

עיר וקדיש מן שמיא נחית

זיא תשבת מפי זרעו

ספר
זוהר תהלים
מחולק ל-12 חודש

בוזוהר דא יפקון מן גלותא

חודש אדר

והמשכילים יזהרו כזוהר הרקיע

מִהָבֵל יָחַד: יֵא אֵל תִּבְטָחוּ בְעֵשֶׁק וּבְגִזָּל אֵל תִּהְבְּלוּ
 חֵיל בִּי יִגְוֹב אֵל תִּשְׁתּוֹ לֵב: יב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים

הַקֹּחַ בְּכֵל חֲבוּלֹת
 בְּכֵל הַבְּרוּחַ מֵלֵם

— שִׁימוּשׁ תהלים —

שתגמור זה המזמור תאמר. יהי רצון מלפניך אל אחד שתמחול ותסלח ותכפר עוני כמו שסלחת ומחלת וכפרת למי שהתפלל לפניך המזמור הזה.

— זוהר תהלים —

[[זוהר ח"ב פרשת ויקהל דף רנה.]]
 אוֹתָם שְׁנֵי הָעֲמוּדִים שֶׁלְצַד מְזֻרָח הֵם
 קָרְעִיא"ל, שֶׁהִתְמַנָּה בַּחוּץ עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָף מְמָנִים, שְׁכָלָם
 נִקְרָאִים יְתֻדוֹת הַמִּשְׁכָּן. זֶה לְיָמִין. וְלִשְׂמָאל – שְׁמַעִיא"ל,
 וְהִתְמַנָּה עַל שְׁנַיִם עֶשֶׂר אֲלָפִים מְמָנִים אַחֲרֵים, וְכָלָם יְתֻדוֹת כְּמוֹ
 שְׁאֲמָרְנוּ. (אוֹתָם מִמָּגִים אַחֲרֵים) הֵתוּמָכִים שֶׁהִתְמַנּוּ לְצַד דְּרוֹם, אֶחָד
 סַעֲדִיא"ל וְאֶחָד סְטָרִיא"ל (סַעֲרִיָּהא"ל), כֹּל אֶחָד וְאֶחָד עַל שְׁנַיִם
 עֶשֶׂר אֲלָף מְמָנִים אַחֲרֵים. אֵלֹו לֹא מַעֲבָרִים מִשְׁלֹטוֹנָם
 לְעוֹלָמִים. אֵלֹו כָּלָם מְמָנִים עַל קִיּוֹם הָעוֹלָם. אֵלֹו מֵאוֹתָם
 שְׁעוֹמָדִים בְּקִיּוֹם, שְׁאוֹתָם שֶׁנִּשְׁאָו שְׁשׁוֹקְלִים בְּמִשְׁקָל זָכָרִים
 וְנִקְבּוֹת זֶה עִם זֶה (אֵלֹו הֵם שְׁשׁוֹקְלִים בְּמִשְׁקָל זָכָרִים וְנִקְבּוֹת לֹא גִשָּׁא זֶה עִם זֶה),
 וְאֵלֹו נִקְרָאִים מֵאֲזָנִים. עַל זֶה כָּתוּב, (תהלים סב) בְּמֵאֲזָנִים לְעֹלֹת,
 וְלֹא אוֹתָם שֶׁכָּתוּב בָּהֶם, (ויקרא יט) מֵאֲזָנֵי צִדְקָה, שְׁאֲמָרְנוּ. כֹּל
 אוֹתָם שֶׁשְׁקוּלִים זֶה עִם זֶה, וְלֹא שׁוֹקֵל זֶה יוֹתֵר מִזֶּה, עוֹלִים
 וּמִתְחַבְּרִים כָּאֶחָד, וְהֵם חֲבוּר שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה כָּאֶחָד, וְעַל זֶה –
 בְּמֵאֲזָנִים לְעֹלֹת. וְאֵף עַל גִּבּ שֶׁלפְּעָמִים מִסְתַּיֵּעַ הַדָּבָר וְשׁוֹקֵל
 זֶה יוֹתֵר מִזֶּה, עוֹלִים וּמִתְחַבְּרִים כָּאֶחָד, וְהֵרִי בְּאֲרָנוּ.

שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי בִּי עֵז לְאֱלֹהִים תְּחַזֵּק בְּעַל הַכֹּחַ : יג וְלֵךְ אֲדִנִּי
חֲסֵד בִּי אֶתָּה תִּשְׁלַם לְאִישׁ בְּמַעֲשָׁהוּ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי - בְּדָבָר אֶחָד נִכְלָל כָּל
הַתּוֹרָה כְּלָה

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב) : [תיקונים (תיקון
כ"ב)] וְעָלִיו נֶאֱמַר בְּדָבָר יְהו"ה שְׁמִים נַעֲשׂוּ, וְהוּא
דָּבָר אֶחָד שְׁכוּלִל עֶשֶׂר אֲמִירוֹת, וְסוּד הַדָּבָר - אחת דָּבָר
אֱלֹהִים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי, לְהִרְאוֹת בָּהּ שְׁעֵשֶׂר הַדְּבָרוֹת
נֶאֱמָרוּ בְּדָבָר אֶחָד, שְׁתִּים זֶה, אֵלֹה אֶנֶכִּי וְלֹא יִהְיֶה לָּךְ, וְהוּא
אֶחָד, אֶחָד בִּינֵיהֶם, וְזֶהוּ שְׁאֲמָרְנוּ שְׁבַשְׁנֵיהֶם תְּלוּיוֹת מִצְוֹת
עֲשֵׂה וְלֹא תַעֲשֵׂה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁנֵּיהֶם דָּבָר לְתַת
כְּבוֹד לַתּוֹרָה, שֶׁהִרִי הוּא בְּדָבָר אֶחָד אָמַר הַכֹּל, וְלָמָּה אָמַר
שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי? ז"ו אַחֲ"ד בְּחִשְׁבּוֹן, שְׁשֵׁתִי תוֹרוֹת הָיוּ,
וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶחָד בִּינֵיהֶם וְשִׁמּוֹ אֶחָד, וּמִשְׁנֵי דְבוּרִים
יֵצֵא הַקּוֹל וְנִחְלָק לְשִׁבְעִים קוֹלוֹת, כְּנֶגֶד שִׁבְעִים פְּנִים, וְהִרְג
בָּהֶם שִׁבְעִים אֲמוֹת עַל שְׁלֹשׁ קַבֵּלוֹ אֶת הַתּוֹרָה, וּבִשְׁנֵי
דְבוּרִים הִרְג שְׁתֵּי אֲמוֹת, שֶׁהֵן עֲשׂוֹ וְיִשְׁמַעְאֵל, שְׁלֹשׁ רָצוּ
לְקַבֵּל אֶת הַתּוֹרָה.

הַקַּב"ה נָתַן בְּאָדָם נִשְׁמָה רוּחַ וְנֶפֶשׁ

אחת דבר אלקים שְׁתִּים זֶה שְׁמַעְתִּי וגו' (סב, יב) : [תיקונים (תיקון
ל"ח דף ע"ט)] קָם זָקֵן אֶחָד מֵאַחֵר הֵצִל שָׁל רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר: רַבִּי רַבִּי, הִרִי רְאִיתִי שְׁנֶאֱמַר מִן הַשָּׁמַיִם הִשְׁמִיעַךְ אֶת

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

קלו לִי־סֶרֶךְ וְכוּ', וּבִמְקוֹם אַחֵר שְׁמַעְתִּי שְׁדָבַר עִם יִשְׂרָאֵל
מִצַּד שֶׁל הַמְּלָאכִים, שֶׁכֶּךָ פָּרְשׁוּהוּ, שֶׁכֶּל דְּבוּר וְדְבוּר שִׁיָּצָא
מִפִּי נַעֲשֶׂה מְלָאךְ, וְזֶהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת וְאֵת
הַלְפִידִם, וּבִמְקוֹם אַחֵר אָמַר הַכְּתוּב אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים
שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי. מַה זֶה? אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן: זֶקֶן זֶקֶן,
שְׁמַעְתִּי שְׁבָאֲדָם נָתַן הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֹשָׁה קְשָׁרִים,
נִשְׁמָה וְרוּחַ וְנַפֶּשׁ, הַנִּשְׁמָה מְכַסֶּא הַכְּבוֹד, שֶׁם יוֹרֶדֶת
הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה כְּלוּלָה מִשְׁלֹשׁ סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת, וְעַלִּיהֶן
נֶאֱמַר אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי, אַחַת וּשְׁתִּים -
הָרִי שֶׁלֹשׁ סְפִירוֹת עֲלִיוֹנוֹת, שְׁנֶאֱמַר בָּהֶן אַחַת, אַחַת וְאַחַת,
שְׁלֹשָׁה אַחָדִים, וְזֶהוּ אַחַת דְּבַר אֱלֹהִים שְׁתִּים זו שְׁמַעְתִּי,
ז"ו - בָּה עוֹשֶׂה אוֹתָם אֶחָד. וְאַחֵר כֶּךָ דְּבַר עֲמוֹ מִהַרוּחַ,
שֶׁהוּא מַטְטְרוּן, כּוֹלֵל כָּל צָבָא הַשָּׁמַיִם שְׁלֵמָטָה, מְשׁוּם
שֶׁהַתְּלַבֵּשׁ בּוֹ וְרוֹכֵב עָלָיו הָעַמּוּד הָאֲמָצְעִי הַכוֹלֵל שֶׁ
סְפִירוֹת, וְלָכֵן בְּכָל דְּבוּר וְדְבוּר שִׁיָּצָא מִמֶּנּוּ, הִיָּה יוֹצֵא מִמֶּנּוּ
מְלָאךְ, וְזֶהוּ וְכָל הָעַם רֹאִים אֶת הַקּוֹלֶת. אַחֵר כֶּךָ יֵרֶדֶה
הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה עֲשִׁירִית בָּאוּפֵן, שֶׁהוּא נֶפֶשׁ הָאָדָם מִשָּׁם,
וְנֶאֱמַר בּוֹ וְעַל הָאָרֶץ הָרָאךְ אֶת אֲשׁוֹ הַגְּדוּלָּה, מְשׁוּם שֶׁעָלָיו
נֶאֱמַר וְהִנֵּה אוֹפֵן אֶחָד בָּאָרֶץ, כְּדִי שִׁישְׁמַע קוֹלוֹ וְדְבוּרוֹ מִן
הַכְּסָא וְהַמְּלָאכִים וְשָׁמַיִם וְאָרֶץ, שִׁי־כִירוֹ בּוֹ בְּכָל מַעֲלָה וּמְטָה
כְּנִשְׁמָה שְׁשִׁלְטוֹנָה בְּכָל הַגּוֹף וְאֶפְלוֹ בְּאִיבָר קָטָן, וְאִין אִיבָר
פְּנוּי מִמֶּנָּה.

סג א מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה: ב אלהים

שימוש תהלים

להצליח בסחורה

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה, אלהים אלי אתה (סג, א): [שימוש תהלים לפרק סג] אם שתפת עם אחרים ואתה רוצה להחלק אמור זה המזמור ויבא לך חלק הטוב, וכן להצליח בסחורה. ושם שלו "ה. י' מן והמלך ישמח בה', ה' מן "במדבר יהודה.

זוהר תהלים

הקב"ה בחר בדוד המלך יותר מכלם כיון שהיה מתדבק ומשתוקק בו בכל זמן

מזמור לדוד בהיותו במדבר יהודה (סג, א): [זוהר חדש שיר

השירים מדרש הנעלם (דף פ"ב:)] פתח ואמר, משכני אחריך

נרוצה הביאני המלך תדרינו. כתוב (תהלים סג) מזמור לדוד

בהיותו במדבר יהודה. בא וראה, דוד המלך, הקדוש ברוך

הוא התרצה בו יותר מכל מלכי העולם, כמו שנאמר (מלכים

א ח) ואבחר בדוד להיות על עמי ישראל. מה הטעם? משום

שדוד, מיום שהיה הולך אחר הצאן במדבר, היה מסתפל

שם במדבר את מעשה האמנות של הקדוש ברוך הוא, והיה

משבח ואומר (תהלים ח) כי אראה שמיך מעשה אצבעותיך

וגו'. מה הטעם? משום שהרי בלילה כל בני העולם שוכבים

ישנים על מטותיהם, והוא היה יושב במדבר, והיה מסתפל

בשמים, בלבנה ובכוכבים ובמזלות ובמעשה השמים, והיה

אומר כי אראה שמיך וגו'. וכתוב (שם) ה' אדונינו מה אדיר

— זוהר תהלים —

שִׁמְךָ יְגוֹ'. וְתָמִיד הָיָה פִּוְחֵד, וּמִשְׁבַּח וּמְרוֹמִים אֶת הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא. אַחֵר כֶּךָ הָיָה בּוֹרַח מִלִּפְנֵי חֲמִיו, וּבְכָל צָרָה
שְׁהִיָּתָה לוֹ, הָיָה מְשַׁבַּח וּמִתְפַּלֵּל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.
וְכַעֲתָ, בַּהֲיוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, שְׁהִיָּה שְׁאוּל רוֹדֵף אַחֲרָיו,
הָיָה אוֹמֵר שִׁירָה, שְׁכָתוֹב (תהלים סג) מִזְמוֹר לְדוֹד (וכן
באבשלום כתוב (שם ג) מִזְמוֹר לְדוֹד בִּבְרָחוֹ מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם בְּנוֹ, הִיא אוֹמֵר,
וַעֲכָשׁוּ אִמֵּר שִׁירָה) בַּהֲיוֹתוֹ בַּמִּדְבָּר יְהוּדָה, בְּמָקוֹם שְׁהִיו
רוֹדְפִים אַחֲרָיו.

וְמָה אָמַר? אֱלֹהִים אֵלֵי אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ יְגוֹ'. (סג, ב) אֱלֹהִים, אֵלֵי,
אַתָּה – שְׁלֹשָׁה שְׁמוֹת הֵם. אֱלֹהִים – זוֹהִי דְרָגְתוֹ, כְּתוֹר
הַמְּלָכוֹת. אֵלֵי – זֶה הָרֹאשׁ שֶׁהַכְּתוֹר הַזֶּה שְׁעוֹמֵד עָלָיו, וְהוּא
עֲמוּד אֶחָד שֶׁכָּל הָעוֹלָם עוֹמֵד עָלָיו, שְׁכָתוֹב (משלי י) וְצַדִּיק
יִסּוֹד עוֹלָם. אַתָּה – זֶה הַיָּמִין הָעֲלִיּוֹן, שְׁכָתוֹב (תהלים קי) אַתָּה
כֹּהֵן לְעוֹלָם. וְעַל זֶה שְׁלֹשׁ דְּרָגוֹת כָּאֵן – אֱלֹהִיִּים, אֵלִי,
אַתָּה. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְאַבְיָקָר אֶצְלָךְ בְּכָל יוֹם תָּמִיד. צִמְאָה לְךָ נִפְשִׁי
(שם סג), כְּמִי שֶׁצִּמְאָה לְשִׁתּוֹת. אֵף כָּאֵן אֲנִי, צִמְאָה נִפְשִׁי אֵלֶיךָ,
תֵּאָב אֵלֶיךָ בְּשָׂרִי, שִׁיְהִיו הַנֶּפֶשׁ וְהַבֶּשֶׂר דְּבָקִים אֵלֶיךָ. בְּאַרְץ
צִיָּה וְעֵיף בְּלִי מַיִם, מַה זֶה בְּלִי מַיִם? שְׁאִין שֵׁם אוֹר הַתּוֹרָה,
הָאוֹר שֶׁל הַמְּאוֹר הָעֲלִיּוֹן. כֵּן בִּקְדָשׁ חֲזִיתֶךָ (שם), מַה הַטַּעַם?
אֵלֹא כֵּן בִּקְדָשׁ חֲזִיתֶךָ, אֵף עַל גִּבּ שְׁאֵנִי בַּמִּדְבָּר הַזֶּה, בְּמָקוֹם
שֶׁהוּא כֶּךָ – אֲנִי רוֹאֶה אוֹתְךָ לְהִדְבֵּק בְּךָ, וּמִשְׁתַּוָּקֵק אַחֲרֶיךָ
לְרֹאוֹת עֵינֶךָ וּכְבוֹדֶךָ. וְזֶה הוּא כְּמוֹ שְׁכָתוֹב (שם) מְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ
נְרוּצָה. בְּזִמְן שֶׁתִּמְשַׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ, הַכֹּל נִתְרַצָּה עִמָּךְ.

— זוהר תהלים —

צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי - הֲרִי נִפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתּוֹקְקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת
לִפְנֶיךָ וְלֹא יִכְלָתִי - כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם שֶׁהֲרִי
אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי נִקְרָא מִחוּץ לַמָּקוֹם שֶׁשׁוֹרָה שְׂכִינָה

מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה (סג, א): [נזוהר ח"ג פ'
וירקא (דף כא:)] תָּמָהּוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְשִׁמְחוּ
בְּאוֹתוֹ לִילָה. אַחֵר שֶׁאָכְלוּ, פָּתַח חֲבֵירוֹ הַסּוֹחֵר וְאָמַר, אָמַר
לִפְנֵיהֶם דָּבָר אֶחָד שֶׁהִתְעַסְקָתִי בּוֹ הַיּוֹם הַזֶּה, הַפְּסוֹק הַזֶּה
שֶׁכְּתוּב (תהלים סג) מִזְמוֹר לְדָוִד בְּהִיּוֹתוֹ בְּמִדְבַּר יְהוּדָה. דָּוִד
אָמַר שִׁירָה כְּשֶׁהָיָה בּוֹרַח מִחֲמִיו, לָמָּה אָמַר אֱלֹהִים אֵלִי
אַתָּה אֲשַׁחֲרֶךָ צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי וְגו' ? אֱלֹהִים אֵלִי אַתָּה, שֶׁהֲרִי
בְּגִבּוֹרָה אַחֲוָה תָּמִיד. אֲשַׁחֲרֶךָ, וְכִי אֵיךְ יָכֹל דָּוִד לִשְׁחַר אֶת
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶרֶץ רְחוֹקָה, וְגִרַּשׁ מִהָאֶרֶץ שְׂבָה שְׂרוּיָה
הַשְׂכִּינָה ? אֵלָּא, אֵף עַל גַּב שֶׁגִּרַּשׁ מִשָּׁם, לֹא עָזַב אֶת שְׁלוֹ
לִשְׁחַר אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְאֲנִי שִׁמְעָתִי, אֲשַׁחֲרֶךָ - כְּמִי
שֶׁאוֹמַר, אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֶיךָ, רַק שְׁלֹא יִכְלָתִי. כֹּךָ אֲשַׁחֲרֶךָ,
רַק שֶׁאֲנִי מִחוּץ לַמָּקוֹם שֶׁשָּׁם שׁוֹרָה שְׂכִינָה. צִמְאָה לךְ נִפְשִׁי,
שֶׁהֲרִי נִפְשִׁי וְגוֹפִי מִשְׁתּוֹקְקִים אֵלֶיךָ לְהִרְאוֹת לִפְנֶיךָ, וְלֹא
יִכְלָתִי, כִּי אֲנִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי מַיִם, שֶׁהֲרִי אֶרֶץ צִיָּה
וְעֵינִי נִקְרָא מִחוּץ לַמָּקוֹם שֶׁשׁוֹרָה שְׂכִינָה, מִשּׁוֹם שְׁמַיִם חַיִּים
אֵין מִצּוּיִים כָּאֵן. וּמִי הֵם הַמַּיִם הַחַיִּים ? זֶה שְׂכִינָה, שֶׁכְּתוּב
בָּהּ (בראשית כז) בָּאֵר מַיִם חַיִּים, וְעַל זֶה אֶרֶץ צִיָּה וְעֵינִי בְּלִי
מַיִם כְּתוּב. אָמְרוּ רַבִּי חֲזִיָּא וְרַבִּי יוֹסִי, וְדַאי שֶׁהִדְרֶךָ תִּקְיָנָה
לִפְנֵינוּ. נִכְנָסוּ לַמַּעֲרָה וַיִּשְׁנּוּ. בְּחִצּוֹת הַלֵּילָה שִׁמְעוּ אֶת קוֹל

ואם תאמר, זה ששנינו מזמור לדוד או לדוד מזמור, וכאן שרתה עליו רוח הקדש בתחלה, משום שאמר מזמור לדוד. אלא, אם הוא היה מכין עצמו בתחלה, לא היתה

— זוהר תהלים —

שורה עליו רוח הקדש. מזמור זה רוח הקדש. למה נקרא כן? משום שהיא משבחת את המלך העליון תמיד, (שכל הזמן הוא היה משבח ומזמר ולא שוכן) שכל הזמן היתה משבחת ומזמרת ולא שוכנת. כיון שבא דוד, מצא גוף מתקן כראוי ושרתה עליו, והיו מגלים בעולם הזה לשבח ולזמר למלך, והכל כדי שיתתקן העולם הזה כמו שלמעלה. לדוד - איש שלם בתקונו, איש מתקן, איש צדיק. דוד ודאי שלא השתנה לעולמים. בהיותו במדבר יהודה - זה שבח של דוד, אף על גב שהיה בצער, אף על גב שהיו רודפים אחריו, ואיזו תשבחת אמר? תשבחת גדולה ונכבדה. והשבח שלו מה הוא? (תהלים סג) אלהים אלי אתה אשחרך. אלהים סתם. כיון שאמר אלהים, למה אלי? אלא אותה דרגה שלו. שלש דרגות כאן: אלהים, אלי, אתה. ואף על גב שהם שלשה שמות, דרגה אחת היא, בסוד של אלהים חיים. אלהים - למעלה, אלהים חיים. אלי - קצה השמים עד קצה השמים. אתה - הדרגה שלו. ואף על גב שהכל אחד ובשם אחד עולה. אשחרך - אם כמשמעו שלו, יפה. אבל אשחרך - התקין האור שמאיר בשחר. שהרי האור שעומד בשחר לא מאיר עד שיתקנו אותו למטה. ומי שמתקן את אור השחר הזה, אף על גב שהוא שחר, זוכה לאור לבן שמאיר, וזהו אור אספקלריה המאירה, וזהו האדם שזוכה לעולם הבא.

אלי אתה אֲשַׁחֲרֶךָ צִמָּאָה לָךְ נַפְשִׁי כָּמָה לָךְ
 בְּשָׂרִי בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינֶיךָ בְּלִי מַיִם: ג כֵּן בִּקְדֹשׁ חֲזִיתֶיךָ
 לְרֹאוֹת עֵזְךָ וּבְבוֹדֶךָ: ד כִּי טוֹב חֲסִדֶךָ מִחַיִּים שְׁפָתִי
 יִשְׁבַּחֶינֶךָ: ה כֵּן אֲבָרְכֶךָ בְּחַיֵּי בִשְׁמֶךָ אִשָּׁא כִפִּי: ו כָּמוֹ
 חֶלֶב וְדֶשֶׁן תִּשָּׁבַע נַפְשִׁי וּשְׁפָתִי רִנָּנוֹת יִחְלַל פִּי: ז אִם

הקדש בעל חיובות
 ומקדש חזיתות בלם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ימצאנני, שזוכים לשני אורות

צִמָּאָה לָךְ נַפְשִׁי כָּמָה לָךְ בְּשָׂרִי (סג, ב): וְזֶה סוּד (משלי א)
 וּמִשְׁחָרִי יִמְצָאֵנִי. וּמִשְׁחָרִי - שְׁמַתְקָנִים הָאוֹר שֶׁל
 מִשְׁחָרִי הַשָּׁחַר. יִמְצָאֵנִי, לֹא כְּתוּב יִמְצָאֵנִי, אֲלָא יִמְצָאֵנִי,
 שְׁזוֹכִים לְשֵׁנֵי אוֹרוֹת - לְאוֹר הַשָּׁחַר הַשָּׁחַר, וְלְאוֹר הַלָּבָן
 שְׁמַאִיר. וְזוֹכָה לְאַסְפֵּקְלָרְיָה שְׁאִינָה מְאִירָה, וְלַאסְפֵּקְלָרְיָה
 שְׁמַאִירָה. וְזֶהוּ יִמְצָאֵנִי. וְעַל כֵּן אָמַר דָּוִד אֲשַׁחֲרֶךָ. הַתִּקֵּן
 אוֹר שֶׁל הַשָּׁחַר הַשָּׁחַר לְהָאִיר עָלָיו אוֹר לְבָן שְׁמַאִיר. צִמָּאָה
 לָךְ נַפְשִׁי כָּמָה לָךְ בְּשָׂרִי (תהלים סג), כָּמִי שָׂרַעַב לֹאֲכַל וְצִמָּא
 לְשִׁתוֹת. בְּאֶרֶץ צִיָּה וְעֵינֶיךָ בְּלִי מַיִם, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא מְדַבֵּר וְאִינוֹ
 מְקוֹם שֶׁל יָשׁוּב, וְלֹא מְקוֹם שֶׁל קִדְשׁ. וְלָכֵן הוּא מְקוֹם בְּלִי
 מַיִם. וְכָמוֹ שְׂאֲנוּ רַעֲבִים וְצִמָּאִים אֵלֶיךָ בְּמְקוֹם הַזֶּה, כֵּן
 בִּקְדֹשׁ חֲזִיתֶיךָ וְגו'. וְאֲנוּ, כָּמוֹ שְׂאֲנוּ צִמָּאִים אֶל מוֹרְנוֹ לְשִׁתוֹת
 בְּצִמָּאוֹן אֶת דְּבָרֵינוּ בְּמְקוֹם הַזֶּה, אֵף כֵּן צִמָּאִים לְשִׁתוֹת בְּצִמָּא
 דְּבָרֵינוּ בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ, הַמְּקוֹם שֶׁנִּקְרָא קִדְשׁ. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן
 לְרַבִּי אַבָּא, מִי שֶׁהִתְחִיל הַדְּבָר - יֹאמַר עַכְשָׁו.

וְכִרְתִּיךָ עַל יְצוּעֵי בִּאשְׁמֵרוֹת אֶהְיֶה כָּךְ: ה כִּי הָיִיתָ
עֲזִרְתָּה לִּי וּבְצֵל כְּנָפֶיךָ אֲרִיג: ט דְּבִקָּה נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ בִּי
תִּמְכָּה יְמִינֶךָ: י וְהִמָּה לְשׂוֹאֵה יִבְקְשׁוּ נַפְשִׁי יִבְאוּ

— זוהר תהלים —

כַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
אוֹחֵז בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ

דְּבִקָּה נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ וּגו' (סג, ט): [זוהר ח"א פ' ויצא (דף קסג:)]

רַבִּי חֲזִיָּא פְּתַח וְאָמַר, (תהלים סג) דְּבִקָּה נַפְשִׁי אַחֲרֶיךָ
בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. בַּפְּסוּק הַזֶּה יֵשׁ לְהִסְתַּכֵּל, דְּבִקָּה נַפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - מִשּׁוֹם שְׁדוּד הַמֶּלֶךְ הָיָה מְדַבֵּיק תְּמִיד אֶת נַפְשׁוֹ
אַחֲרֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְלֹא חָשַׁשׁ לְדַבְּרִים אֲחֵרִים שֶׁל
הָעוֹלָם, אֲלֹא לְהִדְבִּיק נַפְשׁוֹ וּרְצוֹנוֹ בּוֹ. וְכִיּוֹן שֶׁהוּא הָיָה
נִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ - בְּרוּךְ הוּא, הָיָה תוֹמֵךְ בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ.
מִכָּאן שֶׁכַּאֲשֶׁר אָדָם בָּא לְהִדְבֵּק בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא אוֹחֵז בּוֹ וְלֹא עוֹזֵב אוֹתוֹ. דָּבָר אַחֵר דְּבִקָּה נַפְשִׁי
אַחֲרֶיךָ - לְהִתְעַטֵּר דְּרָגָתוֹ לְמַעְלָה. שֶׁהָיָה כַּאֲשֶׁר נִדְבַקְתָּ
הַדְּרָגָה הַזֶּה [שְׁלוֹ נִתְבַּרְכַּה, וְכִשְׁהִתְגַּלְתָּה] בְּדְרָגוֹת הָעֲלִיּוֹנוֹת
לְעֻלּוֹת אַחֲרֵיהֶן, אֲזִי הֵימִין אוֹחֵז בָּהֶן לְהַעֲלוֹתָהּ וּלְחַבְּרָהּ
בְּחִבּוּר אֶחָד כְּרֹאוּי, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר וְתִאחַזְנִי יְמִינֶךָ, וְכַתּוּב
וַיִּמְיֵנוּ תַּחְבֵּקֵנִי, וְעַל כֵּן בִּי תִמְכָּה יְמִינֶךָ. וְכַשְׁאוֹחֵז בּוֹ
בְּקָדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, אֲזִי כְּתוּב שֶׁמֶלֶךְ תַּחַת לְרֹאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ
תַּחְבֵּקֵנִי. וְהוּא יְחִיד אֶחָד וְחִבּוּר אֶחָד. וְכַשְׁהוּא חִבּוּר אֶחָד,
אֲזִי מִתְמַלֵּאת אוֹתָהּ דְּרָגָה שְׁלֹ וּמִתְבָּרְכֶת.

בְּתַחֲתִיּוֹת הָאָרֶץ: יֵא יִגְרֶהוּ עַל יְדֵי חָרֵב מְנַת שְׁעִלִים
 יִחְיוּ: יב וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּסֵּא
 בְּעַל הַבְּרִיחַת כִּסֵּא</sup> יִתְהַלֵּל כָּל
 הַנְּשָׁבַע בּוֹ כִּי יִסְבֵּר פִּי דוֹבְרֵי שְׁקֶר:

— זוהר תהלים —

בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים - ב' רֵאשִׁית

וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים וגו' (סג, יב): [זוהר ח"א פ' בראשית (דף כט.)]
 [כשמתעוררת גבורה] עֲלִיוְנָה לְאַחֲזוֹ בּוֹ תַּחַת רֵאשׁוֹ
 וּלְקָרְבוֹ בְּחֻדָּה לְהִיּוֹת הַכֹּל אֶחָד. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים -
 שְׂמִיחָה, אִוֵּר [באור] [שמאיר] שֶׁהוּצִיא בְּשִׁבִּיל אֶחָד טָמִיר וְגִנּוּז
 וְנִכְנָס בּוֹ בְּשָׁנִים שֶׁהֵם אֶחָד, וְעַל זֶה הָעוֹלָם נִתְקַן בְּקִיּוּם
 שְׁלֹם. וְהַמֶּלֶךְ יִשְׁמַח בְּאֱלֹהִים - עוֹלָם [אור עליון] הַתַּחֲתוֹן שֶׁמַּח
 בְּעוֹלָם הָעֲלִיּוֹן [נ"א: נסתר אותו ששלח] עֵמֶק [שמחה ששופעת ויוצאת
 באיזה מקום שמח? באלהים, בו שמח, בו שולח] חַיִּים לְכֹל. נִקְרָאִים חַיִּי
 הַמֶּלֶךְ. זֶה עֶקֶר הַבֵּית. בֵּית זֶה בּוֹנֶה בֵּית שֶׁל הָעוֹלָם וּבוֹנֶה
 הָעוֹלָם. וְזֶהוּ בְּרֵאשִׁית בָּרָא אֱלֹהִים, ב' רֵאשִׁית. רֵאשִׁית חֻמָּה
 כְּשֶׁכּוֹנֵס הַכֹּל לְתוֹכוֹ וְנִעֲשֶׂה יָם גָּדוֹל לְשֹׂאֵב הַכֹּל.



סדר א לְמִנְצַח מִזְמוֹר לְדָוִד: ב שְׁמַע אֱלֹהִים ^{הקנה בעל חובלות}
 קוֹלִי בְּשִׁיחִי מִפְּתַח אֹיִב תִּצַּר חַיִּי: ג תִּסְתִּירֵנִי ^{בעל חובלות בולם}
 מִפֹּד מְרַעִים מִרְגָּשֶׁת פְּעָלִי אָנֹן: ד אֲשֶׁר שָׁנְנִי כִתְרָב
 לְשׁוֹנָם דָּרְכֵנוּ חָצֵם דָּבָר מָר: ה לִירוֹת בְּמִסְתָּרִים תָּם
 פְּתָאם יִרְחוּ וְלֹא יִירָאוּ: ו יַחֲזִקוּ לָמוֹ דָּבָר רָע יִסְפְּרוּ
 לְטָמוֹן מִזְכָּשִׁים אָמְרוּ מִי יִרְאֶה לָמוֹ: ז יַחֲפֹשׂ עֲזֹלָת
 תָּמוֹנִי חֲפֹשׂ מִחֲפֹשׂ וְקָרַב אִישׁ וְלֵב עָמִיק: ח וַיִּרָם
 אֱלֹהִים ^{הקנה בעל חובלות} חֵין פְּתָאוֹם חֵיו מִבּוֹתָם: ט וַיִּכְשִׁילוּהוּ ^{בעל חובלות בולם}
 עֲלִימוֹ לְשׁוֹנָם וַתִּנְדְּדוּ כָּל רֵאָה בָם: י וַיִּירָאוּ כָּל
 אָדָם וַיִּגִּידוּ פֶּעַל אֱלֹהִים ^{הקנה בעל חובלות} וּמַעֲשָׂהוּ הַשְׁכִּילִי: ^{בעל חובלות בולם}
 יא יִשְׁמַח צְדִיק בִּיהוָה: ^{אמר ר' יהודה} וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלֵּל כָּל
 יִשְׂרָאֵל לֵב:

שימוש תהלים

לעבור נהר

שמע אלהים קולי בשיחי (סד, ב): [שימוש תהלים לפרק סד] אי ברת
 נהר דמיא אמור יתיה ואז תשתזיב.

זוהר תהלים

יִשְׁמַח צְדִיק בַּה' וְגו' (סד, יא): [זוהר ח"ב (דף נז.) זוהר תורה]
 יִשְׁמַח צְדִיק בַּה' וְחָסָה בּוֹ וַיִּתְהַלֵּל כָּל יִשְׂרָאֵל לֵב.
 אמר רבי שמעון כתבו (ישעי' נז) הצדיק אבד, הרי ביארנו
 הענין, הצדיק נאבד לא כתיב אלא הצדיק אבד, מכל אותן

זוהר תהלים

פני המלך לא נמצא מי שאבד אלא צדי"ק^ט אבד בשני צדדים, אחד שאין שריות בו ברכות כבתחלה, ועוד שנתרחקה ממנו בת זוגו שהיא כנסת ישראל^{טו} נמצא שהצדיק אבד יותר מהכל, ולעתיד לבוא כתיב (זכרי' ט) גילי מאד בת ציון הריעי בת ירושלם הנה מלכך יבא לך צדיק ונושע הוא, צדיק ומושיע לא כתיב אלא צדיק ונושע הוא, הוא נושע בודאי, וזה נתבאר.



זיו הזוהר

קיד. היינו ספירת היסוד צדיק: **קטו.** היינו השכינה הקדושה שעליה נאמר
והנה אופן אחד בארץ כידוע:

סה א לַמְנִצַּח מִזְמוֹר לְדָוִד שִׁיר: ב לֵךְ דְּמִיָּה
 תִּהְיֶה אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַכִּבְדֹּת} בְּצִיּוֹן וּלֵךְ יִשְׁלַם נֶדֶר:
 ג שְׁמַע תִּפְלֶה עֲדִיף כָּל בָּשָׂר יְבֹאוּ:

שימוש תהלים

אי בעי כלום מבר נש

לך דומיה תהלה (סה, ב): [שימוש תהלים לפרק סה] אי בעית כלום
 מבר נש, אמור זה המזמור עם שם שלו ותצליח. ושם שלו הוא
 "יה. י' מן "שירו שבסוף המזמור, ה' מן "דומיה והוא טוב להצליח.

זוהר תהלים

דָּוִד הַמֶּלֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהַזְדְּמָן הַשִּׁיר הָזֶה
 לְהַתְגַּלּוֹת בְּעוֹלָם

לֵךְ דְּמִיָּה תִּהְיֶה וְגו' (סה, ב): [זוהר חדש שיר השירים (דף ע"א):] כְּתוּב
 שִׁיר (תהלים סה), וְכְתוּב (שם) לֵךְ דְּמִיָּה תִּהְיֶה וְגו'. דָּוִד
 הַמֶּלֶךְ הָיָה יוֹדֵעַ בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁהַזְדְּמָן הַשִּׁיר הָזֶה לְהַתְגַּלּוֹת
 בְּעוֹלָם, וְאָמַר, הַשִּׁיר שֶׁעָתִיד לְהַתְגַּלּוֹת - לֵךְ דְּמִיָּה. הוּא
 בְּחֻשָּׁאִי, שְׂאִין רְשׁוֹת לְגַלּוֹת הַתְּשַׁבַּחַת הַזֶּה, אֲלָא הַתְּשַׁבַּחַת
 וְהַתְּהִלָּה זֶה אֱלֹהִים בְּצִיּוֹן, כְּשֶׁנִּבְנָה בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, שֶׁהוּא כְּנֻגָּד
 הַמִּקְדָּשׁ הָעֲלִיוֹן, וְאִזּוּ לֵךְ יִשְׁלַם נֶדֶר.

עֲדִיף כָּל בָּשָׂר יְבֹאוּ - בְּשַׁעַת שֶׁהַגּוֹף שְׂרׁוּי בְּצַעַר,
 בְּמַחְלּוֹת וּמַכּוֹת

שְׁמַע תִּפְלֶה עֲדִיף וְגו' (סה, ג): [זוהר ח"ג פ' תזריע (דף מ"ט):] שָׁנָה
 רַבִּי יוֹסִי, כְּתוּב (תהלים סה) שְׁמַע תִּפְלֶה עֲדִיף וְגו'. שְׁמַע

זוהר תהלים

תהלים ספר שני | יא לחודש | מזמור סה

ה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִרֶיךָ נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב
בֵּיתֶךָ קֹדֶשׁ הֵיכְלֶךָ: ו נִזְרָאוֹת בְּצֶדֶק תַּעֲנֶנּוּ אֱלֹהֵי

— זוהר תהלים —

חֲסִידִים הָרָאוּשִׁינִים כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקָרְבָן אוֹמְרִים:
אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִרֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם
אוֹמְרִים: נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ קֹדֶשׁ הֵיכְלֶךָ

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב וגו' (סה, ה): [זוהר ח"א פ' לך לך (דף צד.)]
פָּתַח אֶחָד וְאָמַר, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן
חֲצִרֶיךָ וגו'. בְּתַחֲלָה חֲצִרֶיךָ, לְאַחַר מִכֵּן בֵּיתֶךָ, וְלְאַחַר מִכֵּן
הֵיכְלֶךָ. זֶה פְּנִימִי מִזֶּה, וְזֶה [נ"א: לתוך] לְמַעַלָּה מִזֶּה. יִשְׁכֵּן
חֲצִרֶיךָ בְּתַחֲלָה, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה ד) וְהָיָה הַנֶּשֶׁאֵר בְּצִיּוֹן
וְהִנּוֹתָר בִּירוּשָׁלַיִם קֹדֶשׁ יֵאָמֵר לוֹ. נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתֶךָ
לְאַחַר מִכֵּן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (משלי כד) בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. לֹא
כָּתוּב הַחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת. שָׁאֵם הָיָה כָּתוּב כֶּךָ, מִשְׁמַע
שְׁחֻכְמָה נִקְרָאת בַּיִת. אֲלֹא כָּתוּב בְּחֻכְמָה יִבְנֶה בַּיִת, הֵינּוּ
מֵה שְׁכָּתוּב (בראשית ב) וְנָהָר יֵצֵא מֵעֵדֶן לְהַשְׁקוֹת אֶת הָעֵץ וגו'.
קֹדֶשׁ הֵיכְלֶךָ לְאַחַר זֶה הוּא שְׁלֵמוֹת הַכֹּל. שְׁכָךְ שְׁנִינוּ, מֵה
זֶה הֵיכָל? כְּלוּמָר ה"י כ"ל, זֶה וְזֶה, וְהַכֹּל נִשְׁלָם יַחַד. מֵה
מוֹכִיחַ רֹאשׁ הַכָּתוּב שְׁכָּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן
חֲצִרֶיךָ? זֶה מִי שִׁמְקָרִיב אֶת בְּנוֹ קָרְבָן לִפְנֵי הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ
הוּא, רְצוֹנוֹ שֶׁל הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּקָרְבָן הַהוּא, וּמִתְרַצָּה
בּוֹ וּמִקְרַב אוֹתוֹ, וְשֵׁם אֶת מְדוּרוֹ בְּשְׁנֵי חֲדָרִים, וְאוֹחֵז אֶת
זֶה וְאֵת זֶה, שְׁאוֹתָם הַשְּׁנַיִם נִקְשְׁרוּ יַחַד, שְׁכָּתוּב יִשְׁכֵּן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

חֲצִירֶיךָ, וְדָאֵי שְׁנֵי חֲצִירֶיךָ. מִשּׁוּם כֶּךָ הַחֲסִידִים הָרָאשׁוֹנִים, וְקִנְיָנוּ שֶׁל כָּאן, כְּשִׁמְקָרִיבִים אֶת בְּנֵיהֶם לְקָרְבֵּן הַזֶּה, פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים: אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב יִשְׁכֵּן חֲצִירֶיךָ. אוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קָדוֹשׁ הִכָּלְךָ. אַחֵר כֶּךָ מְבָרֵךְ אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ לְהַכְנִיסוֹ בְּבְרִיתוֹ שֶׁל אֲבִרָהֶם אֲבִינוּ. וְאוֹתָם שְׁעוֹמְדִים עֲלֵיהֶם אוֹמְרִים: כִּשֶׁם שֶׁהַכִּנְסָתוֹ לְבְרִית וְכוּ'. וְשִׁנְיָנוּ, בַּתְּחִלָּה יִבְקֹשׁ אָדָם רַחֲמִים עָלָיו, וְאַחֵר כֶּךָ עַל הָאֲחֵר, שְׁכָתוֹב (ויקרא טז) וְכִפָּר בַּעֲדוֹ - בַּתְּחִלָּה, וְאַחֵר כֶּךָ - וּבַעֲדַי כָּל קָהָל יִשְׂרָאֵל. וְאַנּוּ לְקַחְנוּ אֶת הַדֶּרֶךְ הַזֶּה, וְכֶךָ יָפָה וְרָאוּי לְפָנֵינוּ.

עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בְּפִסּוֹק הַזֶּה

אָמַר רַבִּי אֲבָא, וְדָאֵי כֶּךָ הוּא וְנֹאָה הַדֶּבֶר. וּמִי שֶׁלֹּא אוֹמֵר כֶּךָ, הוּא מוֹצִיא אֶת עֲצָמוֹ מֵעֲשֶׂרָה חֲפוֹת שְׁעֵתִיד לַעֲשׂוֹת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְצַדִּיקִים בְּעוֹלָם הַבָּא. וְכֻלָּם נִקְשָׁרִים בָּזֶה. וּמִשּׁוּם כֶּךָ עֲשֶׂה דְבָרִים שֶׁל הָאֱמוּנָה יֵשׁ בְּפִסּוֹק הַזֶּה אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתִקְרַב וְגו', וּמִכָּל דָּבָר וְדָבָר נַעֲשִׂית חֲפָה אַחַת מִמֶּנָּה. אֲשֶׁרִי חֲלַקְכֶם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא, שֶׁהָרִי הַתּוֹרָה נִקְשַׁרְת בְּלִבְכֶּם כְּאִלּוּ עֲמַדְתֶּם בְּגוֹפְכֶם בְּהָר סִינִי בְּשַׁעַר שְׁנַתְנָה תּוֹרָה לְיִשְׂרָאֵל.

אֲשֶׁרִיהֶם בַּעֲלֵי תְשׁוּבָה שֶׁהָרִי בְּשַׁעַר אַחַת בְּיוֹם אֶחָד [בפ"א] בְּרָגַע אֶחָד קָרִיבִים לְקַבֵּ"ה מִזֶּה שֶׁלֹּא הָיָה כֶּךָ אֶפְלוּ לְצַדִּיקִים

— זוהר תהלים —

גמורים שהתקרבו לקב"ה בכמה שנים

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב (סה, ה): [זוהר בראשית 9' חיי שרה (דף קכט.)]
 וְאַבְרָהָם זָקֵן בָּא בַּיָּמִים וְה' בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם כָּל.
 רִבִּי יְהוּדָה פָּתַח, (תהלים סח) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן חֲצִרְךָ.
 הַפְּסוּק הַזֶּה נִתְבָּאֵר, אֲבָל אֲשֶׁרִי הָאִישׁ שֶׁדִּרְכּוֹ כְּשֵׁרוֹת לִפְנֵי
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהוּא הִתְרַצָּה בּוֹ לְקָרְבוֹ אֵלָיו. בֹּא רֵאֵה,
 אַבְרָהָם הִתְקַרֵּב אֵלָיו, וּתְשׁוּקָתוֹ הִיָּתָה כָּל יוֹם בָּזָה. וְלֹא
 הִתְקַרֵּב אַבְרָהָם בְּיוֹם אֶחָד אוֹ בַּפֶּעַם אַחַת, אֶלָּא מִעֲשָׂיו
 קָרְבָהוּ כָּל יָמָיו מִדְּרָגָה לְדְרָגָה, עַד שֶׁהִתְעַלָּה בְּדִרְגָּתוֹ.
 כְּשֶׁהָיָה זָקֵן וְנִכְנַס לְדִרְגוֹת עֲלִיוֹנוֹת כְּרָאוֹי, שִׁפְתוֹב וְאַבְרָהָם
 זָקֵן, וְאָז בָּא בַּיָּמִים, בְּאוֹתָם יָמִים עֲלִיוֹנִים, בְּאוֹתָם יָמִים
 יְדוּעִים בְּסוּד הָאֱמוּנָה. וְה' בֵּרַךְ אֶת אַבְרָהָם כָּל. שְׁמֶשׁ
 יוצאות כל הברכות וכל טוב.

אֲשֶׁרִיָּהֶם בַּעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה, שֶׁהָיָה בְּשַׁעֲהָ אַחַת בְּיוֹם אֶחָד
 [בפעם אחת] בָּרָגַע אֶחָד קָרְבִּים לְקַב"ה, מֵה שְׁלֹא
 הָיָה כֶּף אֲפָלוֹ לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים שֶׁהִתְקַרְבוּ לְקַב"ה בְּכִמָּה
 שָׁנִים. אַבְרָהָם לֹא נִכְנַס בְּאוֹתָם הַיָּמִים הָעֲלִיוֹנִים עַד שֶׁהָיָה
 זָקֵן, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר. וְכֵן דָּוִד, שִׁפְתוֹב (מלכים א א) וְהַמֶּלֶךְ
 דָּוִד זָקֵן בָּא בַּיָּמִים. אֲבָל בַּעַל הַתְּשׁוּבָה מִיָּד נִכְנַס וְנִדְּבַק
 בְּקַב"ה. רִבִּי יוֹסִי אָמַר, שְׁנִינוּ, הַמָּקוֹם שֶׁבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה
 עוֹמְדִים בְּעוֹלָם הַהוּא, אֵין לְצַדִּיקִים גְּמוּרִים רְשׁוֹת לַעֲמֹד בּוֹ,
 מִשּׁוֹם שֶׁהֵם קְרוֹבִים לְמֶלֶךְ יוֹתֵר מִכָּל, וְהֵם מוֹשְׁכִים עֲלֵיהֶם
 בְּרִצּוֹן הַלֵּב יוֹתֵר וּבִכְחַר רַב לְהִתְקַרֵּב לְמֶלֶךְ. בֹּא רֵאֵה, כְּמָה

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

מקומות מתקנים לקב"ה בעולם ההוא, ובכלם בית מושבים לצדיקים, כל אחד ואחד לפי דרגתו כראוי לו.

פתוב (תהלים סה) אשרי תבחר ותקרב ישכן חצריך, שהקדוש ברוך הוא מקרב אותם אליו, שעולים אותם הנשמות ממטה למעלה ולהאחז בנחלתם שנתקנה להן. ישכן חצריך – אלו המקומות והדרגות שבחוצן, ומי הם? כמו שנאמר (זכריה ג) ונתתי לך מהלכים בין העמדים האלה. וזוהי דרגה בין קדושים עליונים. ומי שזכאים לדרגה הזו הם שליחים של רבון העולם, כמו אותם המלאכים, ותמיד עושים שליחות ברצון רבונם, משום שאלו [התקדשן] תמיד בקדשה ולא נטמאו. כמו כן מי שנטמא בעולם הזה, הוא מושך עליו רוח טמאה, וכשיוצאת ממנו נשמתו, מטמאים אותו, ומדורו בין אותם הטמאים, ואלו הם המזיקים של העולם. כמו שממשיך אדם את עצמו בעולם הזה – כך הוא מדורו ונמשך באותו העולם [ואותן רוחות הטמאות מטמאות אותו ומכניסות אותו לגיהנם].

יש מקום לחסידים עליונים שנכנסים לפנים כמה מדורים על מדורים ואורות על אורות נפרדים בעולם ההוא וכל אחד מתבייש מאור חברו כמו שהמעשים נפרדים בעולם הזה

בא ראה, מי שמתקדש ושומר את עצמו בעולם הזה שלא יטמא, מדורו בעולם ההוא בין אותם קדושים עליונים ועושים תמיד שליחות, ואלו עומדים בחצר, כמו שנאמר

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

(שמות כז) אַתְּ חָצַר הַמִּשְׁכָּן. וַיֵּשׁ אַחֲרֵיהֶם שְׁהֶם בְּפָנִים יוֹתֵר שְׂאִינֶם בְּחָצֵר, אֲלֵא בְּבִית, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (תהלים סה) נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ. אָמַר דָּוִד, נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ. בֵּינָן שֶׁאֵמַר יִשְׁכֵּן חֲצִירְךָ, לָמָּה כְּתוּב נִשְׁבְּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ? יִשְׁבַּע בְּטוֹב בֵּיתְךָ הִיָּה צָרִיף לַהֲיוֹת, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב יִשְׁכֵּן! אֲלֵא הָרִי שְׁנִינוּ, אֵין יִשְׁיבָה בְּעֶזְרָה אֲלֵא לְמַלְכֵי דָוִד לְבָדֶם. וַיֵּשׁ מְקוֹם לַחֲסִידִים עֲלִיוֹנִים שְׁנִכְנָסִים לְפָנִים, וּמִי הֵם? כְּכָתוּב (במדבר ג) וַהֲחֲנִים לְפָנֵי הַמִּשְׁכָּן קִדְּמָה לְפָנֵי אֹהֶל מוֹעֵד מִזְרְחָה מִשָּׁה וְאַהֲרֹן וּבְנָיו וְגו'. וְכֵמָּה מְדוּרִים עַל מְדוּרִים וְאוֹרוֹת עַל אוֹרוֹת נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַהוּא, וְכָל אֶחָד מִתְבַּיֵּשׁ מֵאוֹר חֲבֵרוֹ. כְּמוֹ שֶׁהַמַּעֲשִׂים נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַזֶּה, כֵּךְ גַּם מְקוֹמוֹת וְאוֹרוֹת נִפְרָדִים בְּעוֹלָם הַהוּא.

וּבֹא וּרְאֵה, הָרִי נֶאֱמַר שֶׁאֲפֹלוּ בְּעוֹלָם הַזֶּה, כְּשֶׁאָדָם יֵשֵׁן עַל מִטָּתוֹ וְהַנִּשְׁמוֹת צְרִיכוֹת לְשׁוּטֵט בְּעוֹלָם וַיֵּצְאוּ מִתּוֹךְ הַגּוֹף, אֵין כָּל נִשְׁמָה וְנִשְׁמָה עוֹלָה וּמִשׁוּטָט לְרֹאוֹת בְּכָבוֹד סֶכֶר פָּנֵי עֲתִיק הַיָּמִים, אֲלֵא כְּמוֹ שֶׁנֶּמְשָׁךְ תְּמִיד וּכְפִי הַמַּעֲשִׂים, כֵּךְ נִשְׁמָתוֹ עוֹלָה. אִם נִטְמָא – הוּא יֵשֵׁן וְהַנִּשְׁמָה יוֹצֵאת, וְכָל אוֹתָן רוּחוֹת טְמֵאוֹת לוֹקְחוֹת אוֹתָהּ, וְנִדְבָקָת בָּהֶן בְּאוֹתָן הַדְּרָגוֹת הַתַּחְתּוֹנוֹת שֶׁמִּשׁוּטָטוֹת בְּעוֹלָם, וְהֵם מוֹדִיעוֹת לָהּ דְּבָרִים שֶׁקְרוּבִים לְבֹא לְעוֹלָם. וּלְפַעְמִים שֶׁמוֹדִיעִים לָהּ דְּבָרִים כּוֹזְבִים וְצוּחֻקִים עָלֶיהָ, וְהָרִי פֶרֶשׁוּהָ. וְאִם זוֹכָה אָדָם, כְּשֶׁהוּא יֵשֵׁן וְנִשְׁמָתוֹ עוֹלָה, הוֹלֶכֶת וְשׁוֹטָה וּבּוֹקֶעֶת בֵּין הָרוּחוֹת הַטְּמֵאוֹת הַלָּלוּ, וְכֵלֶם מְכַרְיִזִּים

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

ואומרים: פנו מקום, פנו. זה אינו מצדנו! והיא עולה בין אותם הקדושים, ומודיעים לה דבר אחד אמת. וכשיוֹרֶדֶת, כל אותם מחנות של ערבוב רוצים להתקרב אליה לדעת אותו הדבר, והם מודיעים לה דברים אחרים. והדבור ההוא שנוטלת בתוך אותם קדושים בין אותם האחרים הוא כתבואה בתוך התבן. וזה נמי הוא זוכה יותר בעוד שהוא עומד והנשמה עומדת בעולם הזה].

כמו כן כשיצא אות הנשמות מהגוף מהעולם הזה, רוצות לעלות, וכמה שומרי הפתח ומחנות מזיקים נמצאים. אם הם מצדם – כלם אוֹחֲזִים בָּהֶם באותן הנפשות, ומוסרים אותם ביד דומה להכניסם לגיהנם. ואחר כך עולות ואוחזים בָּהֶם, והם נוטלים אותם, ומכריזים בָּהֶם: אלו הם שעברו על מצוות רבונם. וכן משוטטות בכל העולם. ואחר כך מחזירים אותם לגיהנם, וכן עד שנים עשר חדשים. אחר שנים עשר חדשים הם שוככים באותו מקום שראוי להם. אותם הנשמות שזכו עולות למעלה, כמו שנתבאר, וזוכות במקומותיהם.

בא ראה, אשרי הצדיקים שנגנזו להם כמה טובות לעולם ההוא, ואין מקום פנימי בכל אותם פאותם שיוֹדְעִים את סוד רבונם ויוֹדְעִים לדבק בָּהֶם בכל יום. על אלו כתוב (ישעיה סד) עין לא ראתה אלהים זולתך יעשה למחפה לו. מה זה למחפה לו? כמו שנאמר (איוב לב) חפה את איוב בדברים. ואלו הם שדוחקים לדבר של חכמה ומדיקים אותה

— זוהר תהלים —

ומַחֲכִים לְדַעַת אֶת בְּרוּר הַדָּבָר, וְהֵם מְכָרִים לְרַבּוֹנָם. אֱלוֹהִים שְׂרַבּוֹנָם מִשְׁתַּבַּח בָּהֶם בְּכָל יוֹם. אֱלוֹהִים הֵם שְׂנֹכְנָסִים בֵּין עֲלִיוֹנִים קְדוֹשִׁים, וְאֵלֹהִים נִכְנָסִים בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמַעֲלָה, וְאֵין מִי שִׁמְחָה בִּידָם. אֲשֶׁרִי חֲלָקָם בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה - שְׁעָלִי כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב (סה, ה): [זוהר שמות 9' יתרו (דף עט:)] וַיִּקְרָא אֵלָיו מֵלֶאֱדָה ה' מִן הָהָר לֵאמֹר כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב וְגו'. רַבִּי יִצְחָק פֶּתַח, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן חֲצִרֶיךָ. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא הִתְרַצָּה בּוֹ וְקָרַב אוֹתוֹ לְשֵׁרוֹת בְּתוֹךְ הַהִיכָל הַקְדוּשׁ, שְׁכָל מִי שֶׁהוּא הִתְרַצָּה בּוֹ לַעֲבוֹדָתוֹ, רָשׁוּם הוּא מִרְשׁוּמִים שְׁלֹמַעֲלָה לְדַעַת, שֶׁהָרִי הוּא נִבְחַר מִלִּפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקְדוּשׁ הָעֲלִיוֹן לְשֵׁרוֹת בְּמִדּוּרוֹ, וְכָל מִי שֶׁנִּמְצָא בּוֹ אוֹתוֹ הָרָשָׁם, עוֹבֵר בְּכָל הַשְּׁעָרִים שְׁלֹמַעֲלָה וְאֵין מוֹחָה בִּידוֹ. רַבִּי יְהוּדָה אָמַר, אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה, שְׁעָלִי כְּתוּב אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב, וְכְתוּב (שמות) וּמֹשֶׁה נִגַּשׁ אֶל הָעֶרְפֶּל, (שם כד) וְנִגַּשׁ מֹשֶׁה לְבִדּוֹ אֶל ה' וְהֵם לֹא יִגָּשׁוּ. כֹּה תֹאמַר לְבֵית יַעֲקֹב - אֱלוֹהֵי הַנִּקְבוֹת. וְתִגִּיד לְבָנֵי יִשְׂרָאֵל - אֱלוֹהֵי הַזְּכָרִים.

לָשׁוּם אוֹרְחוֹתָיו בְּכָל יוֹם וּבְכָל עֵת

אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב וְגו' (סה, ה): [זוהר חדש 9' נח (דף כ"ז:)] רַבִּי יוֹחָנָן פֶּתַח, (תהלים סה) אֲשֶׁרִי תִבְחַר וּתְקַרֵּב יִשְׁכֵּן

יִשְׁעֵנוּ מִבֶּטַח כָּל קִצּוֹי אֶרֶץ וַיִּם רְחֻקִּים: חקת בעל חובלות
ובעל חובות בולם

ז מִבֵּין הָרִים בָּכְחוּ נֶאֱזָר בְּגִבּוֹרָה: ח מִשְׁבִּית שְׁאוֹן
ימִים שְׁאוֹן גְּלִיתָם וְהִמּוֹן לְאֲמִים: ט וַיִּירָאוּ יֹשְׁבֵי
קְצוֹת מֵאוֹתֶיךָ מוֹצְאֵי בָקָר וְעֶרֶב תִּרְנִין: י פָּקַדְתָּ
הָאֶרֶץ וְתִשְׁקָהּ רַבַּת תַּעֲשֶׂנָּה פֶּלֶג אֱלֹהִים חקת בעל חובלות
ובעל חובות בולם

מֵלֹא מִים תִּבֵּן דִּגְגָם כִּי בֵן תִּבְנֶנָּה: יא תִּלְמִיָּה רִוָּה
נַחַת גְּדוּדֶיהָ בְּרִבִּיכִים תִּמְגַּנְנָה צִמְחָה תִּבְרַךְ:
יב עֲטַרְתָּ שְׁנַת מוֹכֶתָךְ וּמַעֲגָלֶיךָ יִרְעֲפוּן דִּשָּׁן:
יג יִרְעֲפוּ נְאוֹת מִדְּבָר וְגִיל גְּבָעוֹת תַּחֲגֹרְנָה: יד לִבְשׁוֹ
כָּרִים הֲצֵאן וְעִמָּקִים יַעֲטֹפוּ כָּר יִתְרוֹעְעוּ אֶף יִשִּׁירוּ:

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

חֲצִירֶיךָ נִשְׁבָּעָה בְּטוֹב בֵּיתְךָ קֹדֶשׁ הֵיכָלְךָ. בא וּרְאֵה כִּמָּה יֵשׁ
לְאָדָם לְזֹהַר וּלְבֹדֶק עֲצָמוֹ וּמַעֲשָׂיו בְּכָל יוֹם וַיּוֹם. הֵיאָךְ? קָם
בְּבֹקֶר – יֹאמֶר: יְהִי רָצוֹן מִלְּפָנֶיךָ ה' אֱלֹהֵי, שְׁיֵהָא לְבִי נָכוֹן
וּמְסוֹר בְּיָדִי שְׁלֹא אֶשְׁכַּח. מוֹשִׁיט רַגְלִיו לִלְכָת – יִשְׁגִּיחַ עַל
צַעְדֵי רַגְלִיו שְׁלֹא יִשׁוּטוּ לְהִרְעוּ. הֵלֶךְ לְדָבָר מִצְוָה – יְרוּץ,
שְׁנֹאֲמַר (הִרְשֵׁעַ יֵא) אַחֲרֵי ה' יִלְכוּ כְּאֲרִיָּה יִשְׁאָג. וְאֶפְלוּ בְּשֶׁבֶת
מִצְוָה לְרוּץ. עָבַר כָּל הַיּוֹם – צָרִיךְ לְבֹדֶק אֶת גּוּפוֹ מֵה שֶׁעָשָׂה
בַּיּוֹם הַהוּא, וְאֵם צָרִיךְ, יַעֲשֶׂה מִיָּד תְּשׁוּבָה עָלָיו קֹדֶם שְׁיִישֹׁן.

יב לחודש

סו א לְמִנְצַח שִׁיר מְזֻמָּר הָרִיעוּ לֵאלֹהִים ^{הַחֵן בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַחַיּוֹת בָּרִים} כָּל
הָאָרֶץ: ב זָמְרוּ כְבוֹד שְׁמוֹ שִׁימוּ כְבוֹד תְּהַלְתֶּם:
ג אָמְרוּ לֵאלֹהִים ^{הַחֵן בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַחַיּוֹת בָּרִים} מֶה נִזְרָא מַעֲשֵׂיךָ בָּרַב עֲזֹךְ
יִבְחָשׁוּ לָךְ אִיבִיד: ד כָּל הָאָרֶץ יִשְׁתַּחֲוֶה לָךְ וַיִּזְמְרוּ לָךְ
וַיִּזְמְרוּ שְׁמֶךָ סֵלָה: ה לָבוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים ^{הַחֵן בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת וּבְעַל הַחַיּוֹת בָּרִים}
נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם: ו הִפֵּךְ יָם לִיבֹשָׁה בִּנְהַר

— ❧ — **שימוש תהלים** — ❧ —

למאן שיש לו רוח

הריעו לאלהים (סו, א): [שימוש תהלים לפרק סו] למאן דאלויה רוח
כתוב יתיה ותלי עלוהי ולחוש עלוהי, הושיעני אלהים כי באו מים
עד נפש.

— ❧ — **זוהר תהלים** — ❧ —

אם בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשִׂיהֶם - אוֹתוֹ הַגִּלְגַּל הַסּוֹבֵב מְסוֹבֵב
אוֹתָם יְמִינָה וְאִזְ נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם כָּרְאוּ
לָבוּ וּרְאוּ מַפְעָלוֹת אֱלֹהִים נִזְרָא עֲלִילָה עַל בְּנֵי אָדָם (סו, ה):
[זוהר בראשית פ' וירא (דף קט.)] רַבִּי יִצְחָק פְּתַח, (איוב לו) וְהוּא
מְסֻבּוֹת מִתְהַפֵּךְ בְּתַחְבּוּלָתוֹ לְפַעֲלָם וְגו'. הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
מְסַבֵּב סְבוּבִים בְּעוֹלָם וּמְבִיא גָחְלִי אֵשׁ צָחִים לַעֲשׂוֹת מַעֲשָׂיו,
וְאַחֵר כֵּךְ הוֹפֵךְ אוֹתָם וְעוֹשֶׂה אוֹתָם בְּגוֹן אַחֵר. וּבִמָּה?
בְּתַחְבּוּלָתוֹ. עוֹשֶׂה תַחְבּוּלוֹת וּמְסַבֵּב סְבוּבִים כְּדִי לְהַפֵּךְ
אוֹתָם, וְלֹא כְמוֹ אוֹתָם הָרְאוּשׁוֹנִים. לְפַעֲלָם - מְשׁוּם פְּעָלָם שֶׁל

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּנֵי אָנוּשׁ. כְּמוֹ שֶׁהֵם עוֹשִׂים מַעֲשִׂים, כִּךָּ הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם.
 כֹּל אֲשֶׁר יֵצֵא עַל פְּנֵי תֵבֵל אֲרֻצָּה - מְשׁוּם מַעֲשֵׂי בְנֵי
 אָדָם הוּא מְהַפֵּךְ אוֹתָם מִסְבוֹת בְּכָל מָה שֶׁהוּא מַצִּוֶּה
 אוֹתָם עַל פְּנֵי תֵבֵל וְגו'. רַבִּי אֶלְעָזָר אָמַר, וְהוּא מִסְבוֹת
 מִתְהַפֵּךְ - הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְסַבֵּב סְבוּבִים וּמְבִיא מַעֲשִׂים
 בְּעוֹלָם לְהַתְקִים, וְאַחַר שְׁחוּשָׁבִים בְּנֵי אָדָם שִׁיתְקִימוּ אוֹתָם
 מַעֲשִׂים, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוֹפֵךְ אוֹתָם אֶת אוֹתָם מַעֲשִׂים
 מְכֻמוֹ שֶׁהֵיוּ בְּהַתְחַלָּה. בְּתַחֲבוּלָתוֹ, בְּתַחֲבוּלָתוֹ כְּתוּב, כְּמוֹ
 הָאֵמֶן הַזֶּה שְׁעוֹשֶׂה כְּלִי חֶרֶס, בְּעוֹד שְׁאוֹתוֹ הַגִּלְגָּל מִסְתּוֹכֵב
 לְפָנָיו, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן זֶה - עוֹשֶׂה, חוֹשֵׁב לַעֲשׂוֹת כְּגוֹן
 אַחֵר - עוֹשֶׂה. מְהַפֵּךְ כְּלִי זֶה לְכָלִי אַחֵר מְשׁוּם שְׁאוֹתוֹ
 הַגִּלְגָּל סוֹכֵב לְפָנָיו. כִּךָּ הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְהַפֵּךְ אֶת
 מַעֲשָׂיו שֶׁהוּא עוֹשֶׂה.

בְּתַחֲבוּלָתוֹ חֶסֶד יו"ד, וּמֵהוּ? זֶה בֵּית דִּין לְמַטָּה שֶׁהוּא
 גִּלְגָּל הַסּוֹכֵב לְפָנָיו, וְעַל זֶה הוּא מְהַפֵּךְ כָּלִים
 מְכָלִי זֶה לְכָלִי אַחֵר, וְכָל זֶה כְּפִי פְעֻלָּם שֶׁל בְּנֵי אָדָם. אִם
 בְּנֵי אָדָם מְטִיבִים מַעֲשִׂיהֶם - אוֹתוֹ הַגִּלְגָּל הַסּוֹכֵב מְסוֹכֵב
 אוֹתָם יְמִינָה, וְאִזּוּ נַעֲשִׂים מַעֲשִׂים בְּעוֹלָם לְהִיטִיב לָהֶם
 כְּרָאוּי, וְהַגִּלְגָּל סוֹכֵב תָּמִיד וְלֹא שׁוֹקֵט בְּאוֹתוֹ צֶד הַיְמִין,
 וְהַעוֹלָם מִתְגַּלְגֵּל בּוֹ. בָּאוּ בְנֵי אָדָם לְהִרְע - תַּחֲבוּלָתוֹ
 שְׁסוֹכֶכֶת תָּמִיד וְהִיטָה עוֹמְדָת בְּסְבוּב שֶׁל הַיְמִין, הַקְדוֹשׁ
 בְּרוּךְ הוּא מְסוֹכֵב אוֹתָהּ לְצַד שְׂמָאל וּמְהַפֵּךְ מִסְבוֹת
 וְכָלִים שֶׁהֵיוּ שְׂמָאל. וְאִזּוּ הַגִּלְגָּל סוֹכֵב וְנַעֲשִׂים מַעֲשִׂים

יַעֲבֹרוּ בְּרִגְלֵי שָׁם נִשְׁמָחָה בּוֹ: ז מִשָּׁל בְּגִבּוֹרָתוֹ עוֹלָם
 עֵינָיו בְּגוֹיִם תִּצְפִּינָה הַסּוֹרְרִים אֶל יְרִימֹה יְרוֹמֵמוּ לְמוֹ
 סֵלָה: ח בָּרְכוּ עַמִּים אֱלֹהֵינוּ <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעֵינֵי הַיְּבוֹלוֹת בָּרוּךְ</sup> וְהַשְׁמִיעוּ קוֹל
 תְּהִלָּתוֹ: ט הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים וְלֹא נָתַן לְמוֹט רִגְלֵנוּ:
 י כִּי בַחֲנֻתֵנוּ אֱלֹהִים <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַיְּבוֹלוֹת
 וּבְעֵינֵי הַיְּבוֹלוֹת בָּרוּךְ</sup> צִרְפָּתָנוּ בַּצָּרָה בָּסָף:
 יא הִבֵּאתָנוּ בַּמִּצּוֹדָה שְׁמַת מוֹעֶקֶה בְּמַתְּנֵינוּ: יב הִרְבַּכֶּתָּ
 אֲנוֹשׁ לְרֹאשֵׁנוּ בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים וַתּוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ:

— ❧ — זוהר תהלים ❧ —

בְּעוֹלָם לְהִרְעֵ לַבְּנֵי אָדָם. וְהַגְלִיל סוֹבֵב לְאוֹתוֹ צַד עַד שְׁבָנִי
 אָדָם שָׁבִים לְהִיטִיב מַעֲשֵׂיהֶם, וְהַגְלִיל עוֹמֵד בַּמַּעֲשֵׂי בְנֵי
 הָאָדָם. וְעַל כֵּךְ בַּתְּחִבּוּלָתוֹ לְפַעֲלָם, וְלֹא עוֹמֵד תָּמִיד.

בָּאוּ בַּתְּנוּרִים עַל מְסִירוֹת נֶפֶשׁ וַתּוֹצֵאָה מִכָּף

בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים (סו, יב): [זוהר שמות פ' וארא (דף כ"ט:)] וַתַּעַל
 הַצִּפְרָדֵּעַ. הִיְתָה אַחַת וְהוֹלִידָה, וַתִּתְּמַלֵּא הָאָרֶץ מֵהֶם.
 וְהָיוּ כָלֵן מוֹסְרוֹת עֲצָמָן לָאֵשׁ, שְׁכָתוֹב וּבַתְּנוּרֶיהָ וּבַמִּשְׁאָרוֹתֶיהָ.
 וּמָה הָיוּ אוֹמְרוֹת? **בָּאֲנוּ בָּאֵשׁ וּבַמִּים** וַתּוֹצִיאֵנוּ לְרוּיָהּ.
 וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּךְ מָה אֶכְפַּת לְמִצְרִים שְׁכָל אוֹתָן הַצִּפְרָדֵּעִים
 וּנְכַנְסוֹת לָאֵשׁ? אֵלָּא כָלֵן נְכַנְסוֹת לָאֵשׁ וְהוֹלְכוֹת בַּתְּנוּרָה וְלֹא
 מִתּוֹת. וְאוֹתָן שְׁמִתוֹת מָה עָשׂוּ? לֶחֶם הָיָה בַּתְּנוּרָה, וּנְכַנְסוֹת
 לְתוֹךְ הַלֶּחֶם וּמִתְבַּקְּעוֹת, וְיוֹצְאוֹת מֵהֶן אַחֲרוֹת וּנְשָׂאוֹת לְתוֹךְ
 הַלֶּחֶם. בָּאוּ לֵאכֹל מִמֶּנּוּ, אוֹתָהּ פֶּת הַפֶּכֶה לְצִפְרָדֵּעַ בְּמַעֲיָהּ

יג אָבּוֹא בִּיתְךָ בְּעוֹלוֹת אֲשֶׁלֶם לְךָ נִדְרֵי: יד אֲשֶׁר פָּצוּ
 שְׁפָתַי וּדְבַר פִּי בָצַר לִי: טו עֲלוֹת מַחִים אֶעֱלֶה לְךָ עִם
 קַטְרֹת אֵילִים אֶעֱשֶׂה בְּקָר עִם עֲתוּדִים סֶלָה: טז לְבוּ
 שְׁמָעוּ וְאַסְפְּרָה כָּל יִרְאֵי אֱלֹהִים <sup>הַקִּיף בַּעַל הַיְבוּלֹת
וּבַעַל הַנְּחוֹת בְּיָדָם</sup> אֲשֶׁר עָשָׂה
 לְנַפְשִׁי: יז אֱלֹוִי פִי קָרָאתִי וְרוּמָם תַּחַת לְשׁוֹנִי: יח אָנֹן
 אִם רָאִיתִי בְּלִבִּי לֹא יִשְׁמַע אֲדָנִי: יט אָבֹן שָׁמַע אֱלֹהִים
<sup>הַקִּיף בַּעַל הַיְבוּלֹת
וּבַעַל הַנְּחוֹת בְּיָדָם</sup> הִקְשִׁיב בְּקוֹל תְּפִלָּתִי: כ בָּרוּךְ אֱלֹהִים
 אֲשֶׁר לֹא הִסִּיר תְּפִלָּתִי וְחִסְדּוֹ מֵאֵתִי:

❦ ————— ❦ זוהר תהלים ❦ ————— ❦

וְרוֹקְדוֹת, וּמְרִימוֹת קוֹלוֹת עַד שֶׁהָיוּ מִתִּים, וְזֶה קָשָׁה לָהֶם
 מִהַכֹּל.



סז א לַמִּנְצָח בְּנִינִת מִזְמוֹר שִׁיר: * ב אֱלֹהִים
 יִחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְיָ פָּנֵינוּ אֲתָנוּ סְלָח:

— שִׁימוֹשׁ תהלים —

לקדחת תמידית

אלהים יחננו (סז, ב): [שימוש תהלים לפרק סז] שם שלו י"ה. י' מן "יחננו, ה' מן "סלה שבסוף המזמור. והוא טוב לקדחת תמידי ולאדם הנתפש.

— זוהר תהלים —

הכָּנוֹר הָיָה כְּנָגֵן וְאָמַר שִׁירַת פֶּרֶק זֶה

אלהים יחננו ויברכנו וגו' (סז, ב): [זוהר חלק ב' (דף סז): זוהר תורה]
 אמר רבי אלעזר בוא וראה בשעה ההיא שרוח צפון
 נתעורר והיה דופק באותן הנימין של הכנור, קם דוד המלך
 ומשבח ומהלל למלך הקדוש והיה מתיגע בתורה, והכנור

— מנורה טהורה —

ספר

מנורה הטהורה *

בו יבואר הענין לומר המזמור למנצח בנגינות מזמור שיר (מזמור ס"ז בתהלים)
 בצורת מנורה כתובה על קלף כשר. ליקוט גדול ונפלא מדברי מדרשים, זוהר,
 הרמ"א מהרש"ל, של"ה, סידור ר' קאפיל, שער הכוונות' למהרש"ו, שבט מוסר,
 מנורת המאור ועוד.

— הערת מנורה טהורה —

* [המלבה"ד]: ע"ב שמות היוצאים משלשה פסוקים אלו (שמות יד, יט-כא):
 "ויסע מלאך האלקים ההולך לפני מחנה ישראל וילך מאחריהם, ויסע עמוד
 הענן מפניהם ויעמוד מאחריהם".

זוהר תהלים

היה מנגן ואמר שירה, ואיזו שירה היה אומר, בוא וראה בשעה שהקב"ה נתעורר לכל אותן המרכבות לתת להם טרף קטן כמו שביארנו שכתוב (משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק לנערותיה, אז כלם בשמחה פותחים ואומרים, אלהים יחננו ויברכנו יאר פניו אתנו סלה קטן כאשר

מנורה טהורה

סגולתה - קדושתה - אמירתה

סוד צורת מנורה וע"ב שמות

פְּתוּב (שיר ד) כָּלֹךְ יִפָּה רַעֲיָתִי וּמוֹם אֵין בָּךְ. כָּלֹךְ יִפָּה רַעֲיָתִי - זו כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל. וּמוֹם אֵין בָּךְ - אֵלּוּ סְנֵהֲדָרִין, שֶׁהֵם כְּנֶגֶד שְׁבָעִים וּשְׁנַיִם שְׁמוֹת. שְׁבָעִים נֶפֶשׁ שִׁירָדוּ עִם יַעֲקֹב, וְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל כָּלֶם. וְעַל זֶה אֵין בּוֹדֵקִין מִן הַסְנֵהֲדָרִין וּלְמַעֲלָה.

הערת מנורה טהורה

"ויבא בין מחנה מצרים ובין מחנה ישראל, ויהי הענן והחושך ויאר את הלילה, ולא קרב זה אל זה כל הלילה".
 "ויט משה את ידו על הים, ויולך ה' את הים ברוח קדים עזה כל הלילה, וישם את הים לחרבה ויבקעו המים".
 בכל פסוק יש ע"ב אותיות, וכל שם ושם משלש אותיות פסוק אחד ישר, ואחד הפוך (למפרע) ואחד ישר. (זוהר ויקרא קנא:)

זיו הזוהר

קטז. גם במאמר זה עלו קמשונים שיבושים ודילוגים בהזהר כמובא במפרשי הזהר, ובעזה"ש י תקנתי ושמתי המעקשים למישור: אינון רתיכין היינו השבעים שרים של אומות העולם תובעים מן המלכות שפע פרנסה עבור האומות: קיז. זה הפסוק אומרים בדרך תפלה

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

רוח צפון נתעורר ויורד לעולם מנשב ואומר, לדעת בארץ דרכך בכל גוים ישועתך^ק והכנור בשעה שהוא מנגן בכח אותו הרוח פותח ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך עמים כלם^ק ינורו צפון מנשב ואומר, ישמחו וירננו לאמים כי תשפט עמים מישר ולאמים בארץ תנחם סלה^ק והכנור משיב עוד ואומר, יודיך עמים אלהים יודיך

⚡ ————— ⚡ מנורה טהורה ⚡ ————— ⚡

ענף א'

ספר מנורת זהב לרבנו מהרש"ל זיע"א, וזל"ק: עמ"י עש"ו, ואתחיל כוונת המזמור והמנורה - פרק ס"ז בתהלים.

א. סודות ורמזים גדולים ונפלאים יש במזמור זה זה המזמור עשה דוד המלך עליו השלום, ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים, והוא עשוי כצורת מנורה. והם שלשה פסוקים ראשונים בצד ימין, והפסוק ישמחו וירננו באמצע, ושלשה

הערת מנורה טהורה

ועיין מזה בזוהר שמות נב, ער. ויקרא נא: זו"ח פרשת אחרי, ד"ה פתח. תקוני זוהר, תיקון ע קז: תקוני זו"ח קיח. ע"ח שער נו"ן פ"ד, שעה"כ ק"ש דיוצר סוף דרוש ה'.

זיו הזהר

למדת המלכות המפרנסת אותם: קיח. רוח צפון היינו התעוררת הגבורה מן התפארת אל המלכות שזהו התחלת הזיוג בסוד הכתוב שמאלו תחת לראשי וגו', והתפארת מבקש שפע מעולם הבינה להשפיע להמלכות, ואומר אל הבינה אם הבנים שתשפע השפע בעבור זה למען דעת בארץ דרכך וגו': קיט. כנור זו המלכות ואומרת זה הפסוק להמליץ שע"י קבלתם השפע יודיך עמים וגו': קכ. זהו שאומר רוח צפון של התפארת אל המלכות שתחלק

⚡ ————— תהלים ספר שני | יב לחודש | מזמור סז ————— ⚡

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

עמים כלם.] ודוד כאשר היה קם ונתעורר עליו רוח הקודש פתח ואמר, ארץ נתנה יכולה יברכנו אלהים אלהינו יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ־כא בשביל להמשיך הטוב של הקב"ה מלמעלה למטה, ואח"כ בא דוד ברוח הקודש וסדרם יחד, נכפל בכלם אותו המקרא של הכנור, לפי שזה הוא השתלמות כבודו של הקב"ה למעלה ולמטה, בשעה ששאר עמים נכנעים ומודים לו להקב"ה, וכיון שהם נכנעים ומודים לו אז נשתלם כבודו של הקב"ה למעלה ולמטה.

⚡ ————— ⚡ מנורה טהורה ⚡ ————— ⚡

פסוקים אחרונים בצד שמאל. והם שבעה פסוקים נגד שבעה קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה, שנאמר (שמות כה, לב) שלשה קני מנורה מצדה האחת ושלשה קני מנורה מצדה השני.

⚡ ————— הערת מנורה טהורה ————— ⚡

ועיין רש"י סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אגא ה' ועוד משבעים ושתים שמות הן הנקובים בשלש מקראות הסמוכין בפרשת בשלח ויסע ויבא ויש וכו', וראה בפ' ר"א ב"ע שמות ל"ג כ"א ובפסיקתא זוטרתא בשלח י"ד כ"א דע כי אלו שלשה פסוקים ויסע ויבא ויש כל אחד ואחד יש בו ע"ב אותיות כנגד ע"ב שמות, ומהם אתה מוצא שם המפורש אות מן הראשון

⚡ ————— זיו הזוהר ————— ⚡

להם השפע ביושר ואז ישמחו וירננו וגו': קכא. אלו הפסוקים יאמר דוד לתבוע שפע וברכה עבור ישראל, וימליץ שע"י שישאל יתברכו בשפע וברכה ויראו אותו כל אפסי ארץ, משא"כ אם ח"ו עם ישראל עניים חסרי השפע והם בשפלות ובצרות אז אין אומה"ע יראים מן הקב"ה ולמה יאמרו הגוים איה נא אלהיהם:

⚡ ————— תהלים ספר שני | יב לחודש | מזמור סז ————— ⚡

— מנורה טהורה —

והפסוק הראשון, שהוא **למנצח בנגינות**, אינו מן המנין, אלא הוא שם המזמור. והם שמות קדושים מן הקדוש ברוך הוא, והם כתובים על כל אחד ואחד משבעה קני המנורה, והם שלש אותיות על כל קנה וקנה מן ששה קני המנורה, ושתי אותיות על קנה האמצעי.

ב. ז' פסוקים במזמור זה רומזים נגד ששה קצות העולם, ונגד הקדוש ברוך הוא **והשבעה** פסוקים מן המזמור הזה, דע, כי השבעה פסוקים מן המזמור הזה רומזים לששה קצות העולם, שהם, מזרח, מערב, צפון, דרום, שמים וארץ, והקדוש ברוך הוא אדון ומלך על כל, הוא רומז לקנה האמצעי שהוא גוף המנורה.

ג. הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות **וזה** הפסוק רומז ליום השביעי שהוא שבת, ומעלתו וקדושתו הוא על ששת ימי המעשה, והוא סוד עץ החיים אשר בתוך הגן. רצה לומר באמצע הגן, ומזה קנה האמצעי, היה בה שפע שמן לכל הנרות שעל קני המנורה, וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל אור הנרות הששה שעל ששה קני המנורה.

כמו כן רומז להקדוש ברוך הוא, **שממנו בא האור והברכות והצלחות לכל העולם**. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה

— הערת מנורה טהורה —

ואות מן האמצע ואות מן האחרון וכו', ותמצא זה השם בספר הישר והוא הנקרא וה"י יל"י סי"ט על"ם כו'.

וראה במגלה עמוקות אופן קצ"ט שכתב שם של ע"ב יש בו כל כ"ב אותיות חוץ מאות ג', וכן בשלשה פסוקי ימין שבתורה ימינך ה' נאדרי בכח, נסית ימינך, מימינו אש דת למו יש בכל אחד כל אותיות ולא נעלם רק אות גימל, וכן בפסוק וללוי אמר תומיך ואוריך, ג"כ נעלם ג', וכן בפסוק ארון וכפורת

מנורה טהורה

האמצעי, וירושלים הוא הנר מן הקנה האמצעי, ובית המקדש הוא האור המתפשט ומנוצץ. וירושלים של מעלה מכוון נגד ירושלים של מטה, דכתיב (ירמיה יז, יב) כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשינו, ובירושלים של מעלה שער השמים ובית המקדש וכסא הכבוד.

ד. מן הקנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות

ומזה קנה האמצעי, שהוא ארץ ישראל, ישפיעו ממנו הברכות והצלחות והתנועות לכל הארצות, משש איקלימים שיש בעולם, ולפיכך אמר הנביא (יחזקאל כ, ו) וצבי היא לכל הארצות.

וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם, כמו שמוצץ הילד החלב אמו. כי ארץ ישראל היא האם ושורש ועמוד החזק באמצע העולם, שעליה נשענים כל שבעה איקלימים מן העולם, וממנו מתפרנסין ומקבלים שבע הברכות והצלחות והתבואות לכל הארצות בצינורות. ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת.

והאותיות הראשונות מן שלש פסוקים הם, א-ל י' י"י א"י, עולים בגימטריא ע"ב, נגד ע"ב שמות של הקדוש

הערת מנורה טהורה

וכרובים (ועי' בכלי יקר ושפתי חכמים תרומה כ"ה י"א אות ק'), וכן בפרשת סוטה וכן בכל תמניא אפי באות ק', וכן ב"א סליחות שהתפלל שלמה על בית המקדש, ה' במלכים ו' בדה"י, בכל אלו אין בהם גימל כו' עיי"ש. וראה בזה צו ל"ד ע"ב ומום אין כך אלו הסנהדרין דאינון לקבל ע"ב שמהן, וכתב בספר דברי יצחק שהכוונה שהצירוף האחרון הע"ב הרי הוא "מום", וזה שאמרו דסנהדרין קבל ע"ב שמהן, ואם תאמר הרי סנהדרין אינם רק ע"א, על זה סיימו ומו"ם אין כך, עיי"ש.

— מפגש — **מנורה טהורה** — מפגש —

ברוך הוא, היוצאים מן ו' ו'יסע ו'יבא ו'יט. ובזה המזמור כל אותיות של ע"ב שמות.

ה. פסוק ראשון רמז לשבעה כוכבי לכת

ובפסוק ראשון אלקים יחננו תמצא שבעה תיבות, והוא רמז לשבעה כוכבי לכת, המנהיגים י"ב מזלות, והעולם כולו, ברצון השם יתברך. וכמו כן רמז לשבעת ימי השבוע.

ו. פסוק אחרון רמז לשבעה שבועות של ספירה

והפסוק האחרון, **יברכנו אלקים**, כמו כן יש בו ז' תיבות, שהוא רומז לשבעה שבועות של ספירה, ולשנת השמיטה שהיא שבע שנים. ושני קנים בצד ימין, שהם **לדעת בארץ, ויודוך עמים**, יש בכל אחד ששה תיבות, והם שנים עשר תיבות, נגד שנים עשר מזלות, טלה, שור, תאומים, סרטן, אריה, בתולה, מאזנים, עקרב, קשת, גדי, דלי, דגים. והשני פסוקים השמאליים, יש בהן כמו כן שנים עשר תיבות נגד שנים עשר שבטים. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד ימין הכ"ם גימטריא אדנ"י שהוא מכה האויבים מן הקורא מזמור זה בכוונה. וסופי תיבות של שלש פסוקים מצד שמאל **צו"ם** בגימטריא קו"ל, והפסוק האמצעי מתחיל ב', ומסיים בה', והוא י"ה, בזה השם נברא שני העולמות של (ישעיה כו, ד) כי ביה ה' צור עולמים, והם שלשה שמות היוצאים מאלו השבעה קנים, שהוא קו"ל, י"ה, אדנ"י. והם בגימטריא רי"ו, נגד רי"ו אותיות שם בע"ב שמות, שבהם קרע משה רבינו עליו השלום את הים, והם יוצאים מן ו'יסע ו'יבא ו'יט, וזה קו"ל י"ה אדנ"י, מה הקול ששמעו בני ישראל מסיני והוא קול אלקים חיים. וכנגד זה הקול הזכיר דוד עליו השלום שבעה קולות במזמור (תהלים כט) **הבו לה' בני אלים**.

— מנורה טהורה —

ובפסוק האמצעי, שהוא **ישמחו**, והוא גוף המנורה, הוא רומז ליום השבת, שהוא שביעי, תמצא בו מ"ט אותיות, כמספר כל התיבות שיש בשבעה פסוקים של המזמור, והוא רומז למ"ט שנים, ושנת החמישים יובל, והמ"ט אותיות שהם בקנה האמצעי, שהוא **ישמחו**, שהוא רומז ליום השבת, הוא רומז לאלף השביעי, שהוא שבת הגדול לחי עולמים.

ובשמות של י"ב מזלות טש"ת סא"ב מע"ק גד"ד, יש בהם מ"ט אותיות. ובשמות של י"ב שבטים, תמצא מ"ט אותיות. וכך תמצא בשנים עשרה אבנים שעל החושן, כמו שכתוב בפרשת פקודי (שמות לט, י-יג), הם מ"ט אותיות, כמספר אותיות שמות של שנים עשר שבטים, וכמספר שמות של שנים עשר מזלות.

והקנה האמצעי, יש בו אחד עשר תיבות, העשרה תיבות רומזים לעשרה גלגלים, שבהם שבעה כוכבי לכת, שהם גלגלים, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה, אלו הן שבעה כוכבים המשרתים בשבעה ימי השבוע הקבועים כל אחד מהן בהשבעה גלגלים, והגלגל השמיני קבועים בו שנים עשר מזלות.

וגלגל התשיעי הוא המקיף וסובב כל הגלגלים, והים והיבשה וכל ברואיהם סגורים בתוכו, ובזה הגלגל קבועים כל הכוכבים הנראים בלילה, וסובב ומנהיג כל כוכבי שמים וגלגליהם ממזרח למערב.

והגלגל העשירי הוא נקרא גלגל השכל, ממנו מתפשט השכל לגלגלים ולכל הנבראים, ועליו כסא הכבוד והשכינה. ועל זה אמרה תורה (ויקרא כז, לב) העשירי יהיה קודש לה'. וזה סוד יום הכיפורים, שהוא בעשור לחודש השביעי, והוא יום קודש.

⚡ מנורה טהורה ⚡

ועל זה גלגל עשירי רומזים עשרה מאמרות שבספר בראשית, וי' דברות. ועל זה, בזה הפסוק האמצעי שהוא שורש ועמוד לכל הקנים, והוא ישמחו, מתחיל ב' רומז ל' גלגלים האלו, ומסיים בה', הרי יו"ד ה"א, והוא י"ה, וי"ה במילואו בגימטריא יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא יושב על כסא רם ונשא, על אלו י' גלגלים, והם הכל י"א, נגד י"א תיבות שיש בקנה האמצעי.

וי' שבראש זה הפסוק וה' בסופו שמילואו יהוד, רומז שהקדוש ברוך הוא השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים, כמו שאמר הכתוב (דברים ד, ט) וידעת היום והשבות אל לבבך כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד. (תהלים עב, יט) וימלא כבודו את כל הארץ.

ועל זה הטעם יו"ד למעלה וה' בסופו. ועל זה אמר דוד עליו השלום עשר פעמים הללוי"ה במזמור (ק"ן) הללו א-ל בקדשו וגו', עד בצלצלי תרועה, כנגד י' גלגלים, ואחר כך סיים כל הנשמה תהלל י-ה הללוי-ה, כנגד י"א תיבות שהם בקנה האמצעי. והזכיר י"ה בזה הפסוק, רומז להקב"ה שעל כסא הכבוד, ומציץ וצופה ומביט עד סוף כל הדורות. ועל זה אמר (שם סח, ה) סולו לרוכב בערבות בי-ה שמו. הכ' של ב"ה שמו, בגימטריא שני, רצה לומר, השגחתו וממשלתו בעליונים ובתחתונים ומפרנס כל העולם כולו מקרני ראמים עד ביצי כינים. כמו שאמר דוד עליו השלום (שם לג, יד) ממכון שבתו השגיח אל כל יושבי הארץ היוצר יחד לבם המבין אל כל מעשיהם. ושומע ומאזין כל התפילות והצעקות ברגע אחד, צופה ומביט עד סוף כל הדורות, והשגחתו וממשלתו בכל העולם מעלה ומטה, כמו שאמר הנביא (עמוס ט, ב) אם יעלו לשמים משם אורידם ואם יחתו בשאול ידי יקחם ואם יתחבאו בקרקע הים משם אצוה את הנחש ונשכם.

מנורה טהורה —————

ראה והבן, בכח אלו השביעיות לכמה ענינים רומזים, כי בפסוק ראשון של התורה, והוא בראשית (בראשית א, א) יש בו ז' תיבות, כנגד ז' כוכבי לכת, וכנגד ז' ימי השבוע. ויש בו כ"ח אותיות, שהם, שבתאי, צדק, מאדים, חמה, נוגה, כוכב, לבנה.

ועל זה אמר הפסוק (במדבר יד, יז) ועתה יגדל נא כח ה' כאשר דברת, וכמו כן תמצא בפסוק ראשון של עשרת הדברות, שהוא (שמות כ, א) וידבר אלקים את כל הדברים האלה לאמור. ז' תיבות וכ"ח אותיות. לאמור כי בזה הפסוק נמצא כ"ח אותיות, ובפסוק אחרון של תורה, שהוא (דברים לד, יב) ולכל היד החזקה עד כל ישראל, יש בו י"ב תיבות, ומ"ט אותיות, כנגד שנים עשר שבטים ומ"ט יובלות. וכמו כן רומזים שבעה קני המנורה, לשבעה חלקי העולם, וקראו לאלו החלקים שבעה ארצות.

והשבעה חלקים האלה, קורין אותו בלשון הקודש, נופות, יפה נוף משוש כל הארץ (תהלים מח, ג), שאמר על ארץ ישראל, ובלשון ערב קורין לאלה הז' נפיות, איקלימים, שהעולם נחלק לז' חלקים הנקראים איקלימים, הה' איקלימים יש בהן ישוב, והישוב הוא ממזרח למערב באורך העולם, והוא מיושב מבני אדם ומבהמות וחיות.

והשני איקלימים לצד דרום ולצד צפון, שהם ימין ושמאל, הם חורבות, ואין בהם ישוב באלו השני קצוות, צד דרום מפני החום הגדול, וצד צפון מפני קרירות הגדול שבו, ואלו השני קצוות רעות הם לכל חי. והאמצעי, שהוא ממזרח למערב, הוא טוב ומיושב, ובכל האחד ואחד מז' איקלימים שולט בו כוכב אחד מז' כוכבי לכת.

— מנורה טהורה —

ואלו הן שמות מן ה' איקלימים המיושבים, שהם ממזרח למערב, א' ארץ ישמעאל. ב' תוגרמה ויון. ג' אשכנז. ד' צרפת. ה' ספרד. תמצא בשמות אלו האיקלימים, כמו כ"ח אותיות כמנין ז' שמות ז' כוכבי לכת, ובמספר ימי השבוע שהם אחד שנים ג' ד' ה' ו' ושבתון תמצא בשמות ז' ימים אלו כ"ח אותיות, וכמנין אותיות פסוק בראשית.

ראה היאך בחר הקב"ה בכל השביעיות, בז' ימי השבוע בחר בקנה האמצעי, שהוא רומז ליום השבת, ולבוא ברוך הוא, ולכסא הכבוד, ולעץ החיים אשר בתוך הגן. בחדשי השנה בחר בחודש השביעי מתשרי עד ניסן, שהוא ז'. ובו פסח, ובו נעשו ניסים לישראל. ובפסח שבעה ימים, הראשון מקרא קודש, וביום השביעי מקרא קודש, וכן מחודש ניסן עד חודש תשרי, שבעה חדשים, בחר בחודש השביעי שהוא תשרי. ובזה החודש שהוא שביעי לניסן, הוא יותר חשוב, כי יש בו שבע מצוות, כגון ראש השנה, צום כיפור, והם שבעה דברים, סוכות לולב, אתרוג, הדס ערבה.

גם בשנים, בחר השם יתברך בשנת הז' שנת השמיטה, שנאמר (ויקרא כה, ד) ובשנה השביעית שבת שבתון יהיה לארץ שבת לה'. והוא שנת השמיטה לקרקעות ולעבדים ולשפחות. ועוד, זה ההיקף לשבע שמיטות שנאמר (שם שם, ח) וספרת לך שבע שבתות שנים שבע שנים שבע פעמים והיו לך ימי שבע שבתות השנים תשע וארבעים שנה, והוא מקרא קודש, וחייבים לקדשו, שנאמר (שם שם, י) וקדשתם את שנת החמישים שנה וקראתם דרוור בארץ לכל יושביה. וכן עבד עולם יוצא לחירות, ונקרא עולם, וכמו כן נמשך זה ההיקף לששת אלפים, ובחר באלף השביעי, יהיה שבת הגדול לעולם.

מן מנורה טהורה —————

וכן אמרו חז"ל (סנהדרין צ"ז ע"א) שתא אלפי שנין הוה עלמא, וחד חרוב. רצה לומר, חרוב שיעשה הקדוש ברוך הוא בזמן ההוא כלייה גדולה באומות, חוץ מישראל ששומרים את יום השבת, שהוא רומז לקנה האמצעי שבתחילתו י', ובסופו ה'. והוא שם י-ה, והשגחתו וממשלתו ברום ובתחת. וזה רומז שעל קנה האמצעי כסא הכבוד והקב"ה י-ה עומד על כסא רם ונשא. והקנה האמצעי הוא ירושלים ובית המקדש ועץ החיים, לפיכך אמר (ישעיה סו, א) השמים כסאי והארץ הדום רגלי. וירושלים של מטה מכוון נגד ירושלים של מעלה, ועל זה אמר דוד (תהלים קכב, ג) ירושלים הבנויה, שבנאה י-ה, שבנאה אותה ירושלים כעיר שחברה לה יחדיו, אותה ירושלים שהיא למטה שהיא בנויה כצורת ירושלים שלמעלה, ששתיהן מחוברות ומכוונות זה כנגד זה. ועל אלו שתי ירושלים שהן שנים, שלמטה ושלמעלה, נקרא ירושלים שלמטה בתוספת יו"ד, כמו עינים ידים רגלים, על שם שתי ירושלים שלמעלה ושלמטה, זה ששת אלפים נגד ששת ימי הבריאה, יום לאלף יום לאלף, והאלף השביעי הוא נגד יום השבת, שכולו יהיה שבת מנוחה לחי עולמים, ולישראל. ובלע המות לנצח ויתבטל הגיהנם, ובזה האלף השביעי שהוא השבת הגדול, יתגלה האור הגדול הגנוז לצדיקים, כמ"ש דוד ע"ה (שם לא, כ) מה רב טובך אשר צפנת ליראיך פעלת לחוסים בך נגד בני אדם.

וזה האור הצפון רומז לאור הנר שעל קנה האמצעי, וזה הנר יהיה מעין אורו כפלי כפלים יותר מכל ששת הנרות, כי הוא רומז לאור הגדול הצפון לצדיקים בזה האלף השביעי שהוא כולו שבת ומנוחה ותענוג גדול לישראל ששומרים השבת.

ובאותו הזמן יתבטל היצה"ר, ובלע המות לנצח. ואז יהיו כולם

— מנורה טהורה —

דומים למלאכי השרת, כי הקב"ה יעשה כליה בכל האומות שלא ישאיר שום אומה בעולם, אלא ישראל לבד. כמ"ש הנביא (ירמיה ל, י-יא) ואתה אל תירא עבדי יעקב ואל תחת ישראל כי אתך אני כי אעשה כלה בכל הגוים אשר הדחתך שמה ואותך לא אעשה כלה וגו'. ולא ישאיר שום אומה בעולם אלא ישראל, כמו שהבטיחנו הקב"ה בתורתו הקדושה ע"י מרע"ה, ככתוב (דברים לג, כז) מעונה אלקי קדם ומתחת זרועות עולם ויגרש מפניך אויב ויאמר השמד. **כי בסוף אלף הששי נשמדו ויאבדו כל הכותיים, שהם שונאי ישראל. ועם קדוש שומרי השבת ישארו ויצליחו הם לבדם בכל העולם.** וישכון ישראל בטח בדד עין יעקב (שם שם, כח), רצונו לומר, עין יעקב כמו ויכם את עין הארץ, מראה הארץ, רצונו לומר, כי באותו האלף השביעי לא יהיה מראה בשום אומה בעולם, אלא עין יעקב לבדו, לפי שכולם יהיו ישראל, ויהיו כל ישראל יודעים את השם למקטנם ועד גדלם, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים (ישעי' יא, ט).

וזה האלף השביעי כנגד גלגל שבתאי, שהוא גלגל השביעי, וזה הכוכב משרת ביום השבת, והוא הגלגל הגדול שבכל השבעה גלגלים.

ואחר שישלים זה האלף השביעי, אז יתחיל אלף השמיני שהוא כנגד גלגל השמיני, שבו קבועים י"ב מזלות, ואז יתחיל להיות לנשמות תענוג גדול, ופושטים צורות ולובשים צורות אחרים, ויהיו רוחניים כמו מלאכי השרת, לא ירעבו ולא יצמאו ולא חסרון כיס ולא צלמות. ויהיו כולם שכלים נפרדים, וזה רומז (ויקרא יב, ג) וביום השמיני ימול בשר ערלתו. רצה לומר, שיתבטל נפש הבהמית המתאוה המותרות בזה האלף השמיני, וכמו כן רמז (במדבר כט, לה) ביום השמיני עצרת.

— מנורה טהורה —

על זה אמר שלמה עליו השלום (קהלת יא, ב) תן חלק לשבעה וגם לשמונה. ועל זה אומר הכתוב (דניאל יב, ג) והמשכילים יזהירו כזוהר הרקיע ומצדיקי הרבים ככוכבים לעולם ועד. יהיו מאירים ככוכבים לעולם ועד, כי בגלגל השמיני קבועים כל הכוכבים שהם נראים בלילה וי"ב מזלות. לפיכך דימה אותם בזה אלף השמיני לכוכבים. ובאלף התשיעי, שהוא כנגד גלגל התשיעי, אז יהיו ישראל במילואם יותר ויותר במעלה, ובאותו תענוג, ויעלו עוד מזדרגה למזדרגה יותר גדולה, שיהיו קרובים לגלגל העשירי, שהוא גלגל השכל, שעליו כסא הכבוד, ושם השכינה, ואין שום מלאך יכול לדעת מקומו. ואומרים איה מקום כבודו להעריצו. **וישראל** יהיו חוזרים כמו מלאכי השרת ויעלו למזדרגה יותר מהמלאכים, שיעלו עד גלגל השכל מתחת כסא הכבוד עם אברהם יצחק ויעקב אבותינו, ומשה ואהרן ודוד וכל הנביאים וכל הצדיקים שהיו מעולם.

ועתה ראה לכמה רמזים וכמה סודות גדולים מן בורא העולמות, מן עולם הבא ומן העולם הזה ועולם העליון, רומז זה המזמור, שכל אלו השביעיות שרמזתי לך, תבין סוד השבועה, ולמה נקרא שבועה, כי כל העושה שבועה הוא נשבע בכל אלה השביעיות, וכל הנשבע לשקר הוא משקר באלו השבעה דברים, בהקדוש ברוך הוא, ובששה קצות העולם, ובכל השביעיות כולם. **שאמרנו.**

ועוד ראה, שהפסוק (תהלים לו, י) כי עמך מקור חיים באורך נראה אור, שהוא כתוב על הקנים, יש בו שבעה תיבות, ועל כל קנה וקנה משבעה קני המנורה, היה כתוב תיבה אחת, ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל, כתוב עליו חיים, **בעבור שהוא**

— מנורה טהורה —

ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות, לכל שבעה חלקי הארץ, הנקראים איקלימים. ונקרא ארץ החיים, בעבור שהוא באמצע העולם, כמו עץ החיים שהוא באמצע בגן עדן. וכמו קיים הלב באמצע הגוף, שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף, ש-ד-י ממונה על יצר, ותכתוב יצר במילואו יו"ד צד"י רי"ש, ותמצא ש-ד-י בסופי תיבות.

וזהו בסוד המזמור והמנורה, בעזרת השם יתברך נותן התורה, והוא יתן לי ולכל ישראל עוז ותעצומות לזכות לאורה של ביאת הגואל אשר לקונו ומיחליו שמורה, עכ"ל. (נדפס על ידי יחיאל בר אשר הכהן גף ז"ל, הנקרא מיכל כהן יצ"ו מויניציאה)

ענף ב'

בספר דברי תורה להאדמו"ר מהאלמין על פירוש תפילות ופיוטים ברכת קריאת שמע

על הראשונים כו' פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך ואין לנו עוד אלקים זולתך סלה: צ"ב א. ההמשך של התפילה על הראשונים לסוף קטע הקודם ד"ה ויציב, שמסיים על אבותינו ועלינו, על בנינו ועל דורותינו, ועל כל דורות זרע ישראל עבדיך. ב. הכוונה במ"ש דבר טוב וקים לעולם ועד וכו'. ג. ביאור גואלנו גואל אבותינו וכו'. ד. פודנו ומצילנו מעולם הוא שמך, מהו ההמשך מעולם הוא שמך למ"ש מקודם פודנו ומצילנו, וגם מה שסיים ואין לנו עוד אלוקים זולתך סלה, צ"ב.

ואפשר לומר הכוונה בדיוק א, עיין מחפץ חיים ורבי הלל מקאלאמאייע בביאור על בנינו כו'. ועיין ד"ת פ' פנחס ופ' דברים בד"ה דהנה ידוע, וכו', הכוונה בדיוק ב, כנ"ל.

מן מנורה טהורה —————

הכוונה בדיוק ג, גואלינו בזכות אבותינו, שלעולם יתפלל רק בזכות אבות ולא בזכות עצמו, ראה ספר הגלגולים הקדמה, קין והבל קרח ומשה רבינו ע"ה בת"י וצפורה כו'. ועיין עץ חים בהקדמה לברכת ק"ש.

הכוונה בדיוק ד, דהנה ידוע שהשם החמישי מע"ב שמות הוא מה"ש ר"ת של מעולם הוא שמך, (ראה במלא הרועים במסכת שבת דף י"ב, שמציין לזה, ועי"ע בח"א מהרש"א שם).

ואפשר לבאר בהקדם הכתוב בפרשת עקב "והי' עקב תשמעון וגו' ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד וגו' (דברים ז,יב). ובמדרש: הלכה מנורה של פרקים מהו לטלטלה בשבת וכו'. וצריך להבין, מהו ההמשך של "עקב תשמעון" למנורה של פרקים?

ואפשר לומר, דהנה אנו אומרים בכל יום "היום יום ראשון בשבת וכו'". והנה ידוע גודל מעלת אמירת קפיטל ס"ז בתהלים שנקרא "מזמור המנורה", שכתוב בס' מנורת זהב להמהרש"ל, ובשם הרמ"א בספרו תורת העולה, דהאומר מזמור המנורה בצורת המנורה, ובפרט כשאומרה על קלף, זוכה לכל הברכות והשפעות טובות, וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש. וכהיום נדפס המזמור הזה בהרבה סידורים בצורת המנורה. ועפ"י האריז"ל מובא לאומרו בכל יום ז' פעמים לפני התפילה בביהמ"ד, וכל פעם יסבב את הבלעמערס שקורין עליו בס"ת, ובשבת רק פעם אחת. ועוד כתב שם, שבכל יום יכוין כוונת השמות של "אנא בכח" וכו' ומזה מתבטלים כל המקטרגים וכו'.

ובכוונת האר"י כתב, שבמזמור המנורה יש רי"ו אותיות כנגד ג'

— מנורה טהורה —

פעמים שם ע"ב, והאותיות של תחילת כל פסוק "אלקים יחנונו גו' סלה", "לדעת גו' ישועתך", "יודוך גו' כולם", "ישמחו גו' סלה", "יודוך גו' כולם", "ארץ גו' אלקינו" ו"יברכנו גו' ארץ", הם מספר **ע"ב**, וסופי האותיות של סופי הפסוקים הנ"ל הם **צו"ם הכ"ם י"ה**, ג"כ כמספר **רי"ו**, שלש פעמים שם ע"ב.

והנה שם ע"ב שמות של הקדוש ברוך הוא מובא ברש"י (סוכה מ"ה ריש ע"א ד"ה אני והוא בגימ' אנא ה') יוצאים מן הפסוקים **ויסע ויבא ויט**. ובזה המזמור מרומזים כל אותיות של ע"ב שמות, ועיין בתוי"ט ובאוהחה"ק שם.

ובספרי הבעש"ט מובא, שכשאמר הקב"ה "מה תצעק אלי דבר אל בני ישראל ויסעו", מקשים המפרשים מה הי' לו למשה רבינו ע"ה לעשות בעת צרה ח"ו אם לא לצעוק אל השי"ת; אז עס טוט וויי שרייט מען. ומתרצים המפרשים, שהיות והי' הקטרוג גדול, שהס"מ טען הללו עובדי ע"ז והללו עובדי ע"ז, והשי"ת לא יכל להשתיק את המקטרג, לכן אמר הקב"ה למשה מה תצעק אלי, לא יעזור לך כולם הצעקות, רק "דבר אל בני ישראל ויסעו", פי' תכוין השם של חסד (ע"ב) "ויסע ויבא ויט", שבג' פסוקים אלו יש שם החסד, וג' פעמים ע"ב הם מספר **רי"ו** כמנין האותיות של שם החסד, שכל שם הוא של ג' אותיות, ובזה השם יכולים להשתיק כל שטן ופגע רע ומקטרג.

עפ"י האריז"ל צריך לומר מזמור המנורה: פעם אחת בתיקון חצות, שבע פעמים לפני התפילה, פעם אחת בתוך התפילה, לפני ברוך שאמר ופעם אחת אחר תפילת שמו"ע, ופעם אחת אחר כל סדר תפילה, ע"כ ס"ה 11 פעמים - לפני מנחה ואחר

— מנורה טהורה —

שמו"ע ואחר מנחה, לפני מעריב אחר שמו"ע ואחר מעריב - לפני ברכת המזון ג' פעמים ביום ולפני השינה ובק,ש שעל המטה, ס"ה 22 פעמים ביום.

ומצאתי בספר סגולות ישראל לאומרו במסע הדרך 70 פעמים להכניע 70 אומות העולם (כמדומה לי בשם מדרש תלפיות).

והנה ראיתי בספר מבעל מקובל גדול ספרדי שהקשה, למה הגלות נתארך כ"כ, הלא ה' לו להשי"ת לפדות אותנו מזמן, כי הלא עמו אנכי בצרה, ומהו הריוח של ה' שאנו סובלים יסורים בגלות כ"כ הרבה זמן. ותירץ, כי בזמן שבית המקדש ה' קיים ה' אהרן עומד ומטיב את הנרות, ועכשיו בחנוכה כל הכלל ישראל מדליקים נרות חנוכה וממילא יש להש"י יותר נחת, כי יש לו עכשיו רבבות אהרן הכנ"ס שמדליקים נרות חנוכה.

ובאופן זה אפ"ל מה שאמרו חז"ל כל הלומד פרשת עולה כאילו הקריב עולה, ובאופן זה כל ישראל מקריבין כל יום קרבנות, ואומרים כל יום "הבכור והמעשר והפסח וכו'", וכאילו מקריבין בכל יום כל הקרבנות כולם, כמבואר בתפלה "עליה השלם כל הקרבנות".

והעולה על כולנה כשאומרים המזמור "למנצח" בצורת מנורה, שחשוב כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ובפרט שאומרים המזמור 22 פעמים ביום. ולא לחינם תקנו האריז"ל לאומרו כ"כ הרבה פעמים ביום. וג"כ ע"י אמירת הלמנצח שסגולתו נורא מאד ופועל בשמים יותר מכל התפילות נזכה עי"ז לבנות בית המקדש השלישי, כי מצא מין את מינו וניעור.

מנורה טהורה

ובזה אפשר לפרש הפסוק "והי' עקב תשמעון", "עק"ב" הוא בחינת עקביים, שהוא עקבתא דמשיחא, כמבואר בעץ חיים שבעקבתא דמשיחא יכשלו בחלב דחלק אחוריים, "תשמעון את המשפטים האלה", מה שהצדיקים אומרים, כמ"ש "באין מליץ יושר מול מגיד פשע תגיד ליעקב דבר חוק ומשפט", "תגיד ליעק"ב", שהוא בחי' עקביים בעקבתא דמשיחא, "דבר חוק ומשפט", שיקיימו דברי השופט (משפ"ט הו"ע שופ"ט), "אין לך אלא שופט שבימיך", כמו רבינו האריז"ל שאמר וגילה לנו הסוד הגדול של אמירת למנצח בצורת מנורה, "ושמרתם ועשיתם אותם", אז "ושמר ה' אלקיך לך את הברית ואת החסד", חס"ד הוא מספר ע"ב, שהוא ע"ב שמות המרומזים בצורת המנורה.

ועוד אמר "ושמר ה' אלקיך לך", כי ע"י אמירת למנצח בצורת מנורה, עי"ז ניצול מכל מיני פגעים רעים בדרך, כמבואר במנורת המאור ובשבט מוסר ועוד שהוא סגולה נפלאה לפני שיוצאים לדרך ובשעת הנסיעה ג"כ, כמובא לעיל.

וראה במפרשי המדרש הסמיכות של הלכות מנורה לפרשת עקב, שהוא רק מפני שדרשו בשבת, והי' אז קהל גדול בשעת הדרש, לכן דרשו ההלכות שצריכים להזהר בהם.

וידוע המדרש פליאה "אין עושין מלאכה אלא בשבת", שמבארים המפרשים "אלא בשבת" כשאומרים "היום יום כו' בשבת", ובשבת אומרים "היום יום שבת".

ובאופן זה אפשר לבאר ג"כ כאן "מהו לטלטלה בשבת", זאת אומרת, בכל השבוע שאומרים אז "**בשבת**".

מנורה טהורה

וידועים דברי הפחד יצחק ועוד, שמתרצים הקושי' איך מותר לומר פרקי תהלים לסגולה, וחד מהם רצו לומר ע"ז כי לא נחש ביעקב, אבל מובא כבר בזה בשו"ת הרשב"א ורב האי גאון ומובא בהקדמה לס' שמוש תהלים שבאופן אמירת פרקי תהלים מותר ואין שום חשש, וכל הספרים מלאים עם סגולות לתיקון הגוף והנפש ע"י פסוקי תהלים (בענין אמירת תהלים לחולי הנפש עיי' בס' יסוד התשובה ויסוד יוסף), ובליקוטי הגר"א מביא הסודות בענין אמירת מזמור שיר חנוכת הבית לדוד סגולתו, ויש בזה י"ג פעמים שם הוי"ה הוצ"א אותיות או תיבות ועוד כוונות, עיי"ש. ובליקוטי הגר"א ובעץ חיים מביא ג"כ על קפיטל לדוד ה' אורי, וסגולתו אפילו לכל השנה אחר התפילות, כמובא בספרי החיד"א והגר"א.

וזהו כוונת המדרש אם מותר לומר ולטלטל ה"למנצח" שנכתב על קלף בצורת מנורה בשב"ת, זאת אומרת, בכל השבוע, שאומרים בשיר של יום "היום יום כו' **בשבת**": ר"א אומר חייב חטאת, כלומר שמחוייב לומר ה"למנצח" בצורת מנורה כדי לקנות העון של חיוב חטאת, שידוע גודל הענין של אמירת תהלים לכל הרוצים לשוב בתשובה לתקן העבירות, כמבואר בשל"ה ובראשית חכמה ובזהר.

וידוע גודל הענין שכל אחד מישראל עומד ומשתוקק להיות ולהתפלל אצל הכותל מערבי שהוא מקום המקדש, ומבזבז ממון רב כדי לזכות להתפלל כמה פעמים אצל הכותל. ובזה שהוא אומרים את ה"למנצח" בצורת מנורה, לא רק שהוא עומד אצל הכותל רק הוא ממש בבית המקדש ומדליק ומטיב הנרות, ולא רק פעם אחת ביום, רק 22 פעמים ביום. ולפי החיד"א בעבודת הקודש והבן איש חי, שבשעה שאומרים מזמור "אלקים יחננו

—מן— **מנורה טהורה** —מן—

ויברכנו" יצייר במחשבתו צורת המנורה אם אין הציור מנוח לפניו, ה"ז חשוב ג"כ כמדליק המנורה בבית המקדש.

ובזה אפשר לפרש כוונת התפילה של פודנו ומצילנו כו',
 שבעקבתא דמשיחא (ע"י סוף סוטה "אין לנו על מי להשאן אלא על
 אבינו שבשמים") שלא יהיה לנו אל מי לילך ולבקש רחמים ותחנונים
 שכבר כלו כל הקיצין אנו מבקשים פודנו ומצילנו בזכות השם
 מעולם הוא שמך בזכות של השם מה"ש שהוא שם של ע"ב שמות
 כנ"ל, ותיבת "הוא" ג"כ בגי' י"ב ע"י צרופי י"ב שמותיו של הקב"ה,
 ואם תכוון כנ"ל אז, ואין לנו עוד אלוקים שלא יהיה עוד מדת הדין
 ויהיה כולו רחמים ויהיה זולתך סלה, הכוונה בזה ש"סלה" בגימטרי'
 צ"ה, בהקדם מה שבארתי שבפרשת שמיני בסוף הפרשה נרשם
 מספר הפסוקים של פרשת שמיני, צ"א פסוקים, עבדי"ה סימן.
 וצ"ב הרמז בצ"א פסוקים מה בעי בזה. וביארתי שם, דהנה הפסוק
 מסיים ובין החיה אשר לא תאכל, ולדברי הנועם אלימלך הנ"ל דחי'
 זו אדום והכוונה בזאת החי' אשר תאכלו שאדום יכלה מן הארץ,
 אפ"ל דזהו שאמר הכתוב, דכל זמן שהוא ובין החיה אשר לא תאכל,
 דעדיין לא נכלה אדום מן הארץ, צ"א פסוקים, פי' דבזמן הגלות יש
 יחוד השמות הוי' אדנ"י שעולים בגימטריא צ"א, אבל לעתיד לבוא
 בב"א יהי' יחוד השלם אדנ"י יהי"ה, כמובא מהאריז"ל, ועיין
 בספה"ק זרע קודש (פרשת וירא) שכתב וז"ל, רומז לנו הכתוב בר"ת
 מתיבות י'ושב פ'תח ה'אהל היא יפ"ה, ע"ד שאמרו [רבותי] ז"ל מאי
 האי דאמרו אינשי כשמזווגים ומתחתנים איש ואשה אומרים
 שהזיווג יהי' עולה יפה, ולהבין איזה מקום יהי' עולה, ומאי הלשון
 הזה שיהי' עולה יפה, ופי' כי כלל העבדות לייחד קוב"ה ושכינת'
 בחי' יחוד שמות הוי' ואד' שהצדיקים מייחדין במעשיהם הטובים.

— מנורה טהורה —

והנה כתוב בספרים שלעתידי יהי' משם הוי' אותיות יהי"ה, שהו' תהי' יו"ד, וזה (זכריה י"ד ט') ביום ההוא יהי' ה' אחד, וכו', ונמצא יהי' יחוד קוב"ה [ושכינתו] יהי"ה אדנ"י גי' מספר יפ"ה, שהזיווג הזה של איש ואשה מעורר הזיווג העליון לקרב ביאת משיחנו, ויהי' זיווג יהי"ה אדנ"י גימ' מספר יפ"ה וכו', ועד שם היתה עבודת אברהם ליחוד הנ"ל, והפתח לזה הי' אברהם שממנו התחיל להשתלשל אומה הישראלית, עכדה"ק. אבל כל זמן שעדיין לא נכלה החי' זו אדום, היחוד הוא הוי' אדנ"י.

ויש לפרש עד"ז דזהו שמפטירין פרשת שמיני (שמואל ב' ו' ז') מענין דוד המלך, וסיום ההפטרה הוא ונאמן ביתך וממלכתך עד עולם לפניך כסאך יהיה נכון עד עולם ככל הדברים האלה וגו', פי' דרך בעת הגלות היחוד הוא הוי' אדנ"י, אבל לעתיד לבוא יכון כסא דוד ואז באמת יהי' היחוד יהי' אדנ"י שעולה בגימטריא צ"ה, וזהו הרמז עולם כ"ל ה'דברים ר"ת בגימטריא צ"ה, דכשיכון כסא דוד בב"א יהי' יחוד ב' שמות הקדושים צ"ה, ודו"ק.

ועי' בשערי ציון להתפלל כל יום תפילת הע"ב שמות והיא סגולה גדולה להנצל מכל פגעים רעים, עיי"ש, ועי"ע עבודת הקודש להחיד"א, ועיי"ע בכ"י שלי באריכות, ואכמ"ל.

וזהו ג"כ ביאור של עזרת אבותינו אתה הוא מעולם מעולם וכו' יום סוף להם בקעת וזדים טבעת וידידים העברת עברו ים שמרמז לכוונת ע"ב שמות של ויסע ויבא ויט שע"י הי' הישועה לשמך הגדול על שפת הים, הכוונה לשם הנ"ל, וזהו הכונה צור ישראל צור בגימטרי' רצה עם הכולל שע"י שם הנ"ל נעשה מצרה אותיות רצה, ועי' בעש"ט על התורה סו"פ בלק ביאור הוד והדר אותיות דוה כו' וביאור שויתי הוי' לנגדי עיי"ש, ואכמ"ל.

— ❧ — **מנורה טהורה** — ❧ —

וע"י אמירת התפילה הזאת בכוונה הנ"ל מבטל האדם כל גזירות רעות ומרעין בישין מעליו ומעל כל בני ביתו ומעל כל ישראל. ובזה ממתיק וממלל כל הדינים, וכל אחד לפי כח כונתו ועומק מחשבתו וקירות לבו והכנתו בכל אבריו וחושיו בודאי יהיה לבו בטוח בה' שיהיו לו לרצון אמרותיו לפני אדון כל ויומתקו מעליו כל הדינים וכל המקטרגים, ויתהפכו למליצי יושר, וישיג מבוקשיו במהרה בקרוב לכל טוב ורצון אמן ואמן.

ענף ג'

פרק א - מזמור המנורה

פסוקים של מזמור ס"ז שבתהלים שנקראת מזמור המנורה עוסקים בבקשה ובשבח ה' המולך על כל העולם

א) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה
דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכויין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתיבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר) ("מדבר קדמות" להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

ב) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה
 ... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

ג) לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאג'י ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנן יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

ד) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסדור עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה. (סדור עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונות ספירת העומר])

ה) טעם אמירת מזמור אלקים יחנונו - כאילו מקביל פני שכינה

ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחנונו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב

מנורה טהורה

כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט. ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

(ו) יגן מכל גזירות רעות להקהל

לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

(ז) להנצל העיר מכל צרה

סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

פרק ב

סגולתה - לאומרה על קלף

(א) שכרו רב ועצום:

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצריו נאמר אותו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"י], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המצויר בצורת המנורה על

מן־המנוחה ————— מְנוּחָה טְהוֹרָה —————

קלף או על ניר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

ג) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצויירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה

מנורה טהורה

לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

(בן איש חי)

ו. עיני תמיד אל ה'

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי" (צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

ז) וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית". (צעטיל קטן)

פרק ג

גודל מעלת אמירת מזמור ס"ז, הנקרא מזמור המנורה - סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם.

א. בספר "יראת אל" להגאון הגדול מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל (העתקנו לפי כת"י ישן. ויתכן שהוא הכת"י לראשונים שראהו החיד"א ז"ל כמובא להלן). בתחילת הקונטרס מצוייר המזמור בצורת המנורה. (הפסוק "אלהים יחנונו ויברכו" וגו' הוא הקנה הימני תחת תיבת "למנ", דהיינו לימין הקורא). מעל הפסוק למנ צחב וגו' כתוב הפסוק "כי עמך מקור חיים" וגו'. למטה אצל קני המנורה כתובים השמות היוצאים מסופי הפסוקים של ששה הקנים. אח"כ כתוב כך:

המזמור הזה עשה דוד המלך עליו השלום ברוח הקודש ויש בו סודות ורמזים גדולים ונפלאים והוא עשוי בצורת

❧ ————— ❧ **מנורה טהורה** ————— ❧

המנורה. והם ג' פסוקים בצד ימין ופסוק ישמחו וירננו באמצע וג' פסוקים בצד שמאל והם ז' פסוקים כנגד ז' קני המנורה. והקנה האמצעי הוא גוף המנורה.. ופסוק ראשון למנצח... אינו מן המנין אך הוא שם (...) המזמור. והם שמות הקדושים של הקב"ה והם כתובים על כל אחד ואחד מז' קני המנורה. והם ג' אותיות על כל קני המנורה וב' אותיות על קנה האמצעי. וששה פסוקים מן המזמור הזה דע כי ו' פסוקים רמוזים לששה קצוות העולם מזרח מערב צפון דרום שמים וארץ. והש"י ברא אותם הוא אדון ומלך על כל.. רומז לקנה האמצעי שהוא הגוף. וזה הפסוק רומז ליום השבת שמעלתו וקדושתו על ו' ימי המעשה והוא סוד עץ החיים (אשר בתוך הגן) רצה לומר באמצע הגן ומזה קנה האמצעי היה בו שפע השמן לכל הנרות שעל קני המנורה. וזה הנר מקנה האמצעי היה מאיר ונותן אור גדול יותר מכל הנרות שעל ז' קני המנורה. כמו כן רומז להקב"ה שממנו הברכה והאורה וההצלחה לכל העולם. וכמו כן ארץ ישראל הוא קנה האמצעי וירושלים הוא נר מן קנה האמצעי ובהמ"ק הוא האור המתפשט, וירושלים ובהמ"ק של מטה דכתיב כסא כבוד מרום מראשון מקום מקדשנו. ומזה קנה האמצעי שהוא א"י ישפיעו ממנו הברכות וההצלחות והתבואות לכל הארצות מן הו' איקלמים שיש בעולם. לפיכך אמרו... א"י ראש לכל הארצות וממנו מוצצים ומתפרנסים כל הארצות שבעולם...

ובזה הענין תבין סוד קדושת יום השבת. והאותיות הראשי פסוקים מן הז' פסוקים... בגימטריא ע"ב כנגד שמות של הקב"ה היוצאים מן ויס"ע ויב"א וי"ט.

ובזה המזמור תמצא האותיות של ע"ב שמות. בפסוק ראשון אלהים יחננו תמצא בו ז' תיבות והוא רמז לז' ככבי לכת

❧ ————— ❧ **מנורה טהורה** ————— ❧

(והמזלות) המנהיגים המזלות והעולם כולו ברצון הש"ית... (כאן בא באריכות רמזים וסודות על מספר התיבות שבכל פסוק וראשי תיבות וכו'). ודוד המלך ע"ה נושאו במגיניו מצויר בצורת מנורה והיה נוצח מלחמותיו ואויביו נופלים לפניו.

ואמרו בעלי הקבלה הקב"ה הראה לדוד מזמור זה ברוח הקודש כתב באותיות מופז ונעשה בצורת מנורה. וכן הראה למשה רבינו ע"ה במראה אשר הראה ה' את משה כן עשה את המנורה. **והרואה** אותו מצויר בצורת מנורה ימצא חן וחסד בעיני אלקים ואדם.

ואם יצויר בבה"כ בארון הקודש יגין בעד גזירה להקהל. **והאומרו** בכל יום קודם הנץ החמה, לא יקרה לו מקרה רע. **וחשוב** הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש. **ומובטח** שהוא בן עוה"ב.

והאומרו בבוקר אחר ברכת כהנים ז' שבועות כל ימי הספירה לא יקרה לו נזק כל השנה כולה ויצליח במעשיו. והכל רומזים עניינם כנגד ז' קני המנורה חנינה ברכה אורה ישועה הודאה שמחה רננה שכל אלו ענינים עתידים להיות לישראל. וראוי לכוין בה. וגם טוב לאומרו ז"פ כשאדם יוצא לדרך לשלום ולהצלחה.

והפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" היה כתוב עליה על כל קנה וקנה תיבה אחת... ועל הקנה האמצעי שהוא שבת ועץ החיים... כתוב עליו תיבת החיים בעבור שהוא ארץ החיים וממנו יושפעו כל הברכות והצלחות... ברוך ה' לעולם אמן ואמן.

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

ב. חמשה חומשי תורה - נגד המנורה נאמרו.

בקונטרס "מנורת זהב" שהועתק מכתב יד מופת הדור הגאון

מהר"ר שלמה נ"ע מאוסטרא לוריא מהרש"ל (נדפס

בויניציאה על ידי יחיאל בר אשר הכהן ז"ל הנקרא מיכל כהן יצו. וחיד"א ז"ל ראה

קונטרס זה בכת"י והביא עדות לכך שכתב היד הועתק מכתיבת יד הקודש של הגאון

מהרש"ל ז"ל, כמובא להלן) ובו העתק כמעט כלשון הספר "יראת אל"

בשם הגאון בעל הרוקח ז"ל. ובצד ציור המנורה כתוב כך:

חמשה חומשי תורה נגד המנורה נאמרו.

בראשית ז' תיבות (בפסוק הראשון של ספר בראשית יש בו ז' תיבות) נגד

שבעה נרות.

שמות י"א תיבות נגד י"א כפתורים.

ויקרא ט' תיבות נגד ט' פרחים.

במדבר י"ז תיבות נגד גובה של מנורה שהוא י"ז טפחים ומשהו,

כיון שהאחרון חסר לא נכתבה תיבה נגדו.

דברים כ"ב תיבות נגד כ"ב גביעים.

והיתה גבוהה י"ח טפחים להורות על מספר ח"י כי היא עץ החיים

אשר בה תוסיף חיים על המחזקים בה כמו שנאמר "עץ

חיים היא" וגו'.

ג) הקב"ה הראה מזמור הזה לדוד המלך, ולמשה רבינו ע"ה

דוד המלך עליו השלום הראהו הקב"ה ברוח הקדש מזמור

"למנצח בנגינות מזמור שיר אלהים יחננו" וכו' כתוב על טס

של זהב מופז עשוי בצורת מנורה. וכן הראה אותו למשה רבינו

⚡—————⚡ **מנורה טהורה** ⚡—————⚡

ע"ה. והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר וחקוק במגיניו בטס של זהב כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה והיה מכיין סודו והיה נוצח אותם ואויביו נופלים לפניו. (קונטרס מנורת זהב כ"י מועתק מכ"י הרב מהר"ר חיים באכנר זלה"ה בעל אור חדש על דיני ברכות. והעיד הרב מהר"ח הנזכר שהוא העתיקו מכתבת יד הקדש של הגאון מהרש"ל ז"ל ושם כתוב סודות ונפלאות הרמוזות במזמור הנזכר).

("מדבר קדמות" להחיד"א ז"ל [מערכת ד' אות כ"ב])

(ד) צורת המנורה היתה לדוד למגן ולמחסה

... לכן מקובל שהמנורה היתה מצויירת במגן דוד. להיות כי זכות התורה והאמונות האמיתיות עם עיקרי הדת היו עומדים לדוד במלחמותיו, ולכן היתה המנורה למגן ולמחסה אליו, והוא מבואר. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פרק כ'] ועיי"ש מה שהאריך בענין המנורה)

(ה) לכוון לדעתו של דוד המלך ע"ה

בספר "כף החיים" לר' חיים פלאג'י ז"ל (אות י"ד) אחרי העתיק לשון החיד"א בס' מדבר קדמות, הוסיף בזה הלשון: "וכן אנן יתמי דיתמי דלא בינת אדם לנו, ראוי לכוין לדעתו של דוד המלך ע"ה וכל קדושים עמו דהוו ידעי עומקן של דברים סוד ה' ליראיו".

(ו) סוד גדול לאומרה בצורת מנורה

סוד גדול לומר למנצח זה בצורת המנורה. וכן בסדור עם כוונות האריז"ל של רבינו יעקב קאפיל ז"ל נדפס המזמור הזה בצורת המנורה. וכן בסדר "עבודה ומורה דרך" דפוס סלאוויטא נדפס המזמור בצורת המנורה. וכתוב שם מעל המנורה: בכל עת

§ מנורה טהורה §

שאומר זה המזמור ובפרט בליל ספירה, יאמר אותו בציור המנורה. (סדור עם כוונות האריז"ל של רבינו שבתי מראשקוב ז"ל, [בסדר תיקון חצות ובכוונת ספירת העומר])

(ז) טעם אמירת מזמור אלקים יחננו - כאילו מקביל פני שכינה ז"ל האבודרהם, בסדר שחרית של חול: "ויש מקומות שנוהגין לומר בכל יום מימות העומר, "מזמור שיר אלקים יחננו ויברכנו", מפני שיש בו מ"ט תיבות חוץ מן הפסוק הראשון שהוא פתיחת המזמור, והם כנגד מ"ט ימי העומר. ועוד יש בו שבעה פסוקים חוץ מן הפסוק הראשון, והם כנגד ז' שבועות. ובמקצת מקומות אומרים אותו בכל יום, מפני שנקרא "מזמור המנורה" והקורא אותו בכל יום נחשב כמדליק המנורה בבית המקדש וכאילו מקביל פני שכינה כי תמצא ז' פסוקים כנגד ז' קני מנורה, וגם יש בו מ"ט תיבות כנגד מנין הגביעים והכפתורים והפרחים והנרות שבז' קני המנורה שעולין למנין מ"ט.

ופסוק ראשון יש בו ד' תיבות כנגד מלקחיה ומחתותיה, מלקחיה תרי, ומחתותיה תרי. עכ"ל. (שלמי צבור למהרי"ט אלגזי ז"ל במשפטי הזמירות)

(ח) יגן מכל גזירות רעות להקהל
לצייר הלמנצח בצורת מנורה בבית הכנסת על הארון הקודש ויגין בעד גזירה רעה ח"ו להקהל. ("יראת אל" להגאון מוהר"ר אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל, מהרש"ל בספרו מנורת המאור, האריז"ל, סגולות ישראל)

(ט) להנצל העיר מכל צרה
סגולה להנצל העיר מכל צרה לצייר המנורה בארון הקודש ולקרות בו בכל יום כשנוטלין ס"ת מבה"כ זו לאחרת וק"ו לבית להתפלל זהו סגולות ס"ת. (זוהר ויקרא, ספר זכירה)

❦ ————— ❦ **מנורה טהורה** ————— ❦

פרק ד

(א) אמירתו כשנכנס לבית הכנסת

אחר שנכנס לבית הכנסת יאמר מזמור אלהים יחננו ז' פעמים ויקיף בכל פעם התיבה.

ובשבת יקיף פעם אחת התיבה ולא יותר. (אור הישר עמוד העבודה סימן ה, סידור תפלה ישרה ברדיטשוב)

(ב) בלמנצח יש שבעה פסוקים - כנגדם יקיף שבע הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת

בסידור חמדת ישראל דף יא: וזל"ק: ואחר שנכנס לבית הכנסת ישתחוה כנגד ההיכל ויאמר אח"כ מזמור אלהי"ם יחננו ויברכנו וכו' אשר יש בו שבעה פסוקים וכנגדם יקיף שבעה הקפות סביב התיבה שבאמצע בית הכנסת. וטוב הוא שיכוין לגמור פסוק אחד בכל הקפה מהם. ויכוין כי התיבה היא כנגד המלכות ותכוין להמשיך אליה שבעה אורות מקיפים שהם מן החס"ד עד המלכות ואור המקיף של המלכות ג"כ אנו ממשיכים אליה והיא בכלל השבעה מקיפים וגם תכוין לכלול עצמך לקבל מן שבעה אורות המקיפים האלו אתה והמלכות ביחד. עוד ביום ראשון תכוין לפסוק ראשון שהוא אלהי"ם יחננו וכו' ותכוין כי היא גובר על הששה הפסוקים והוא תגבורת החסד על הששה התחתונות וביום השני תכוין כי פסוק השני גובר על כולם והוא הגבור"ה. ובה תכוין עד יום הששי כי אז תכוין בפסוק הששי הגובר על כולם.

ואמנם ביום השבת (אין) צורך רק להקיף אלא הקפה אחת בלבד והוא ספיקא אם הוא כנגד הת"ת הנקראת שבת וכולם

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

כוללין בו. אם הוא כנגד הבינה הכולל לכל השבעה ולכן אין בשבת רק הקפה אחת, עכ"ל.

(ג) סדר הקפת התיבה באמירת למנצח

... כשיכנס ישתחוה כנגד ההיכל, ואחר כך יאמר מזמור אלקים יחננו (שבו) שבעה פסוקים כנגד שבעה מקיפים דחסד עד המלכות, ואם עדיין אין שם בני אדם הרבה דלא מחזי כיוהרא.

ובכל פסוק ממנו יקיף פעם א' התיבה סוד המלכות ז' פעמים להמשיך לה מקיפים אלו ושיהנה גם הוא מאורם. ותכוין לכלול נפשך עם המלכות יחד לקבל מז' אורות מקיפים הנ"ל ועל ידי הקפה אנו ממשיכין אליה. יום ראשון אלהים יחננו וכו' שהוא כנגד מקיף החסד הוא הגובר, על שאר פסוקים.

יום שני לדעת וכו' שהוא כנגד מקיף הגבורות והוא הגובר וכו'. יום שלישי יודוך וכו' שהוא כנגד מקיף הת"ת והוא הגובר וכו'. יום רביעי ישמחו וכו' שהוא כנגד מקיף נצח והוא הגובר על שאר וכו'.

יום חמישי יודוך וכו': שהוא כנגד מקיף ההוד והוא הגובר על שאר וכו'.

יום ששי ארץ וכו'. שהוא כנגד מקיף היסוד והוא הגובר על שאר וכו'. יום שבת יברכנו אלהים ויראו אותו כל אפסי ארץ שהוא כנגד מקיף המלכות והוא הגובר על שאר וכו'.

(סידור האריז"ל להר"ר שבת ז"ל)

מנורה טהורה

פרק ה

(א) לאומרה על קלף

מה מאד הפליגו באמירת "למנצח בנגינות - בציור מנורה. וכתבו ז"ל ששכרו רב ועצום. וראיתי קונטרס בכתב יד לראשונים בזה בסודותיו ותועלותיו. ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרינו נאמר אותנו בכונה בציור מנורה כתוב על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק "צפורן שמיר" [סימן ב' אות ח"], ועי' חס"ל [אות ו'], ש"ץ [דף ס"ו ע"א], כף החיים להרח"ף [סי' י"ב אות י"ד], כף החיים [סי' נ"א אות י"א])

(ב) יאמר על קלף או נייר, - ויהי' זקוף לפניו ולא משכב

כשאומר "למנצח בנגינות מזמור שיר" המציור בצורת המנורה על קלף או על נייר, יזקוף את הציור של המנורה שמסתכל בו, כדי שיהיה הציור זקוף לפניו כדמיון המנורה שהיתה זקופה ועומדת בהיכל, ולא יניח הציור מושכב ושטוח לפניו. (עוד יוסף חי' לבמח"ס "בן איש חי" [בפרשת ויגש אות ג'])

(ב) לאומרה אחר כל שלש תפילות

מצאתי כתוב, שיאמר קודם שיסיים העמידה מזמור "למנצח בנגינות... אלקים יחננו" בצורת מנורה כתובה על קלף. (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק כף אחת [סימן כ"ו])

(ד) להדביק הלמנצח בסידור ע"י תפירה או דבק

בספר סגולות ישראל (מערכת מ' אות ס"ד) כתב וז"ל: ועיין להרב שע"ת סי' א' ס"ק ג' שכתב דכיון שיש בה שם המפורש אינו ראוי שתהי' בקלף מצויירת כדי שלא תפיל לארץ שע"פ הרוב אינם משמרים אותה כראוי ותשתפכנה בראש כל חוצות ע"ש, והרב כף החיים כתב שיהיה זהיר שלא תפיל ארצה. ואני אומר

— מנורה טהורה —

דיותר טוב שתהיה דבוקה בסידור ע"י תפירה או ע"י דבק בתחלת הסידור וזהו דרך הנאה לעשות כבוד לשמו י"ת עכ"ל.

(ה) בכתב אשורית זוכים שכל תיבה עלה למעלה וכו' והוא סגולה בדוקה ומנוסה **"כשאתה"** אומר שמע תצייר את צורת השי"ן והמ"ם והעי"ן כמו שהם כתובים בכתב אשורית לנגד עיניך וכן על זה הדרך בכל תיבה ותיבה עד הסוף. גם תביט הנקודות וטעמים שעל כל אות ואות כאשר הם מצוירים לפניך בסידור ובזה אז תזכה שכל תיבה ותיבה תעלה ממש כצורתה למעלה מעלה כל אות למקומו ושורשו לפעול פעולות ותיקונים נפלאים הצריכים אליו ודבר זה הוא סגולה נפלאה בדוק ומנוסה למרגילים עצמם בזה לבטל ולהסיר מעליו כל מחשבות ההבלים הטורדות ומונעות טהרת המחשבה וכוונה".

וכן הרב החיד"א זצוק"ל כותב בזה"ל: "כשאתה הולך לישן יצייר שם המיוחד הוי"ה ב"ה כאילו כתוב לפניו בכתב אשורית גדולה עיני תמיד אל ה' כי הוא יוציא מרשת רגלי".

(צפורן שמיר ס"ח קכ"א)

וכן כתב רבינו הקדוש הרבי רבי אלימלך מליזענסק זצוק"ל זיע"א בצעטיל קטן שלו שיצייר לפניו בשעת אכילה אותיות מאכ"ל "בכתב אשורית".

(צעטיל קטן)

פרק ו

(א) האומרה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום רע.

כל האומר (מכאן בחוקי חיים אות ס' סק"ג) מזמור "למנצח בנגינות מזמור שיר" (תהלים סז) בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה,

⚡—————⚡ **מנורה טהורה** ⚡—————⚡

לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב לפני הקדוש ברוך הוא כאלו הוא מדליק נרות בבית המקדש.

יצליח במעשיו ולא יהא ניזוק כל היום.

ובספר "מנורת המאור" כתב: לאמרו בימי העמר כששליח צבור אומר ברכת הכהנים, יאמר היחיד "למנצח בנגינות מזמור שיר" עד "אפסי ארץ", ויצליח במעשיו (אגרת הרמב"ן), ויסתכל בצורת המנורה, ולא יהא נזוק כל היום. ומסים שם: וטוב לאמרו אפלו כל ימות השנה. עד כאן לשונו.

ילך לשלום ולהצלחה

וכל האומרו שבע פעמים בדרך ויכון בו, ילך לשלום ולהצלחה. וטוב שכל אדם יסתכל בו קדם צאתו לדרך, ובדרך יתפלל אותו כאמור.

(שבט מוסר פל"א)

(ב) אמירתו קודם ברכת המזון

מנהג הרב לומר קודם ברכת המזון פסוקים אלו (תהלים סז) "למנצח בנגינות" וגו', (תהלים לד, ב) אברכה את ה' וגו', (קהלת יב, יג) סוף דבר הכל נשמע וגו' (תהילים קמה, כא) תהלת ה' ידבר פי וגו', (תהילים קטו, יח) ואנחנו נברך י"ה וגו', (יחזקאל מא, כב) וידבר אלי זה השלחן וגו'. ((אור הישר עמוד העבודה סימן יב, סידור תפלה ישרה כתר נהורא ברדיטשוב)

(ג) לאומרה בימי הספירה - סודותיו

לדעתי סוד הכתוב הזה וצורך העניינים המיוחדים אל השמאל לסיוע פעולות הימין וצורתם ותבניתם צויירו ונרשמו במזמור נכבד ומעולה היה המנהג לאמרו בימי הספירה. והוא, "אלהים יחננו ויברכנו" וגומר (תלים ס"ז), שבא בקבלה שהיה מצוייר

מנורה טהורה

במגן דוד כדמות מנורה. שלשה קני מנורה מצדה האחד והם ג' פסוקים רצופים, אלקים יחננו, לדעת בארץ, יודוך עמים. ושלשה קני מנורה מצדה הב' והם יודוך עמים, ארץ נתנה יבולה, יברכנו אלהים. והקנה האמצעי הוא פסוק ישמחו וירננו לאומים, העומד באמצע, כי הוא ארוך מכולם כמשפט הקנה האמצעי. והנה יש בז' הקנים מ"ט תיבות כמספר ימי הספירה, כמו שמספר הפסוקים הנזכרים היו על מספר שבתותיה וכו'. וזה תוארה, הקנה הראשון מהימין הוא "אלהים יחננו ויברכנו" וגו'. וכו', הקנה הראשון מהשמאלי וכו' "הוא יברכנו אלהים וייראו אותו כל אפסי ארץ". וכו'. והנה להיות הימים האלה, שמתחלת ספירת העומר ועד תשלומה בכללם ופרטם, מסכימים עם כללי ופרטי המזמור הזה, רצוני, בהיות מספר הפסוקים כמספר השבועות, ומספר התיבות כמספר הימים כמו שאמרנו, היה המנהג בכל ישראל לקרא אותו בכל לילות זה הזמן, סמוך לספירה, וכו'.

(עקידת יצחק לרבינו יצחק עראמה זללה"ה [בפרשת אמור])

ד) לאומרה מעומד - ובימי הספירה יכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים **גם** ראיתי למורי ז"ל, מקפיד וזהיר מאד, לומר אחר ספירת העומר, "מזמור אלהים יחננו" כו', כולו מעומד, ולכוין בכל יום ויום מן המ"ט ימים, בתיבה אחת ממ"ט תיבות שיש בזה המזמור. גם יכוין באות אחת ממ"ט אותיות שיש בפסוק "ישמחו וירננו" כו'. וזה מספר אותיות המ"ט של הפסוק "ישמחו" כדי שלא תטעה בהם, תיבת לאמים חסר ו', תשפוט מלא ו', תיבת מישור מלא ו'. ("שער הכוונות" למהרח"ו ז"ל [ענין ספירת העומר, סוף דרוש י"א])

ה) סגולתה בימי העומר, בברכת כהנים, ובכל יום, וחשוב כאלו הדליק את הנרות בבית המקדש **מצאתי** כתוב בשם אגרת הרמב"ן, דכל ימי העומר כשאומרים

⚡ מנורה טהורה ⚡

ברכת כהנים, אם יאמר היחיד מזמור זה יצליח במעשיו, ואם יסתכל בצורת המנורה שבו לא יהא ניזוק כל היום. ומסיים, וטוב לאומרו בכל יום. וכל האומרו בצורת המנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום מקרה רע, וחשוב כאילו הדליק את הנרות בבית המקדש. עכ"ל. ("שלמי חגיגה" למהרי"ט אלגאזי [בהלכות ספירת העומר אות ל"ו],

ראה באריכות בפתחי עולם אות ט"ז, ובכף החיים אות ל"ו)

(ו) ההצלחה תשרה בכל מעשיו

בספר ילקוט מעם לועז בפ' אמור בדיני ספירת העומר (ויקרא דף רע"ט) וז"ל: אומרים הספרים שכל האומר מזמור זה כפי שהוא מצויר כאן בכל אחד מימי העומר אחרי ברכת כהנים שאומרים הכהנים בשחרית, לא יארע לו שום נזק באותה שנה, וההצלחה תשרה בכל מעשיו. ומזמור זה כתב דוד המלך בצורת מנורה במגיניו כשהיה יוצא למלחמה, ובזה נצח את אויביו. (כסא רחמים)

(ז) למצוא חן בעיני אלקים ואדם - אם הוא מצוייר על ארון הקודש יגן בעד גזירה רעה על הקהל

המזמור הזה וכל זה עם המנורה רומז לעניינים גדולים, ויש בו סגולות רבות והיה דוד המלך ע"ה נושא זה המזמור כתוב ומצוייר במגיניו כצורת מנורה כשהיה יוצא למלחמה היה נוצח אותם ונופלים לפניו אויביו.

ואמרו חכמים ז"ל, כל מי שמתפלל אותו זה המזמור כמנורה בכל יום בהנץ החמה, לא יקרה לו שום גזירה רעה ויהיה חשוב לפני בורא עולם ית' הב"ה כאילו הוא מדליק נרות בביהמ"ק ויהיה מובטח שהוא בן עולם הבא. וכל האומר אותו אחר ברכת כהנים בבוקר בשבעה שבועות של ימי הספירה לא יקרה לו שום נזק

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

בכל השנה כולה, ויהיה מצליח במעשיו, וכו', וכמו כן כל הקורא אותם בכוונה שיכוון בו, וכל האומר אותו שבעה פעמים בדרך ויכוין, כי ילך לשלום ולהצלחה. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

(ח) ע"י אמירתה -זוכים להקביל נרו של מלך המשיח
מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור, אמר רבי אלעזר בן שמוע, בזכות "יערוך את הנרות", תנצלו מן "ערוך מאתמול תפתה" (ישעיהו ל'). אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי נר למשיחי, וגו', הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו', עכ"ל. (תורת העולה לרבינו משה איסרליש הרמ"א ז"ל [סוף פ"כ])

(ט) לצייר לפניו צורת המנורה
טוב לומר "מזמור אלהים יחננו ויברכנו" בצורת המנורה. ובציור ההשכלה בלבד סגי, אם אין ציור מונח לפניו. (בן איש חי לרבינו יוסף חיים ז"ל [שנה ראשונה פ' ויגש ד'])

(י) יועיל לכמה דברים טובים
מצאתי כתוב שיש לומר זה המזמור בצורת המנורה. ויועיל כוונתו לכמה דברים טובים כי יש בו סודות גדולים. ובפרט בלילי ספירה. (סדור "שערי השמים" מבעל השל"ה זי"ע)

(יא) אחר כל שלש תפלות
יאמר אחר כל שלש תפלות "מזמור לדוד ה' רעי" ומזמור "אלקים יחננו" (האר"י ז"ל), (עבודת הקודש להחיד"א ז"ל, חלק קשר גודל [אות י"ג])

§ ————— § **מנורה טהורה** § ————— §

יא*) אחר הסרת הטלית

בסידור האריז"ל להר"ר שבתי מראשקוב ז"ל (בדף קי"ז) וזל"ק:
אחר הסרת הטלית יאמר מזמור לדוד ה' רועי, ומזמור
אלקים יחננו, עכ"ל.

יב) הטעם שאומרים אחר התפלה

בסידור עמודי שמים למהריעב"ץ (דף קצ"ח) דפוס ישן נושן
שהדפיסו הגאון המחבר זצ"ל, וז"ל: י"א למנצח (ס"ז)
וי"א גם אדון עולם, הטעם כדי לסיים במה שהתחילו להתפלל
כדרך שעושין בסיום התורה, עכ"ל.

יג) סגולה להצלחה

יאמר בכל יום בבקר קפטיל ס"ז בצורת המנורה בדוק ומנוסה, (מצאתי
בכמה ספרים), (שער הצלחה מהצה"ק המקובל מרן רבי ברוך פנחס מסקאליע זי"ע)

יד) סגולתה - להולך לדרך

כל האומר מזמור למנצח בנגינות בצורת המנורה ז' פעמים
כשיוצא לדרך ויכוון בו, ילך לשלום ולהצלחה, וטוב שיאמרה
קודם שיסיים תפלת העמידה כשהוא כתובה על קלף. (ס' יראת אל,
מהרש"ל בס' מנורת זהב טהור, תורת העולה לרבינו הרמ"א, עבודת הקודש, אגרת
הרמב"ן שלמי חגיגה למהרי"ט אלגזי, שבט מוסר, כף החיים)

טו) סגולתה - לתקון היסוד

מזבטח לו שלא יקרנו מקרה בלתי טהור, עיין הרש"ץ. (ימלט נפשו,
לקוטים מפרדס, מע' מנורה, סגולות ישראל)

טז) לפני השינה יאמר הלמנצח

בסידור חמדת ישראל שסידר הגאון הקדוש המקובל האלקי גדול
מרבן שמו מוהר"ר שמואל וויטאל זי"ע, בן הגה"ק

מן מנורה טהורה —————

המקובל האלקי הנשר הגדול מו"ה חיים וויטאל זי"ע, שקיבל מפני רבו האר"י זי"ע, שקיבל מפי אל"י ז"ל, (בדף קי"ד ע"ב) וזל"ק: א"ש עוד אני אומר קודם שאישן יאמר: "למנצח בנגינות מזמור שיר" וכו', עכ"ל.

(ז) כאלו הדליקה בביהמ"ק - כאלו מקבל פני השכינה - לא יקרה לו שום גזירה רעה - מובטח לו שהוא בן עוה"ב

בספר ראה מעשה ד' קכ"ב שכתב וז"ל: ובספר לקוטים מפרדס (ערך המנורה) כתב וז"ל: מה שנוהגים לכתוב "למנצח בנגינות" בצורת מנורה ולמעלה כותבים שם הוי"ה ב"ה בפ' שויתי ד' לנגדי תמיד שתועיל לענין היראה וגם מועיל לנצח אויביו ודוד המלך ע"ה הי' נושא המנורה ומנצח אויביו ולזה כותבין למנצח ופ' שויתי והיא סגולה שלא יוזק ולא יקרא לו מקרה רע ב"מ עכ"ל. ובס' חרדים כ' על פ' ובשם אלקינו נדגול צריך שישא דגל ד' בימינו ושם ד' חקוק עליו כי מלחמות הטומאה החיצוניות ואז גורם לשלוט הבאים מסטרא דילה שם העכו"ם והצדיקים הקדושים מרימים דגלו י"ת באותיותיו ואז אלה ברכב ואלה בסוסים ואנחנו בשם ד"א נזכיר המה כרעו ונפלו ואנחנו קמנו ונתעודד ה' הושיעה המלך הנלחם מלחמותינו הוא יעננו ביום קראנו.

וכתב בספר שערי תפלה להרב מהר"י רוקח בד"ן זה וז"ל: למנצח בנגינות עיין הרד"א (ד' מ"ו ע"ב) דהקורא אותו בכל יום בצורת המנורה נחשב לו כאלו הדליקו בביהמ"ק וכאלו מקבל פני השכינה יעי"ש. ועיין מהרח"ך ז"ל שכתב בצורת המנורה. האריז"ל הי' אומר, מי שאומר זה המזמור בצורת

מנורה טהורה

המנורה בכל יום בהנץ החמה לא יקרה לו שום גזירה רעה וכאלו מדליק נרות בבית המקדש ומובטח לו שהוא בן עולם הבא וימצא חן ושכל טוב בעיני אלקים ואדם ואם הוא מצויר על ארון הקודש יגן עלינו מכל גזירות רעות להקהל וכל אומרו ז"פ בדרך ויכוין בה ילך לשלום ולהצלחה ע"ש וראיתי דברים נפלאים ציור מנורה נאה מהרב מהרי"א אל אנקא"ר כת"י וכתוב בה כל המעלות, וכו'.

(ח) כאילו נבנה בית המקדש - וכאילו הדליק המנורה בבית המקדש
טעם על גודל ענינו באמירת למנצח בצורת מנורה, כי איתא במנחות דק"י אע"א: "אלו תלמידי חכמים העוסקים בהלכות עבודה מעלה עליהם הכתוב כאלו נבנה בית המקדש בימיהם". ומטעם זה כתוב בסה"ק "יראת אל" להקדוש רבי אלעזר מגרמיזא בעל הרוקח ז"ל "שהאומרה חשוב הוא לפני הקב"ה כאילו הדליק המנורה בבית המקדש, ומשפיע שפע לכל העולם" יע"ש.

ובחנוכה בשעת הדלקת הנרות אמרתי הטעם למה הקב"ה מאריך גלוינו כל כך, (עי' באריכות בשבט מוסר פנ"ב כמה טעמים על זה) כי בזמן שבית המקדש היה קים היה אהרן הכהן עומד ומטיב את הנרות והיה להקב"ה נחת רוח מאוד כידוע, ועכשיו בעת הגלות אין לו להקב"ה הנחת רוח הזה אמרתי לתרץ, כי בעת שבית המקדש היה קים היה רק אחד מדליק את הנרות, והיום יש לו להקב"ה מליוני יהודים שמדליקים נרות חנוכה, וכפי הנראה יש להקב"ה יותר נחת רוח מזה, כי אינו דומה למיעוט העוסקים במצוה או המרובים העוסקים במצוה.

מנורה טהורה

וראה בס' קב הישר (פרק צ"ו) שמאריך בגודל קדושת הנרות של מצוה וכו' וזל"ק: והרה"ג מהרש"ל ז"ל כתב בהקדמת ספר הנקרא ים של שלמה וז"ל, פעם אחת בא לידי ע"י נר של מצוה כאילו הראו לי מן השמים ונתנו לי הרמנא ואמיץ כח מרקייע ופתחו לי שערי אורה ע"כ. ושמעתי מפי מורי ע"פ קבלה שהענין הוא כך, כשהיה הרב ר' שלמה לוריא ז"ל מחבר ספרו ים של שלמה, אירע לו שהיה רק נר קטן דלוק לפניו והיה זמן קרוב להכבות, והיה דלוק כמה שעות יותר משלש וארבע נרות שלמים, וזה העיד עליו תלמידו ונכדו ז"ל, בעל הנר הכיר בנרו כי ה' עמו ע"כ, וזה אירע להגאון הנ"ל נס ממש כנר של שמן הקודש שבבית המקדש, זכותו יעמוד לנו ואשרי לו ואשרי יולדתו, עכ"ל. ועיי"ש יותר באריכות. [אמר המעתיק: אולי זכה לזה "מדה כנגד מדה" ע"י שכתב קונטרס "מנורת זהב" בגודל מעלת אמירת מזמור ס"ז שבתהלים, הנקרא מזמור המנורה, וכתב שם סודות ורמזים גדולים ונפלאים שממנו הברכה והאורה והצלחה לכל העולם, עיין לעיל בפ"ג]

ובספר זרע קודש (דף צ"ו) כתב: וע"י שאנו זוכרין נס חנוכה ומדליקין נרות, אנו ממשיכין גאולה העתידה, וכמ"ש מודים אנחנו לך וכו' הטוב כי לא כלו רחמיך, ולכן ע"י נר חנוכה אנו ממשיכין תקון כל העולם שהוא ע"י אור האמת כנ"ל... ומשיח ר"ת תבות מ'דליקין ש'מונת י'מי ח'נוכה, רומז שמצוה זו תקרב ביאתו במהרה בימינו. ובספר שארית ישראל (דף ט) כתב: "וקבלתי ממורי הרב מטשערנאביל ז"ל, [הרה"ק בעמח"ס מאור עינים] כי חנוכה הוא בסוד אורו של משיח כמאמר ערכתי נר למשיחי, שע"י מצות הנרות בחנוכה נמשך עלינו אור משיח

§ ————— § **מנורה טהורה** § ————— §

צדקינו אור צדיקים אור צדיק יסוד עולם הכולל בתוכו אור שבעה רועים בחי' אור זרוע לצדיק, שע"י אור של חנוכה נמשך אורו של משיח" וכו'. ואחרון חביב מה שכתב זקני הרמ"א ז"ל בספרו תורת העולה (ספ"כ) וז"ל: מצאתי במדרש רבתי פרשת אמור וכו', אמר רבי חנן בזכות להעלות נר תמיד, אתם זוכים להקביל נרו של מלך המשיח, כמש"נ [תהלים קל"ב], ערכתי למשיח, וגו'.

הנה ודאי דרשות אלו רומזים על מה שנתבאר, כי כלל התורה מצלת מדינה של גיהנם ומקרבת מלך המשיח וכו'. עכל"ק והיות ואנו רואים שכל הספה"ק מלאים בגודל הענין של אמירת למנצח על קלף בצורת מנורה על כן ראוי לכל אחד לקיים דברי הקדוש בעל החיד"א ז"ל בספרו "עבודת הקודש" שכתב בזה הלשון "ולפחות לעשות נחת רוח ליוצרנו נאמר אותו בכונה בציור מנורה. כתוב על קלף", עכ"ל. (חיים של שלום שו"ע או"ח סימן א')

יט) לכתוב הפסוק "כי עמך מקום חיים" וכו' על הקנים - סגולתה" **...ראה** שהפסוק "כי עמך מקור חיים באורך נראה אור" שהוא כתיב על הקנים, יש בו שבעה תיבות ועל כל קנה וקצה מז' קני המנורה היה כתוב תיבה אחת ועל קנה האמצעי שהוא שבת וארץ ישראל כתוב עליו חיים בעבור שהוא ארץ החיים, ומארץ החיים ישפיע כל הברכות והצלחות לכל ז' חלקי הארץ הנראים איקלימים, ונקרא ארץ החיים בעבור שהוא באמצע העולם כמו עץ החיים שהוא באמצע גן עדן וכמו קיים הלב באמצע הגוף שממנו יתפשט ויבוא רוח חיים לכל איברי הגוף. (מהרש"ל, בספרו "מנורת זהב טהור", והוא העתק מדברי רבינו אלעזר בעל הרוקח בספר "יראת אל")

§ ————— § **מנורה טהורה** ————— §

כ) כשיוצא לדרך יאמר הפסוק לישועתך קויתי ה' שכתוב מתחת ציון המנורה ישר והפוך

הטעם שכתוב בהרבה ספרים הפסוק "לישועתך קויתי ה'". מתחת לציון המנורה נראה שהוא מטעם שמזמור המנורה טוב לומר קודם יציאת לדרך, וכן הוא גם פסוק לישועתך קויתי ה'.

וכן כתב **רבינו בחיי** (בפרשת ויחי): ודע כי בעל השמות מוציאים מן הכתוב הזה השם שמועיל בדרך כנגד השונאים... והשם היוצא מן הכתוב הזה* הוא בסדר אותיות הכתוב והתיבות משולשות. וידוע ומפורסם הוא בנקודו. וצריך אדם להזכירו בסדרן למפרע גם כן**, כדי שילך בדרך סלולה וישיב אויביו אחר וכו' עכ"ל. (*עיין "תורת חיים" לר' חיים כהן [ליוורנו תרנ"ד], ביאור על עניני נסתר שבפירוש רב"ח) (**דהיינו ה' קויתי לישועתך וכו', [האזרח בישראל])

ובצאתי אפרוש כפי בתפלה לבורא כל עולמים שיהיו אמרינו ומעשינו לרצון לפני אדון כל וספרינו זה "ספר סגולות ישראל החדש" יהיה לנו לתרופה נפלאה לעמוד איתן כחומות ברזל מול הנסיונות הקשים והמרים בכלל ובפרט, ויגן מכל גזירות רעות ונצליח בכל מעשינו ונמצא חן בעיני אלקים ואדם ושנוכה לראות בנים ובני חיים וקיימים עוסקים בתורה ובמצוות לשמה מתוך בריאות הגוף השלימה ונוכה להתדבק באורח צדיקים כאור נוגה הולך ואור עד נכון היום ויראו עינינו וישמח לבנו בישועתו באמת בישועת עולמים בביאת אליהו הנביא זל"ש ומלך המשיח במהרה בימינו אכ"ר.

ג לְדַעַת בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ בְּכָל גּוֹיִם יִשְׁוַעְתָּךְ: ד יוֹדוּךָ עַמִּים
אֱלֹהִים יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלָם: ה יִשְׁמַחוּ וִירְנְנוּ לְאֵמִים

המקור בעל הכוללות
ובמקור זהות כלם

— זוהר תהלים —

כָּל הָאוֹמֵר אֱמֹן יִהְיֶה שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוּ, קוֹרְעִין לוֹ גִּזְרֵי דִינֵי
שָׁל שְׁבָעִים שָׁנָה

לְדַעַת בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ וּגו' (סו, ג): נתיקוני זוהר הקדמת תקוני זוהר
[(דף טז)] כָּל הָאוֹמֵר אֱמֹן יִהְיֶה שְׁמִיָּה רַבָּא בְּכָל כַּחוּ,
קוֹרְעִים לוֹ גִּזְרֵי דִינֵי שָׁל שְׁבָעִים שָׁנָה, שְׁהִם שְׁבָעִים שָׁנִים
אַחֲרֵי אֵלֶּךָ וּמֵאַתֵּים שָׁנִים שְׁנַחֲרַב בֵּית הַמִּקְדָּשׁ, וַיֵּשׁ מִי
שְׁמַחֲשֵׁב אוֹתָם מִשְׁבֹּטֵל הַתְּמִיד, מִשּׁוּם שְׁבִדְרָגַת יַעֲקֹב תְּלוּי
קֶץ הַגָּאֻלָּה, שְׁדִרְגָתוֹ אֵמֶת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב תַּתְּן אֶמֶ"ת לַיַּעֲקֹב,
שֶׁהוּא סִימֵן אֵלֶּךָ מֵאַתֵּים תְּשַׁעִים. וַיֵּשׁ מִי שֶׁהוֹסִיף בּוֹ ב',
קָרוֹב יְהו"ה לְכָל קִרְאָיו לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאֵהוּ בְּאַמֶּת, לְדַעַת
בְּאַרְצֵן דְּרַכְךָ. אַף כֹּךָ אֶרֶץ – אֵלֶּךָ ר"ץ, מֵאַתֵּים וְתְשַׁעִים, לְקַיֵּם
בְּהֵם אֶמֶ"ת מֵאַר"ץ תַּצְמַח, כְּשִׁיחֵיו בַּחוּץ כַּחֲשִׁבּוֹן אַר"ץ,
אַבְל גִּזְרֵי דִינָם שְׁבָעִים שָׁנָה.

דוד המלך קם ושבב והודה למלך הקדוש

יוֹדוּךָ אֱלֹהִים וּגו' (סו, ו): [זוהר שמות פ' יתרו (דף טז)] רַבִּי
אַלְעָזָר פֶּתַח וְאָמַר, (תהלים טו) יוֹדוּךָ עַמִּים אֱלֹהִים יוֹדוּךָ
עַמִּים כָּלָם. בֹּא וּרְאֵה, דָּוִד הַמֶּלֶךְ קָם וְשִׁבַּח וְהוֹדָה לַמֶּלֶךְ
הַקָּדוֹשׁ, וְהוּא הִשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה בְּאוֹתָהּ שָׁעָה כְּשֶׁרוּחַ צֶפּוֹן
הִתְעוֹרְרָה וְהִיָּתָה מִכָּה בְּאוֹתָם נִימֵי הַכְּנוּר, וְהַכְּנוּר הִיָּה מִגִּן
וְאוֹמֵר שִׁירָה וְכו'. וְאִיזוֹ שִׁירָה הוּא אָמַר? בֹּא וּרְאֵה, בְּשָׁעָה

בִּי תִשָּׁפֹט עַמִּים מִיִּשׁוּר וְלֵאמֹים בְּאֶרֶץ תִּנָּחֵם סֵלָה:
 ו יִדְוֹד עַמִּים אֱלֹהִים תִּקְרָא בְּעַל הַיּוֹמֹת
 וּבְעַל הַיּוֹמֹת בְּלֵם: ו אֶרֶץ
 נִתְּנָה יְבוּלָהּ יִבְרַכְנִי אֱלֹהִים תִּקְרָא בְּעַל הַיּוֹמֹת
 וּבְעַל הַיּוֹמֹת אֱלֹהֵינוּ:
 ח יִבְרַכְנִי אֱלֹהִים תִּקְרָא בְּעַל הַיּוֹמֹת
 וּבְעַל הַיּוֹמֹת בְּלֵם: ו וִירָאוּ אֹתוֹ כָּל אֲפִסֵּי אֶרֶץ:

זוהר תהלים

שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מַתְעוֹרֵר אֶל כָּל אוֹתָן הַמְרַכְבוֹת לְתֵת לָהֶן טָרֵף, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרָנוּ שְׁכָתוֹב (משלי לא) וַתִּקֶּם בַּעֲדוֹ לַיְלָה וַתִּתֵּן טָרֵף לְבֵיתָהּ וְחֶק לְנַעֲרֹתֶיהָ, אֲזַי כָּלֵם בַּשְּׂמֵחָה פּוֹתְחִים וְאוֹמְרִים, (תהלים יו) אֱלֹהִים יַחַנְנוּ וַיְבָרְכֵנוּ יְאֵר פָּנָיו אֶתָּנוּ סֵלָה. כְּשֶׁרוּחַ צֶפּוֹן מַתְעוֹרֶרֶת וַיּוֹרֶדֶת לְעוֹלָם, נוֹשֶׁבֶת וְאוֹמְרָת, לְדַעַת בְּאֶרֶץ דִּרְכָּךְ בְּכָל גּוֹיִם יִשׁוּעָתֶךָ. בַּשָּׁעָה שֶׁמִּנְגֵּן הַכִּנּוֹר בְּאוֹתָהּ רוּחַ, פּוֹתֵחַ וְאוֹמֵר, יוֹדוּךָ עַמִּים כָּלֵם.

אֲשֶׁרִי חִלַּקְנוּ שִׁזְכִּינוּ לְשִׁמּוֹעַ דְּבָרִים אֱלֹהִי לְפָנָיו

יִדְוֹף עַמִּים אֱלֹהִים וְגו' (סו, ו): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ח.)] אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֱלֶעָזָר בְּנוֹ, עַל זֶה כָּתוּב (תהלים סו) יִדְוֹף עַמִּים אֱלֹהִים יִדְוֹף עַמִּים כָּלָם. בָּא רַבִּי אֱלֶעָזָר וְנָשַׁק יָדוֹ. בָּכָה רַבִּי אֶבְיָא וְאָמַר, (שם קג) כָּרַחַם אָב עַל בָּנִים. מִי יִרְחַם עַל רַבִּי אֱלֶעָזָר וַיִּשְׁלִים דְּבָרָיו, חוּץ מֵאַהֲבַת מוֹרֵנוּ? אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ שְׂזִכֵּנוּ לְשִׁמְעַע דְּבָרִים אֱלוֹ לְפָנָיו, שְׁלֵא נִבּוֹשׁ בְּהֶם לְעוֹלָם הָבָא.

דָּוִד סִדָּר אוֹתָם בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ

אֲרִיץ נִתְּנָה יְבוּלָהּ וּגְוִ' (סו, ז): [זוהר שמות פ' יתרו (דף ט"ו):]
כְּשֶׁהִיָּה דוֹד קָם וּמִתְעוֹרֵר עָלָיו רוּחַ הַקֹּדֶשׁ, פִּתַּח

⚡ ————— ⚡ זוהר תהלים ⚡ ————— ⚡

וְאָמַר, אֶרֶץ נְתַנָּה יְבוּלָהּ יְבָרְכֵנוּ אֱלֹהִים אֱלֹהֵינוּ יְבָרְכֵנוּ
 אֱלֹהִים וַיִּירָאוּ אוֹתוֹ כָּל אַפְסֵי אֶרֶץ. כִּדִּי לְהַמְשִׁיךְ אֶת טוֹב
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְלַמֵּעַלָּה לְמַטָּה. אַחֲרַי כֶּךָ בָּא דָּוִד וְסִדֵּר
 אוֹתָם בְּרוּחַ הַקָּדֹשׁ כְּאַחֵד, הִסְתַּכֵּל בְּכָל הַכְּתוּב הַזֶּה שֶׁל
 הַכִּנּוּר, שֶׁל שְׁלֵמוֹת וּכְבוֹד הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעַלָּה
 וּלְמַטָּה.



סח א למנצח לדוד מזמור שיר: ב יקום אלהים הקנה בעל חובלות
ובעל תבואות בולם

יפוצו אויביו ויניסו משנאיו מפניו: ג כהנהף עשן
תנהף כהמם דונג מפני אש יאבדו רשעים מפני
אלהים הקנה בעל חובלות
ובעל תבואות בולם: ד וצדיקים ישמחו ועלצו לפני אלהים
הקנה בעל חובלות
ובעל תבואות בולם וישישו בשמחה: ה שירו לאלהים הקנה בעל חובלות
ובעל תבואות בולם זמרו
שמו סלו לרכב בערבות ביה שמו ועלוז לפניו: ו אבי

שימוש תהלים

לרוח בישא

יקום אלהים יפוצו אויביו (סח, ב): [שימוש תהלים לפרק סח] לרוחא
בישא סב מנא מלא מיא דלא חמו שמשא ולחיש אותו ושם שלו
”ה. י מן ”יקום, ה’ מן ”נורא באותיות הנ”ך.

זוהר תהלים

סוד ערבות שבלולב ביום השביעי

סלו לרכב בערבות וגו' (סח, ה): [זוהר ח”ב פ’ תרומה (דף קט”ה.)]
אותם עשרה רקיעים סוד הסודות שלא נמסר, רק
ליודעי החכמה, והכל הוא בסודות של המנורה הקדושה,
שהוא גלה סוד כל רקיע ורקיע, והם שמשים שמשמים
בכל אחד ואחד. שבעה רקיעים הם למעלה, ושבעה רקיעים
הם למטה, כמו שלמעלה. שבעה רקיעים הם שבהם כוכבים
ומזלות להנהיג העולם הזה כפי דרכו וכמו שצריך לו.
בכלם השביעי עדיף, חוץ מן השמיני שמנהיג את כלם
ועומד על כלם. כתוב סלו לרכב בערבות. מי רוכב בערבות,

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

ומי הן העֲרָבוֹת? אֵלָא עֲרָבוֹת זֶה הָרָקִיעַ הַשְּׁבִיעִי, וְלָמָּה נִקְרָא עֲרָבוֹת? עַל שֶׁהוּא כָּלוּל מֵאֵשׁ וּמִמַּיִם כְּאַחַד, וּמֵצֵד הַדָּרוֹם, וּמֵצֵד הַצָּפוֹן, וְהוּא מְעַרְבַּ מִשְׁנֵי צַדִּים.

וְאִם תֹּאמַר, אִם כֵּן, שְׁתֵּי הָעֲרָבוֹת שֶׁמִּתְחַבְּרוֹת בְּלוּלָב, וְשִׁנְיָנוּ עֲרָבוֹת. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים סח) **סָלוּ לָרֶכֶב בְּעֲרָבוֹת**. אִם כֵּן, מִי נוֹתֵן יָרֵכִים בַּגּוֹף, אוֹ גּוֹף בִּירְכִים? שְׁהָרִי זֶה עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצָּנִים, וְזֶה לֹא עוֹשֶׂה פְרוֹת וְנִצָּנִים. אֵלָא וְדַאי שֶׁהַכֹּל הוּא סוּד שֶׁל עֲרָבוֹת שְׁבִלוּלָב. אוֹתָם עֲרָבוֹת שְׁבִלוּלָב, אֶחָד אֵשׁ וְאַחַד מַיִם. בְּסוּד הַזֶּה שֶׁל כָּלָם, וְהוּא שְׁבִיעִי, הוּא אֵשׁ וּמַיִם כְּלוּלִים כְּאַחַד בְּסוּד אֶחָד, וּמִשּׁוֹם שֶׁעֲרָבוֹת הוּא סוּד הַכָּלָל שֶׁל כָּל שֵׁשֶׁת הָאֲחֵרוֹנִים, הוּא סוּד הַמְרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֶה בְּרָקִיעַ הַזֶּה יוֹתֵר מִכָּל הָרָקִיעִים, וּתְשׁוּקָתוֹ תָּמִיד לְתַקֵּן אוֹתוֹ הָרָקִיעַ בִּיפִי עֲלִיוֹן. וְעַל זֶה סָלוּ לָרֶכֶב בְּעֲרָבוֹת, לְאוֹתוֹ שָׂרוּכֵב בְּעֲרָבוֹת, וּמִיָּהוּ? אוֹתוֹ הָרָקִיעַ טָמִיר וְגִנּוּזוֹ שְׁעוֹמֵד עַל גִּב הַחַיּוֹת, שֶׁהוּא רוֹכֵב בְּעֲרָבוֹת.

וַעֲלֹזוּ לִפְנֵינוּ. לֹא כְּתוּב מִלְּפָנֵינוּ, אֵלָא לִפְנֵינוּ, שְׁהָרִי אֵין מִי שְׂיַדַּע בּוֹ כְּלוּם. אֲבָל לִפְנֵינוּ, מִי שֶׁנִּכְנֵס אֶצֶל הָרָקִיעַ הַזֶּה, צָרִיךְ לְהִפָּנֵס בְּשִׁמְחָה וְלֹא בְּעֶצֶב כָּלָל, מִשּׁוֹם שֶׁהָרָקִיעַ הַזֶּה גּוֹרֵם, שֶׁשֶּׁם לֹא שׁוֹרָה עֶצֶב וְרִגְזוֹ כָּלָל, שְׁהָרִי שֶׁם הַכֹּל בְּשִׁמְחָה. וְעַל זֶה, כִּהֵן גְּדוֹל שְׁעוֹמֵד לִפְנֵינוּ לֹא הָיָה נִכְנֵס לְבֵית הַקֹּדֶשׁ - רַק בְּשִׁמְחָה וּלְהִרְאוֹת שִׁמְחָה, שְׁהָרִי הַמָּקוֹם גּוֹרֵם. וְעַל זֶה כְּתוּב (תהלים ק) עֲבַדְנוּ אֶת ה' בְּשִׁמְחָה בָּאוּ לִפְנֵינוּ

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

בְּרִנָּה. שְׁהִי צָרִיךְ שְׁלֵא לְהִרְאוֹת בּוֹ עֶצֶב. וְאִם תֹּאמֶר, אִם כֵּן, מִי שֶׁהוּא בֹצֵעַר וְדַחֵק, שְׁלֵא יָכוֹל לְשִׂמַּח אֶת לְבּוֹ, וּמִתּוֹךְ דַּחְקוֹ יֵשׁ לוֹ לְבַקֵּשׁ רַחֲמִים לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הָעֶלְיוֹן. אִם כֵּן, לֹא יִתְפַּלֵּל תְּפִלָּה כָּלֵל, וְלֹא יִכְנֹס בְּעֶצֶב כָּלֵל, שְׁהִי לֹא יָכוֹל לְשִׂמַּח אֶת לְבּוֹ וּלְהַכְנִס לִפְנֵיו בְּשִׂמְחָה. מָה הַתְּקוּנָה שֶׁיֵּשׁ לָאָדָם הַזֶּה?

אָלֵא וְדַאי הִרִי שְׁנִינוּ, כָּל הַשְּׁעָרִים נִנְעָלוּ וְנִסְגְּרוּ, וְשַׁעֲרֵי דְמַעוֹת לֹא נִסְגְּרוּ, וְאִין דְּמַעָּה אֵלֹא מִתּוֹךְ צֶעַר וְעֶצֶב, וְכָל אוֹתָם הַמִּמְנִים עַל אוֹתָם הַשְּׁעָרִים, כָּלֵם מִשְׁבָּרִים חֲתִיכוֹת קְשׁוֹת וּמִנְעוּלִים וּמִכְנִיסִים אוֹתָן דְּמַעוֹת, וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה נִכְנָסֶת לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ הַקָּדוֹשׁ. וְאִזּוֹ לְאוֹתוֹ מָקוֹם יֵשׁ דַּחֵק מֵאוֹתוֹ עֶצֶב וְדַחֵק שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה סג) בְּכָל צָרָתָם לֹא (לו) צָר. תִּשְׁוֶקֶת אוֹתוֹ הָעוֹלָם הָעֶלְיוֹן לְמָקוֹם הַזֶּה, כְּזִכְרָא שֶׁתִּשְׁוֶקֶתוֹ תִּמְיֵד אֶל הַנִּקְבָּה. כְּשֶׁנִּכְנַס הַמֶּלֶךְ לַגְּבִירָה וּמוֹצֵא אוֹתָהּ בְּעֶצֶב, אִזּוֹ כָּל מָה שֶׁהִיא רוֹצָה, נִמְסָר בִּידֶיהָ, וְאוֹתוֹ אָדָם וְאוֹתָהּ תְּפִלָּה לֹא חוֹזֶרֶת רִיקָם, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חָס עָלָיו. אֲשֶׁרִי חָלְקוֹ שֶׁל אוֹתוֹ אָדָם שֶׁשׁוּפָךְ דְּמַעוֹת לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּתִפְלָתוֹ. כְּמוֹ זֶה בְּשִׁבְתָּ, מִי שִׁיּוֹשֵׁב בְּתַעֲנוּת בְּשִׁבְתָּ, מִתּוֹךְ צֶעַר מִרְּאֵה עֶצֶב, וּבְשִׁבְתָּ שׁוּלֵט אוֹתוֹ רָקִיעַ עֶלְיוֹן, אוֹתוֹ שֶׁנִּרְאָה בְּשִׂמְחָה, שֶׁהוּא שִׂמְחָה וּמִשְׂמַח לְכָל. אוֹתוֹ שִׁיּוֹשֵׁב בְּעֶצֶב, מִשּׁוֹם שֶׁהוּא שׁוּלֵט, מוֹצִיא אֶת אוֹתוֹ הָאָדָם מֵאוֹתוֹ הָעֵנֶשׁ שֶׁנִּגְזַר עָלָיו, וְהִרִי נֶאֱמַר סִלּוֹ - הָבּוּ כְבוֹד וְרוּמָמוֹת לְאוֹתוֹ שְׂרוּכֵב בְּעֶרְבוֹת,

— זוהר תהלים —

שהוא שמחה ומשמח לכל, הרקיע שעל גבי החיות בי"ה שמו ודאי, שהרי באותו מקום השם הזה נכלל. ועלזו לפניו - משום שלא צריך להראות לפניו עצב, כמו שנתבאר.

רבי אלעזר אמר, פסוק זה כף צריך לומר: סלו לרכב על ערבות. מה זה בערבות? ביה שמו, ביה הוא היה צריך להיות! מה זה שמו? אלא פסוק זה על נסתר כל הנסתרים, עתיק כל העתיקים נאמר, אותו שלא התגלה ולא נודע כלל שהוא רוכב בערבות. ואם תאמר שהוא בא ורוכב בו, אם כן, אף על גב שהוא נסתר, במקום הזה עומד להתגלות. אלא סלו לרכב בערבות, זהו עתיק של כל העתיקים, נסתר כל הנסתרים, שלא ידוע. ובמה הוא רוכב? בערבות, בי"ה, שהוא סוד קדמון שיצא לפניו (ממנו), וזהו שמו. מאותו נסתר שלא ידוע שמו הוא י"ה. לא שהוא הוא, אלא הוא הוא, בשביל שאותה פרכת שנפרסה ויצאה מלפניו. אבל הפרכת הזו היא שמו, וזהו מרפכתו, ולא נודע כלל.

אמן יהא שמיה רבא מברך בשם הזה כלולים שש מאות ושלוש עשרה מצוות של התורה שהן הכלל של כל הסודות העליונים והתחתונים

וזהו שמו הגדול, משום שיש שמו שאינו כל כף גדול כמו זה אף על גב שיש בו תוספת אותיות. זהו השם הגדול, ולכן בשם הזה אנו מוציאים אמן, שהוא ממנו. בזה הולך אמן בכל הזמן, ובשם אחר לא כף.

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

אָמֵן יְהֵא שְׁמִיָּה רַבָּא מְבָרַךְ, שְׁכַאֲשֵׁר הָשֵׁם הַזֶּה מִתְתַּקֵּן
 - הַכֹּל בְּשִׁלְמוֹת, וְכֹל הָעוֹלָמוֹת שְׂמִיחִים בְּשִׂמְחָה.
 בְּשֵׁם הַזֶּה כָּלוּלִים עֲלִיּוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים. בְּשֵׁם הַזֶּה כָּלוּלִים
 שֵׁשׁ מֵאוֹת וּשְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה מִצְוֹת שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁהֵן הַכֹּלֶל שֶׁל
 כָּל הַסּוּדוֹת הָעֲלִיּוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים. הַכֹּלֶל שֶׁל עוֹלָם הַזְּכוֹר
 לְמַעֲלָה, וְהַכֹּלֶל שֶׁל עוֹלָם הַנִּקְבָּה לְמַטָּה. וְכֹל הַמִּצְוֹת כֵּלֵן
 פְּרָקִים וְאִיבָרִים, לְהִרְאוֹת בָּהֶן אֶת סוּד הָאֱמוּנָה. מִי שֶׁלֹּא
 יִשְׁגִּיחַ וְלֹא יִתְבּוֹנֵן בַּסּוּדוֹת שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לֹא יָדַע
 וְלֹא יִתְבּוֹנֵן אִיךָ מִתְקַנֵּים הָאִיבָרִים בַּסּוּד עֲלִיּוֹן. כָּל אִיבָרִי
 הַגּוּף מִתְקַנֵּים עַל הַסּוּד שֶׁל מִצְוֹת הַתּוֹרָה, וְאִף עַל גִּב
 שֵׁשׁ אִיבָרִים שֶׁהֵם גְּדוּלִים וְעֲלִיּוֹנִים, כָּלֵם קִטְנִים וּגְדוּלִים,
 אִם נָטַל מֵהֶם אֶחָד, אֶפְלוּ הַקִּטָּן בְּיוֹתֵר שֶׁל הָאָדָם, הוּא
 נִקְרָא בַּעַל מוֹם. כָּל שֶׁכֵּן וְכָל שֶׁכֵּן אוֹתוֹ שְׁפּוּגִים אֶפְלוּ
 מִצְוָה אַחַת מֵאוֹתָן מִצְוֹת הַתּוֹרָה, שֶׁמִּטִּיל מוֹם בְּמָקוֹם
 שֶׁלֹּא צָרִיךְ.

בֹּא וּרְאֵה מַה כְּתוּב, (בראשית ב) וַיִּקַּח ה' אֱלֹהִים אֶת הָאָדָם
 וַיְנַחֲהוּ בְּגֵן עֵדֶן לְעִבְדָּהּ וּלְשִׁמְרָהּ. וְשָׁנִינוּ, לְעִבְדָּהּ
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ קִרְבָּנוֹת, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲבָל הַסּוּד הַזֶּה שֶׁל
 מִצְוֹת הַתּוֹרָה, לְעִבְדָּהּ - אֵלּוּ רַמ"ח אִיבָרִים עֲלִיּוֹנִים.
 וּלְשִׁמְרָהּ - אֵלּוּ שְׁלֹשׁ מֵאוֹת וְשָׁשִׁים וְחֲמִשָּׁה אִיבָרִים
 תַּחְתּוֹנִים. אֵלֶּה הָעֲלִיּוֹנִים שֶׁל זְכוֹר, וְאֵלֶּה הַתַּחְתּוֹנִים שֶׁל
 שְׂמֹר, וְהַכֹּל אֶחָד. אֲשֶׁרִי מִי שֶׁזּוֹכֶה לְהִשְׁלִים אוֹתָם. מִצְוֹת
 הַתּוֹרָה גּוֹרְמוֹת לָאָדָם לְהִשְׁלִים רוּחוֹ וּנְשִׁמָּתוֹ בְּעוֹלָם הַזֶּה

יְתוּמִים וְדִין אֱלֻמֵּנוֹת אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> בְּמַעֲוֵן קָדְשׁוֹ:
וְאֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> מוֹשִׁיב יְחִידִים בֵּיתָה מוֹצִיא אֲסִירִים
בְּבוֹשְׁרוֹת אֶךְ סוֹרְרִים שָׂכְנוּ צַחִיחָה: <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> ה' אֱלֹהִים
בְּצִאתָךְ לִפְנֵי עַמְּךָ בְּצַעֲדֶךָ בִּישִׁמוֹן סֶלָה: <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> ט אֶרֶץ
רָעָשָׁה אֶף שָׁמַיִם נָטְפוּ מִפְּנֵי אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> ז' זֶה סִינֵי
מִפְּנֵי אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> י גִּשְׁם נְדָבוֹת
תִּנְיָף אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל תשובות ביום</sup> נִחֲלַתְךָ וְנִלְאַח אֶתָּה כּוֹנֵנֶתָה:

⚡⚡⚡ זוהר תהלים ⚡⚡⚡

ובְּעוֹלָם הָבָא. הַתּוֹרָה מְזַכָּה אֶת הָאָדָם לְרֵשֶׁת שְׁנֵי עוֹלָמוֹת,
עוֹלָם הַזֶּה וְעוֹלָם הָבָא. כָּל מִי שֶׁמִּשְׁתַּדֵּל בַּתּוֹרָה, מִשְׁתַּדֵּל
בַּחַיִּים. חַיִּים בְּעוֹלָם הַזֶּה, וְחַיִּים בְּעוֹלָם הָבָא. נִצּוֹל מִכָּל
הָעֲנָשִׁים הָרָעִים שֶׁלֹּא יְכוּלִים לִשְׁלֹט עָלָיו. אִם בְּהַשְׁתַּדְּלוֹת
כֵּךְ, כָּל שָׁכֵן מִי שֶׁעוֹשֶׂה מַעֲשֶׂה.

אוֹתָם שֶׁלֹּא שׁוֹמְרִים אֶת בְּרִית הַקֹּדֶשׁ הֵם גּוֹרְמִים הַתַּפְּרָדוֹת
בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים

גִּשְׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף וּגו' (ס"ח, י'): [זוהר ח"א פ' וישב (דף קפ"ט):] וְכֵן
וְרָאָה, אוֹתָם שֶׁלֹּא שׁוֹמְרִים אֶת בְּרִית הַקֹּדֶשׁ הַזֶּה,
גּוֹרְמִים הַתַּפְּרָדוֹת בֵּין יִשְׂרָאֵל לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, מִשּׁוּם
שֶׁכְּתוּב וְסִרְתָּם וְעִבַּדְתָּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתָם לָהֶם,
וְכָתוּב וְעָצַר אֶת הַשָּׁמַיִם וְלֹא יִהְיֶה מָטָר. שְׂזָהוּ כְּמוֹ
שֶׁמִּשְׁתַּחֲוֶה לְאֵלוֹהַּ אֲחֵר, שֶׁמִּשְׁקֵר בְּאוֹת הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה הַזֶּה.
וְכֵן הַבְּרִית הַקְּדוּשָׁה נִשְׁמָרֶת בְּעוֹלָם כְּרָאוּי, אֲזִי הַקְּדוּשׁ

יֵא חֵיתָךְ יֵשְׁבוּ בָּהּ תִּכְוִין בְּמוֹכָתְךָ לְעֲנִי אֱלֹהִים :
 יב אֲדַנִּי יִתֵּן אֱמֶר הַמְּבֹשְׂרוֹת צָבָא רַב: יג מַלְכֵי צָבָאוֹת
 יד יִדְדוּן יִדְדוּן וְנִגְוֹת בֵּית תַּחְלֵק שָׁלָל: יו אִם תִּשְׁכַּבּוּן בֵּין
 שְׁפָתַיִם בְּנָפִי יוֹנָה נִחְפָּה בְּכַסֶּף וְאַבְרוֹתֶיהָ בִּירְקָרָק
 חֲרוֹץ: טז בְּפֶרֶשׁ שְׂרֵי מְלָכִים בָּהּ תִּשְׁלַג בְּצֶלְמוֹן: טז חר
 אֱלֹהִים <sup>תהוה בעל חסודות
ובעל חסודות מולם</sup> חֲרָב בְּשָׁן חֲרָב גְּבֻנָּיִם חֲרָב בְּשָׁן: יז לָמָּה
 תִּרְצְדוּן חָרִים גְּבֻנָּיִם הָחָר חָמֹד אֱלֹהִים <sup>תהוה בעל חסודות
ובעל חסודות מולם</sup> לְשִׁבְתּוֹ

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ברוך הוא נותן ברכות למעלה להריק בעולם, כמו
 שְׁנֵאמַר (תהלים סח) גֶּשֶׁם נְדָבוֹת תִּנְיָף אֱלֹהִים נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה
 אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה. גֶּשֶׁם נְדָבוֹת - זֶהוּ גֶשֶׁמִּי רְצוֹן, כְּשֶׁמִּתְרַצָּה
 הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עִם כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל וְרוֹצֶה לְהַרְיֵק לָהּ
 בְּרָכוֹת, אֲזִי נַחֲלָתְךָ וְנִלְאָה אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה. נַחֲלָתְךָ - הֵם
 יִשְׂרָאֵל, שֶׁהֵם נַחֲלָתוֹ שֶׁל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּמוֹ שְׁנֵאמַר
 (דברים לב) יַעֲקֹב חָבַל נַחֲלָתוֹ. וְנִלְאָה - זֶה כְּנֶסֶת יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁהִיא נִלְאָה בְּאַרְץ אַחֶרֶת. שֶׁהִיא צְמָאָה לְשִׁתּוֹת, וְאִזּוּ הִיא
 נִלְאָה. וּכְשֶׁאֲתוֹ גֶּשֶׁם שֶׁל רְצוֹן נִתֵּן, אִזּוּ אֶתָּה כּוֹנֵנָתָה.
 וְעַל כֵּן שָׁמַיִם וָאָרֶץ וְכָל צָבָאָם, כֻּלָּם עוֹמְדִים עַל הַקִּיּוֹם
 הַזֶּה, שֶׁכְּתוּב (ירמיה לג) אִם לֹא בְרִיתִי יוֹמָם וְלַיְלָה חֲקוֹת
 שָׁמַיִם וָאָרֶץ לֹא שָׁמַתִּי, וּמִשּׁוֹם כֵּךְ צָרִיךְ לְהַזְהִיר בְּזֶה,
 וְהָרִי פִּרְשׁוּהָ. וּמִשּׁוֹם כֵּךְ כְּתוּב וַיְהִי יוֹסֵף יָפָה תֹאֵר וַיְפָה
 מְרָאָה, וְאַחֲרָיו כְּתוּב וַתֵּשֶׂא אִשְׁתּוֹ אֲדָנָיו אֶת עֵינֶיהָ אֶל
 יוֹסֵף.

אֵף יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִשְׁכֵּן לְנִצָּחַ: יְיָ רַבֵּב אֱלֹהִים
 רַבּוֹתִים אֵלַי שְׁנָאן אֶרְנִי בָם סִינִי בְּקֶדֶשׁ:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

אֵלַי שְׁנָאן כָּל שֶׁל כָּל הַצִּיּוּרִים = שׁוֹר נֶשֶׁר אֶרְנִיָּה וְ זֶה
 אָדָם

רַבֵּב אֱלֹהִים רַבּוֹתִים וְגו' (סח, יח): [זוהר ח"א פרשת בראשית (דף יח:)]

עַץ פְּרִי עֵשָׂה פְּרִי - דְּמוּת זָכָר וְנִקְבָּה. וְדְמוּת פְּנִיָּהּ פְּנִי
 אָדָם, אֵלָּה אֵינָם כְּאוֹתָם כְּרוּבִים. אֵלָּה פְּנִים גְּדוּלוֹת בְּדְמוּת
 חַתוּמָּה. כְּרוּבִים, פְּנִים קְטָנוֹת כְּמוֹ תִּינוּקוֹת. פְּנִי אָדָם, כָּל
 הַדְּמִיּוֹת כְּלוּלוֹת בָּהֶם. בְּגִלּוֹל שֶׁהֵם פְּנִים גְּדוּלוֹת וּמִצְטַיְרִים
 בָּהֶם צִיּוּרִים חֲקוּקִים כְּמוֹ חֲקִיקוֹת שֵׁם הַמֶּפָּרֶשׁ בְּאַרְבַּעַת
 צְדִידֵי הָעוֹלָם, מִזְרָח מִעַרְב צָפוֹן וְדָרוֹם.

מִיבְּאֵר רוּשֵׁם רִשּׁוֹם לְצַד דָּרוֹם, וְכָל הַפְּנִים מִסְתַּכְּלִים
 אֵלָיו. פְּנִי אָדָם, פְּנִי אֶרְנִיָּה, פְּנִי שׁוֹר, פְּנִי
 נֶשֶׁר. אָדָם הוּא זָכָר וְנִקְבָּה, וְלֹא נִקְרָא אָדָם פָּרֵט לְאֵלָּה.
 מִצְטַיְרִים צִיּוּרִים שֶׁל רַבֵּב אֱלֹהִים רַבּוֹתִים, שֶׁכְּתוּב (תהלים
 סח) רַבֵּב אֱלֹהִים רַבּוֹתִים אֵלַי שְׁנָאן. שְׁנָאן כָּל שֶׁל כָּל
 הַצִּיּוּרִים, שׁוֹר נֶשֶׁר אֶרְנִיָּה. וְ זֶה אָדָם, הַתַּפְשָׁטוֹת
 שֶׁנִּכְלָלָה כְּאַחַד בְּסוּד זָכָר וְנִקְבָּה. וְכָל הָאֲלָפִים וּרְבֻבוֹת,
 כֻּלָּם יוֹצְאִים מִהַסּוּד הַזֶּה שְׁנָאן. וּמִהַדְּמִיּוֹת הָלְלוּ נִפְרָדִים
 כָּל אֶחָד וְאֶחָד בְּצִדֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁרְאוּי לָהֶם. וְאֵלָּה הֵם
 שְׁמִשְׁלָבִים אֶחָד בְּאֶחָד, וְכָלוּלִים אֶחָד בְּאֶחָד, לְהִיּוֹת כָּל
 אֶחָד וְאֶחָד כָּלוּל בְּחִבְרוֹ. שׁוֹר נֶשֶׁר אֶרְנִיָּה אָדָם

מִתְנַהֲגִים בְּסוּד שֶׁל אֲרָבָעָה שְׁמוֹת חֻקִּים עוֹלִים
לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל. עוֹלָה לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל שׁוֹר אֶל פְּנֵי
אָדָם. עוֹלָה שֵׁם אֶחָד מִתַּעֲטֹר מְחַקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי גּוֹנִים,
וְהוּא א"ל. אַז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְהַכֹּסֵּא חוֹקֵק וְגוֹלֵף אוֹתוֹ,
וְנִרְשָׁם לְהִתְנַהֵּג בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה. עוֹלָה לְהִתְנַהֵּג וּלְהִסְתַּכֵּל
נִשְׁרֵר אֶל פְּנֵי הָאָדָם. עוֹלָה שֵׁם אֶחָד מִתַּעֲטֹר מְחַקֵּק בְּסוּד
שֶׁל שְׁנֵי פָנִים גּוֹנִים לְהִיּוֹת מוֹאֵר וּלְעֹלּוֹת בַּעֲלִיָּה בַּעֲטוֹר
שְׁלֹמֶעֱלָה, וְהוּא גָדוֹל. אַז חוֹזֵר לְאַחֹר, וְהַכֹּסֵּא חוֹקֵק
וְגוֹלֵף אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהִתְנַהֵּג בְּסוּד הַשֵּׁם הַזֶּה.

עוֹלָה לְהִתְנַחֵג וּלְהִסְתַּכֵּל אַרְיָה אֶל פְּנֵי אָדָם. עוֹלָה שֶׁם
אֲחֵר מִתְעַטֵּר מִתְחַקֵּק בְּסוּד שֶׁל שְׁנֵי פָנִים גְּוֹנִים
לְהִתְחַזֵּק וּלְהִתְיַשֵּׁר בְּתֻקָּה, וְהוּא גְבוּר. אִזְ חוּזֵר לְאַחֹר,
וְהַפְסָא חוֹקֵק וְגוֹלֵף אוֹתוֹ, וְנִרְשָׁם לְהִתְנַחֵג בְּסוּד הַשֵּׁם
הַזֶּה. אָדָם מְסִתֵּכֵל בְּכָלֵם, וְכָלֵם עוֹלִים וּמְסִתֵּכֵלִים בּוֹ.
אִזְ כָּלֵם הַצִּטִּירוֹ בְּחֻקֵּיקָתָם בְּצִיּוֹר זֶה בְּסוּד שֶׁם אֶחָד
שֶׁנִּקְרָא נֹרָא. וְאִזְ כְּתוּב עֲלֵיהֶם (יחזקאל א) וַדְּמוֹת פְּנֵיהֶם
פְּנֵי אָדָם. כָּלֵם כְּלוּלִים בְּדְמוֹת הַזֶּה. וְהַדְּמוֹת הַזֶּה כּוֹלֵלֶת
אוֹתָם. וְעַל סוּד זֶה נִקְרָא הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא (נחמיה ט)
הָאֵל הַגָּדוֹל הַגְּבוּר וְהַנּוֹרָא. שֶׁהֵרִי הַשְּׁמוֹת הִלְלוּ חֻקֵּיקִים
הֵם לְמַעַלָּה בְּסוּד הַמְרַכְּבָה הָעֲלִיוֹנָה, כְּלוּלָה בְּאַרְבַּע
אוֹתִיּוֹת יְהוֹ"ה, שֶׁהוּא הַשֵּׁם שֶׁכוֹלֵל הַכֹּל. דְּמִיּוֹת הָאֵלָה
מִחֻקֵּיקוֹת וְגִלּוּפּוֹת בְּפִסָּא, וְהַפְסָא חֻקֵּיק מְרַקֵּם בָּהֶם, אֶחָד
לִימִין וְאֶחָד לְשִׁמְאַל וְאֶחָד לְפָנִים וְאֶחָד לְאַחֹר, רְשׁוּם

יֵשׁ עָלֶיךָ לְמָרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאֶרֶם וְאֶף
 מִזְרָרִים לְשִׁבְן יְהִי אֱלֹהִים ^{הַתָּה בְּעַל הַכִּסֵּאִים} : כ בְּרוּךְ אֲרָנִי יוֹם יוֹם

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

בְּאַרְבַּעַת צַדִּי הָעוֹלָם. הַכֶּסֶּא, כְּשֶׁהוּא עוֹלָה, רָשׁוּם
 בְּאַרְבַּע הַדְּמִיּוֹת הָלָלוּ. אַרְבַּעַת הַשְּׁמוֹת הָעֲלִיּוֹנִים הָלָלוּ
 לֹקָחִים אֶת הַכֶּסֶּא הַזֶּה, וְהַכֶּסֶּא נִכְלָל בָּהֶם, עַד שְׁלֹקַח
 וְלֹקֵט נִפְשׁוֹת וְעֲנוּגִים שֶׁל כְּסוּפִים. כִּיּוֹן שְׁלֹקַח וְלֹקֵט
 אוֹתָם עֲנוּגִים וְכְסוּפִים, יוֹרֵד מֵלֹא כְּמוֹ עֵץ שְׁמָלֵא עֲנָפִים
 לְכָל צַד וּמֵלֹא פְרוֹת. כִּיּוֹן שֶׁהוּא יוֹרֵד, יוֹצֵאִים אַרְבַּע
 הַדְּמִיּוֹת הָלָלוּ מְצִירִים בְּצִיּוּרֵיהֶם חֲקוּקִים מְאִירִים נוֹצְצִים
 מְלֵהֻטִּים, וְהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם, וְאֵז נִקְרָא עֹשֶׂב
 מְזִרִיעַ זֶרַע, הָעֹשֶׂב שֶׁהֵם זוֹרְעִים זֶרַע עַל הָעוֹלָם.

מִתְּנוּת טוֹבוֹת מִהַקֶּבֶ"ה בְּזִכּוֹת – אֶהְרֵן מֹשֶׁה וּמִרְיָם

עָלֶיךָ לְמָרוֹם שְׁבִית וְגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' אמור (דף ק"ג).]
 שְׁנִינִי, שְׁלֹשׁ מִתְּנוּת עֲלִיּוֹנוֹת הַזִּדְמָנוּ לְיִשְׂרָאֵל עַל יְדֵי
 שְׁלֹשָׁה אַחִים: מֹשֶׁה, אֶהְרֵן וּמִרְיָם. מִן – בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה. עֲנִי
 כְּבוֹד – בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן. בָּאֵר – בְּזִכּוֹת מִרְיָם. וְכָלֶם אֲחוּזִים
 לְמַעְלָה. מִן בְּזִכּוֹת מֹשֶׁה, שְׁכָתוֹב (שְׁמוֹת טז) הִנְנִי מְמַטֵּיר לָכֶם
 לֶחֶם מִן הַשָּׁמַיִם. מִן הַשָּׁמַיִם (דוּקָא) – זֶה מֹשֶׁה. עֲנִי כְבוֹד
 בְּזִכּוֹת אֶהְרֵן, שְׁכָתוֹב (בַּמִּדְבָּר יד) אֲשֶׁר עֵין בְּעֵין (אֶהְרֵן) נִרְאָה
 אֶתָּה ה' וְגו', וְכָתוֹב (וִיקְרָא טז) וְכִסָּה עֵנִן הַקְּטַרֶת. מִה לְמַעְלָה
 שְׁבַעַה, אֶף כָּאֵן גַּם שְׁבַעַה, שְׁהִרִי בְּקַטְרֶת שְׁבַעַה עֲנָנִים

זוהר תהלים

נִקְשָׁרִים כְּאֶחָד (ועוד). וְאַהֲרֹן הוּא רֹאשׁ לְכָל שְׁבַעַת הָעֲנָנִים, וְהוּא קוֹשֵׁר אֶת שֵׁשֶׁת הָאַחֲרִים עִמּוֹ בְּכָל יוֹם. בָּאֵר בְּזִכּוֹת מֵרִים, שֶׁהָרִי הָיָה וְדָאִי נִקְרָאת בָּאֵר. וּבִסְפָּר הָאֲגָדָה, (שמות ב) וַתִּתְצַב אַחֲתוֹ מִרְחָק לְדַעַה וְגו' - זֹהִי בָּאֵר מִים חַיִּים, וְהִפֵּל קֶשֶׁר אֶחָד. מִתָּה מֵרִים - הִסְתַּלֵּקָה הַבָּאֵר, שֶׁכְּתוּב (במדבר ב) וְלֹא הָיָה מִים לָעֵדָה. וּבִאֲוֹתָהּ שָׁעָה רָצְתָה בָּאֵר אַחֲרֵת לְהִסְתַּלֵּק, שֶׁהָיְתָה מְצוּיָה עִם יִשְׂרָאֵל. כְּשֶׁרָאֲתָההּ שֵׁשֶׁה עֲנָנִים שֶׁהָיוּ קֶשֶׁרִים עָלֶיהָ, נִקְשָׁרָה הִיא בָהֶם. מִת אַהֲרֹן, הִסְתַּלֵּקוּ אוֹתָם עֲנָנִים וְהִסְתַּלֵּק עֲנָן הַבָּאֵר עִמָּהֶם. בָּא מֹשֶׁה, הִתְחִיז אוֹתָם. זֶהוּ שֶׁכְּתוּב (תהלים סח) עָלִיתָ לְמִרוֹם שְׁבִית שְׁבִי לְקַחֲתָ מִתְּנוֹת בְּאָדָם. לְקַחֲתָ מִתְּנוֹת וְדָאִי, אוֹתָן מִתְּנוֹת שֶׁהָיוּ בְּרֵאשׁוֹנָה - בָּאֵר וְעֲנָנִים. בָּאֵר - זֶה בָּאֵרוֹ שֶׁל יִצְחָק. עֲנָנִים - אֵלֹהֵי הָעֲנָנִים שֶׁל אַהֲרֹן. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, מִפְּנֵי מָה זָכָה אַהֲרֹן לָזֶה? מִשּׁוֹם שֶׁהוּא קֶשֶׁר בְּעֲנָנִים (ראש לעננים), וְהוּא נִקְשָׁר כָּל יוֹם וְיוֹם לְכֻלָּם כְּאֶחָד, שֶׁכָּלֵם מִתְּבַרְכִּים עַל יָדוֹ.

אֲשֶׁרִי חָלְקוּ שֶׁל מֹשֶׁה שָׁרְבֻנוּ חֶמֶץ בִּיקְרוּ עַל כָּל שְׂאֵר
בְּנֵי הָעוֹלָם

עֲלִיתָ לְמָרוֹם וְגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' נשא (דף קמ"ח.)] וַיְהִי כִּיּוֹם
כָּלוּת מֹשֶׁה, וַדָּא כָּלְתוּ שֶׁל מֹשֶׁה. שְׁשָׁנֵינוּ, אָמַר רַבִּי
שִׁמְעוֹן, מֵהוּ שְׁכָתוֹב (תהלים סח) עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי
וְגו' אֵלָא בְּשַׁעָה שְׁאָמַר לוֹ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא (שמות ג) שֶׁל
נִעְלִיךְ מֵעַל רִגְלֶיךָ, הַזְדַּעֲזַע הֵהָר. אָמַר מִיכָאֵל לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ

— זוהר תהלים —

ברוך הוא: רבונו של עולם, התרצה לסתור אדם? והרי כתוב (בראשית ה) זָכַר וּנְקָבָה בְּרָאם וַיִּבְרָךְ אֹתָם, וְאִין נִמְצְאָת הַבְּרָכָה אֲלֵא בְּמִי שֶׁהוּא זָכַר וּנְקָבָה, וְאַתָּה אוֹמֵר לְהַפְרֵד מֵאִשְׁתּוֹ? אָמַר לוֹ: הֲרִי קִיָּם מֹשֶׁה פְּרִיָּה וּרְבִיָּה, כַּעַת אֲנִי רוֹצֶה שְׂיִשָּׂא אֶת הַשְּׂכִינָה, וּבִשְׂבִּילוֹ תִּרְדַּ הַשְּׂכִינָה לְדוֹר עָמוֹ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב עָלֶיָּת לְמָרוֹם שְׁבִית שְׂבִי. וּמֵהוּ הַשְּׂבִי? שְׂכִינָה שְׁנִשְׂאָה לָךְ. לְקַחַת מִתְּנוּת בְּאָדָם. בְּאָדָם לֹא כָתוֹב, אֲלֵא בְּאָדָם הַיְדוּעַ לְמַעַלָּה. וּבַיּוֹם שֶׁיִּרְדֶּה הַשְּׂכִינָה, אוֹתוֹ יוֹם שְׁנִשְׂאָה לְמֹשֶׁה הִיא יִרְדֶּה, זֶהוּ שְׁכָתוֹב כָּלוֹת מֹשֶׁה, כָּלֵת מֹשֶׁה מִמֶּשׁ.

אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁרַבּוֹנוֹ חֲפֵץ בִּיקְרוֹ עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם

עֲלִיָּת לְמָרוֹם וּגו' (סח, יט): [זוהר במדבר פ' נשא (דף קמ"ח:)] וּבִיהוֹשֻׁעַ שְׁפָנִיו כַּפְּנֵי הַלְּבָנָה, כָּתוֹב (יהושע ה) שֶׁל נַעֲלָךְ, שֶׁלֹּא נִפְרַד אֲלֵא בְּזִמְנִים יְדוּעִים, שֶׁהֲרִי הַשְּׂכִינָה לֹא נִשְׂאָה לוֹ כָּל כָּךְ וְלֹא נִרְאָתָה לוֹ, שְׁכָתוֹב (שם) וַיִּפֹּל יְהוֹשֻׁעַ אֶל [על] פָּנָיו אֶרְצָה. אָבֵל כָּאֵן כָּלֵת מֹשֶׁה וּדְאִי. מִתְּנוּת בְּאָדָם, מִתְּנַת כָּתוֹב. אֲשֶׁרִי חֲלָקוֹ שֶׁל מֹשֶׁה שְׁרַבּוֹנוֹ חֲפֵץ בִּיקְרוֹ עַל כָּל שְׂאָר בְּנֵי הָעוֹלָם.

הוֹפִיעַ וְהֵאִיר לְיִשְׂרָאֵל מֵהָר פָּאָרֶן - מִמָּה שֶׁאֲמָרוּ בְּנֵי פָאָרֶן שֶׁלֹּא רוֹצִים לְקַבֵּל מִזֶּה הוֹסִיפוּ יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר כִּרְאוּי

עֲלִיָּת לְמָרוֹם שְׁבִית שְׂבִי וּגו' (סח, יט): [זוהר ח"ג פ' בלק (דף קצ"ב:)] בֹּא וּרְאָה, כָּתוֹב (שופטים ה) ה' בָּצָאתָךְ מִשְׁעִיר

בַּשָּׂבָא רַבִּי שְׁמַעוֹן, בָּא וּשְׁאַל דְּבַר כְּמַקְדָּם. אָמַר לוֹ, הֲרִי שְׁאַלָה זֹו נְאֻמָּה. ה' מַסִּינִי בָּא, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (שְׁמוֹת יט) הִנֵּה אֲנֹכִי בָּא אֵלֶיךָ בְּעַב הָעֲנָן, וּמַסִּינִי בָּא וְהִתְגַּלָּה עֲלֵיהֶם. וְזִרְחַ מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִמֶּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי שְׁעִיר שְׁלֹא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הָאִיר לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל וְהוֹסִיף עֲלֵיהֶם אוֹר חֲבִיבוֹת גְּדוּלָּה. גַּם כֵּךְ הוֹפִיעַ וְהָאִיר לְיִשְׂרָאֵל מִהַר פֶּאֶרְזָן, מִמֶּה שֶׁאָמְרוּ בְּנֵי פֶאֶרְזָן שְׁלֹא רוֹצִים לְקַבֵּל, מִזֶּה הוֹסִיפוּ יִשְׂרָאֵל חֲבִיבוֹת וְאוֹר יוֹתֵר כְּרֵאוּי. וּמֵה שֶׁשְּׁאַלְתָּ עַל יְדֵי מִי

— זוהר תהלים —

הַתְּגִלָּה אֲלֵיהֶם - (בא ראה) סוד עֲלִיּוֹן הוּא, וְהַתְּגִלָּה הַדְּבָר עַל יָדָךְ. הַתּוֹרָה יֵצֵא מִסוּד עֲלִיּוֹן, שֶׁל רֹאשׁ (קדוש) הַמֶּלֶךְ הַנִּסְתָּר. כְּשֶׁהִגִּיעָה לְזֵרוּעַ שְׁמַאל (ימין), רָאָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאוֹתָהּ זֵרוּעַ דָּם רַע שֶׁמִּתְרַבֶּה מִשָּׁם. אָמַר, צָרִיךְ לְבָרֵךְ וּלְלַבֵּן זֵרוּעַ זוּ, וְאִם לֹא יִמָּךְ אוֹתוֹ דָּם רַע, יִפְגַּם הַכֹּל. אֲבָל צָרִיךְ לְבָרֵךְ מִכָּאן כָּל פֶּגֶם.

סדר קבלת התורה אצל עם ישראל בדוקא

מָה עָשָׂה? קָרָא לְסַמָּא"ל, וּבֹא לְפָנָיו, וְאָמַר לוֹ: הַתְּרַצָּה תוֹרָתִי. אָמַר: מָה כָּתוּב בָּהּ? אָמַר לוֹ: לֹא תִרְצֹחַ. דִּלְגַּה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמָקוֹם שֶׁצָּרִיךְ. אָמַר: חֵס וְשָׁלוֹם, תּוֹרָה זוּ שְׁלָךְ הִיא, וְשְׁלָךְ תִּהְיֶה. לֹא רוֹצֶה תּוֹרָה זוּ. שֶׁב וְהִתְחַנֵּן לְפָנָיו. אָמַר: רַבּוֹן הָעוֹלָם, אִם אַתָּה נוֹתֵן לִי אוֹתָהּ, כָּל שְׁלִטוֹנֵי עוֹבֵר, שְׁהִירֵי שְׁלִטוֹנֵי עַל הָרֶג הוּא, וּקְרִבּוֹת לֹא יִהְיוּ, וְשְׁלִטוֹנֵי עַל כּוֹכַב מֵאָדָם. אִם כֵּךְ הַכֹּל יִתְבַּטֵּל מִן הָעוֹלָם. רַבּוֹן הָעוֹלָם, קַח תּוֹרָתְךָ, וְלֹא יִהְיֶה לִי חֵלֶק וְנִחְלָה בָּהּ. אֲבָל אִם נוֹחַ לְפָנֶיךָ, הָרִי עִם בְּנֵי יַעֲקֹב לָהֶם רְאוּיָהּ. וְהוּא חָשַׁב שֶׁלְשׁוֹן הָרֶעַ אָמַר עֲלֵיהֶם. וְזֶהוּ וְזָרַח מִשְׁעִיר לָמוֹ, מִשְׁעִיר מִמֶּשׁ יֵצֵא לְיִשְׂרָאֵל אֹר. אָמַר סַמָּא"ל: וְדָאִי אִם בְּנֵי יַעֲקֹב יִקְבְּלוּ אֶת זֶה, יַעֲבְרוּ מִן הָעוֹלָם וְלֹא יִשְׁלְטוּ לְעוֹלָמִים. שֶׁב אֲלֵיו כְּמָה פְּעָמִים וְאָמַר זֶה, וְאָמַר לוֹ: אַתָּה בְּכוֹר, וְלָךְ רְאוּיָהּ. אָמַר לוֹ: הָרִי לוֹ בְּכוֹרָתִי, וְהָרִי מִכְרָתִיהָ לוֹ, וְאֲנִי הוֹדִיתִי. אָמַר לוֹ: הוֹאִיל וְלֹא רָצִיתָ שִׁיְהִיָּה לָךְ בָּהּ חֵלֶק, תַּעֲבֹר מִמֶּנָּה בְּכֹל. אָמַר: יָפָה. אָמַר

— זוהר תהלים —

לו: הואיל וכך, תן לי עצה איך אעשה שיקבלוה בני יעקב שאתה אומר. אמר לו: רבון העולם, צריך לשחד אותם. קח אור מאור חילות השמים ותן עליהם, ובזה יקבלוה, והרי שלי יהא בתחלה. הפשיט ממנו אור שכסה אותו, ונתן לו לתת להם לישראל, זהו שכתוב וזרח משעיר למו. משעיר ממש. זה סמא"ל, שכתוב (ויקרא טז) ונשא השעיר עליו. למו - לישראל.

פיין שבער זה והעביר דם רע מזרוע שמאל, חזר לזרוע ימין (שמאל). ראה בו גם כך. אמר: כך גם צריך לנקות מדם רע זרוע זו. קרא לרה"ב, אמר לו: התרצה תורתך? אמר לו: מה כתוב בה? דלג לו ואמר: לא תנאף. אמר: אוי אם ירשה זו יוריש לי הקדוש ברוך הוא, ירשה רעה שיעבר ממני כל שלטוני בה, שהרי ברכת המים נטלתי, ברכת דגי הים, שכתוב (בראשית א) פרו ורבו וגו', וכתוב (שם יז) והפריתי אותו והרבייתי אותו וגו', וכתוב (שם טז) והוא יהיה פרא אדם. התחיל להתחנן לפני רבונו ואמר לו: רבון העולם, שני בנים יצאו מאברהם - הרי בני יצחק, תן להם, ולהם ראוייה. אמר לו: איני יכול, שאתה הבכור ולך ראוייה. התחיל להתחנן לפניו, ואמר: רבון העולם, בכורתי תהא שלו, ואור זה שירשתי על זה, קח ותן להם. וכך עשה. זהו שכתוב הופיע מהר פארן. מה שונה שבסמא"ל כתוב וזרח, וברה"ב כתוב הופיע? אלא נטל באותו אור שהפשיט ממנו סמא"ל חרב והרג, להרג בדין ולהרג כראוי. זהו שכתוב (שם) ואשר חרב גאותך. אף על גב שלא היתה שלך. ונטל אותה ברכה שהפשיט ממנו רה"ב קצת, כמו שהופיע קצת מברכתם

זוהר תהלים

לַעֲשׂוֹת פְּרִיָּה וּרְבִיָּה. בְּגִלָּל כֶּךָ הוֹפִיעַ מֵהֵר פֶּאֶרְךָ, וְלֹא
כָּתוּב וְזָרַח.

עֲלִית לַמָּרוֹם שְׁבִית שְׁבִי

בִּיּוֹן שְׁנִטְל מִתְּנוֹת אֵלֹי לְיִשְׂרָאֵל מֵאוֹתָם שְׁלִיטִים גְּדוֹלִים,
בָּא וְקָרָא לְכָל אוֹתָם רַבְבוֹת קִדְשׁ שְׁמֻמִּים עַל שְׁאָר
הָעַמִּים, וְהִשִּׁיבּוּ לוֹ גַּם כֶּךָ, וּמִכֻּלָּם קִבֵּל וְנִטְל מִתְּנוֹת
לְתֵת לָהֶם לְיִשְׂרָאֵל. לְרוֹפֵא שֶׁהָיָה לוֹ כָּלִי אֶחָד מִלֹּא סֵם
חַיִּים וּשְׁמָרוֹ לִבָּנוֹ. רָצָה לְתֵת לִבָּנוֹ אֶת אוֹתוֹ כָּלִי שְׁמָן
אֶפְרֹסֶמוֹן שֶׁל סֵם חַיִּים. הָרוֹפֵא הָיָה חָכֵם, אָמַר: עֲבָדִים
רָעִים יֵשׁ בְּבֵיתִי, אִם יִדְעוּ שְׁאֲנִי נוֹתֵן לִבִּי אוֹצֵר זֶה,
יֵרַע בְּעֵינֵיהֶם וַיִּרְצוּ לְהִרְגּוֹ. מֶה עֲשֶׂה? לִקַּח קֶצֶת סֵם
הַמָּוֶת וְנָתַן עַל פֶּתַח הַכְּלִי, קָרָא לַעֲבָדָיו וְאָמַר לָהֶם: אַתֶּם
נְאֻמִּים לִפְנֵי, הִתְרַצוּ אֶת אוֹתוֹ הַסֵּם? אָמְרוּ: נִרְאָה מֶה
זֶה. טָרֵם הִרִיחוּ רָצוּ לָמוֹת. אָמְרוּ בִלְבָבָם: אִם סֵם זֶה יִתֵּן
לִבָּנוֹ, וְדַאי יָמוֹת, וְאֵנּוּ נִירֵשׁ אֶת אֲדוֹנֵינוּ. אָמְרוּ לִפְנֵינוּ:
מִוִּרְנוֹ, סֵם זֶה לֹא רָאוּי אֶלָּא לִבְנֶךָ, וְהָרִי שְׂכָר עֲבוֹדָתְנוּ
הַשְּׂאֲרָנוּ אֶצְלָךָ, לָךְ וְתֵן לוֹ לְשַׂחַד שְׂיִקְבֵּל סֵם זֶה. כֶּךָ
הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוּא רוֹפֵא חָכֵם, יִדַּע שְׂאֵם יִתֵּן תוֹרָה
לְיִשְׂרָאֵל טָרֵם שְׂיֻדִיעַ לָהֶם, בְּכָל יוֹם הָיוּ רוֹדְפִים אֶת
יִשְׂרָאֵל עָלֶיהָ וְהוֹרְגִים אוֹתָם. אָבָל עֲשֶׂה אֶת זֶה, וְהֵם נִתְּנוּ
לוֹ מִתְּנוֹת וְאוֹצְרוֹת כְּדֵי שְׂיִקְבְּלוּהָ, וְכָלָם קִבְּלָם מִשֶּׁה לְתֵתָם
לְיִשְׂרָאֵל. זֶהוּ שְׁכָתוּב (תהלים סח) עֲלִית לַמָּרוֹם שְׁבִית שְׁבִי וְגו'.

וּמִשּׁוֹם זֶה יִרְשׁוּ יִשְׂרָאֵל אֶת הַתּוֹרָה כָּלִי עֲרֵעוֹר וּכְלִי קִטְרוֹג

יַעֲמֹם לָנוּ הָאֵל יִשְׁוַעְתָּנוּ סָלָה: כֹּא הָאֵל לָנוּ אֵל
 לְמוֹשָׁעוֹת וְלִיְהוָה (קרי ולא להים) אֲדָנִי לְמוֹת תּוֹצְאוֹת:
 כֹּב אֵךְ אֱלֹהִים <sup>הַקָּדוֹשׁ בְּעַל הַכִּבּוּד
 בְּעַל הַשְׁמָחַת מִלִּים</sup> יִמְחֵץ רֹאשׁ אִיבֵי קָדְקֵד שְׁעַר
 מִתְחַלֵּץ בְּאַשְׁמִיו: כֹּג אָמַר אֲדָנִי מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

כָּלֵל. בְּרוּךְ הוּא, בְּרוּךְ שְׁמוֹ לְעוֹלָם וּלְעוֹלָמֵי עוֹלָמִים. בֹּא
 וּרְאֵה, עֲדִים שֶׁל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֵלּוּ מִתְּנוּת וְאוֹצְרוֹת שֶׁקִּבְּלוּ,
 וּמִשּׁוֹם זֶה לֹא הָיָה שׁוֹלֵט עֲלֵיהֶם הַמּוֹת וְלֹא צַד הָאֲחֵר. וְלֹא
 דִּי לָהֶם שֶׁלְקָחוּ הַתּוֹרָה בְּלִי עֲרֵעוֹר כָּלֵל, אֲלֵא שֶׁקִּבְּלוּ
 אוֹצְרוֹת וּמִתְּנוּת מִכָּלֶם. כִּיּוֹן שֶׁחֲטָאוּ מִה כְּתוּב? (שמות לג)
 וַיִּתְּנֻצְלוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת עֲדִים. הֵם מִתְּנוּת בְּאֶדָם. מִה נִשְׁאָר
 מֵהֶם? אוֹתוֹ שָׁבִי, שֶׁכְּתוּב עֲלִיתָ לְמָרוֹם שְׁבִיתָ שְׁבִי וְגו'.

בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם וְגו' (סח, כ): [זוהר ח"א פ' מקץ (דף קצ"ד)] בֹּא
 רְאֵה, [כִּמּוֹ שְׁנֵאמַר] (שם סח) בְּרוּךְ אֲדֹנָי יוֹם יוֹם יַעֲמֹס לָנוּ.
 בְּרוּךְ אֲדֹנָי, בְּאֶלֶף דָּלֶ"ת נו"ן יו"ד, וְהַפְּסוּק הַזֶּה הוּא סוּד
 הַחֲכָמָה. יוֹם יוֹם – אֵלּוּ שְׁנֵתִים יָמִים, כִּמּוֹ שְׁנֵאמַר וַיְהִי מִקֵּץ
 שְׁנֵתִים יָמִים. וּפְרָעָה חִלָּם וְהִנֵּה עֶמֶד עַל הַיָּאֵר – סוּד הוּא,
 כִּמּוֹ שְׁנֵאמַר, זֶה יוֹסֵף, שְׁנֵהָר [שְׁכַל הַנְּהַר] הַזֶּה הוּא יוֹסֵף הַצַּדִּיק.

יֵשׁ לָנוּ לְשִׁים לֵב לְאַמוּנַת הַקֶּבֶ"ה שֶׁכָּל דְּבָרָיו דְּבָרֵי אֱמֶת
 וְאַמוּנָה רַבָּה שֶׁכִּיּוֹן שְׁאוּמֹר דְּבָר הַכֹּל נַעֲשֶׂה וְזֶה הָאִישׁ דּוֹחֵק
 הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לְכֻמָּה שָׁנִים וּלְכֻמָּה זְמוֹנִים יִשְׁתַּלֵּם זֶה

אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן וְגו' (סח, כג): [זוהר ח"א ג' פ' בלק (דף קפ"ה)]. כְּתוּב

מִמְצָלוֹת יָם: כֹּד לְמַעַן תִּמְחִיץ רַגְלְךָ בְּדָם לְשׁוֹן בְּלִבְיָךְ
מַאֲבִיבִים מִנְּחֹו: כֹּה רָאוּ הַלִּיבוֹתֶיךָ אֱלֹהִים
הַלִּיבוֹת אֵלֵי מַלְכִּי בִקְדָשׁ: כֹּו קִדְּמוּ שָׁרִים אַחֵר נִגְנִים
בְּתוֹךְ עֲלָמוֹת תּוֹפְפוֹת: כֹּו בְּמִקְחָלוֹת בָּרְכוּ אֱלֹהִים
יְהוָה ^{אֱלֹהֵינוּ} ^{הַיְהוָה הַיְהוָה} מִמִּקְוֵי יִשְׂרָאֵל: כֹּה שָׁם בְּנִימָן צָעִיר
רִדָּם שָׂרֵי יְהוּדָה רִגְמָתָם שָׂרֵי זְבֻלֹן שָׂרֵי נַפְתָּלִי: כֹּס צִוָּה
אֱלֹהֶיךָ ^{תִּקְוָה בְּעַל חַיִּיבוֹת} ^{וּבְעַל חַיִּיבוֹת בָּרוּךְ} עֵינֶךָ עֵינֶךָ אֱלֹהִים ^{תִּקְוָה בְּעַל חַיִּיבוֹת} ^{וּבְעַל חַיִּיבוֹת בָּרוּךְ} זֶו פָּעַלְתָּ לָּנוּ:
ל מַהֲבִלְךָ עַל יְרוּשָׁלַם לָךְ יוֹבִילוּ מַלְכִּים שִׁי:

— זוהר תהלים —

(תהלים סח) אָמַר ה' מִבֶּשֶׁן אָשִׁיב אָשִׁיב מִמְצָלוֹת יָם. יֵשׁ לָנוּ
לְשִׁים לֵב לְאֱמוּנַת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכָל דְּבָרֵינוּ דְּבָרֵי אֱמֶת
וְאֶמוּנָה רַבָּה. שְׁכִינֹן שְׁאוּמֵר דְּבָר, הַפֵּל נַעֲשֶׂה. וְזֶה הָאִישׁ
דְּוָחַק הַלֵּב, וְאוֹמֵר: לִכְמָה שָׁנִים וּלְכֵמָה זְמָנִים יִשְׁתַּלֵּם זֶה,
שֶׁהוּא כָךְ. כְּפִי גִדְלָתוֹ, שְׁכָל הָעוֹלָמוֹת מְלָאִים כְּבוֹדוֹ, כָּךְ זֶה.
דְּבָרֵינוּ אָדָם קִטָּן, וְכָל דְּבָרֵינוּ הֵם לְפִי שְׁעָה, כָּךְ הוּא לְפִי שְׁעָה.
אֲבָל בְּתִשׁוּבָה וּבִבְקָשָׁה וּמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבִדְמָעוֹת רַבּוֹת, הוּא
קְדוּשׁ גָּדוֹל וְעֲלִיּוֹן עַל כָּל הָעוֹלָם, מְזַהֵר אֹרֹו, וּמִקְמָט
קִדְשָׁתוֹ לְאָדָם לַעֲשׂוֹת רְצוֹנוֹ. אָמַר ה'. לַעֲתִיד לְבֹא עֲתִיד
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִתְעוֹרֵר וּלְהָשִׁיב מִבֶּשֶׁן כָּל אוֹתָם
שֶׁהִרְגוּם חַיּוֹת הַשָּׂדֶה וְאָכְלוּ אוֹתָם. מִשּׁוֹם שֵׁישׁ בְּעוֹלָם (אף כֹּאן
מֶלֶךְ הַבָּשָׂן) מִקּוֹם מוֹשָׁב שֶׁל כָּל חַיּוֹת גְּדוֹלוֹת וְהָרִים רָמִים
וּגְדוֹלִים וְנִסְתָּרִים אֵלּוּ בְּאֵלּוּ, וְעַרְדַּ הַמְדָּבָר הַתְקִיף שָׁם, הוּא
עוֹג, (כִּין) עֲרוּדֵי הַמְדָּבָר הִיָּה, וּמִצּוֹי שָׁם כָּחוֹ, מִשּׁוֹם שֶׁהִיָּה

לא גָּעַר חַיִּית קִנְהָ עֲדַת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי עַמִּים מִתְרַפֵּם
 בְּרָצִי כֶסֶף בְּזֹר עַמִּים קִרְבוֹת יַחֲפָצוּ: לֵב יֵאָתִיו
 חֲשָׁמַנִּים מִנִּי מִצָּרִים בּוֹשׁ תִּרְיִץ יָדָיו לֵאלֹהִים: הקטן בעל חובלות
ובקל תפוזות בולם
 לֵג מִמְּלִכּוֹת הָאָרֶץ שִׁירוֹ לֵאלֹהִים הקטן בעל חובלות
ובקל תפוזות בולם וּמָרוּ אֲדָנִי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

מֶלֶךְ הַבִּשָּׁן, שֶׁכָּל מַלְכֵי הָעוֹלָם לֹא יָכְלוּ לַעֲרֹךְ נִגְדּוֹ קָרֵב בְּגִלְל
 חֲזָק הַבִּשָּׁן, וּבֹא מֹשֶׁה וְעָרַךְ נִגְדּוֹ קָרֵב.

חוט קטן כשערה בין חמץ למצה נקוד

גָּעַר חַיִּית קִנְהָ וּגּו' (סח, לא): [זוהר ח"ג פ' פנחס (דף רנ"ב.)] רַבִּי שְׁמַעוֹן
 פָּתַח וְאָמַר, (תהלים סח) גָּעַר חַיִּית קִנְהָ עֲדַת אֲבִירִים בְּעִגְלֵי
 עַמִּים. גָּעַר חַיִּית – זו הַחֲתִיָּה שְׁאָחוּז בָּהּ עֶשׂוֹ. קִנְהָ – לְמַדְנִי,
 שְׂבִיּוֹם שֶׁנִּשְׂא שְׁלָמָה הַמֶּלֶךְ אֶת בַּת פְּרָעָה, בֹּא גְבִרְיָאֵל, נַעֲץ
 קִנְהָ בֵּים הַגָּדוֹל, וְעָלִיו נִבְנִית עִיר שֶׁל רוֹמִי. מִהוּ קִנְהָ? זֶה
 הַזָּכָר שֶׁל זו הַחֲתִיָּה רָעָה, שֵׁישׁ לוֹ צַד קָטָן בְּאַחֲזִיזָתוֹ בְּקִדְשָׁהּ.
 וְזֶהוּ קִנְהָ שֶׁנַּעוֹץ בֵּים הַגָּדוֹל, וּמִשּׁוֹם זֶה הִיא שׁוֹלֵטָה עַל
 הָעוֹלָם, וְעַל שְׁלֹטוֹן זֶה כְּתוּב, (ישעיה יט) קִנְהָ וְסוּף קָמְלוּ. קִנְהָ,
 שְׁלֹטוֹן וְרָאשׁ לְכָל הַמְּלָכוֹת. וְעוֹד קִנְהָ, שֶׁעֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ
 הוּא לְשַׁבֵּר אוֹתוֹ כִּקְנֶה זֶה. בֹּא וּרְאֵה, בְּמִצְרַיִם הִיא שׁוֹלֵטָה,
 וּמִמָּנָה יוֹצֵאִים כְּמָה שְׁלֹטוֹנִים לְמִינֵיהֶם, וְהַכֹּל בְּסוּד שֶׁל
 חֲמֵץ. כִּיּוֹן שֶׁשָּׁבַר אוֹתָהּ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הוֹצִיא חֲמֵץ
 וּמִכְנִיס מֶצֶה. בְּמָה? בַּחוּט קָטָן מִהַכֹּל שָׁבַר אוֹת ח' שֶׁל חֲמֵץ,
 וְנַעֲשֶׂה מֶצֶה. אֵלּוֹ אוֹתִיּוֹת, אֵלּא שֶׁשָּׁבַר ח' שֶׁל חִיָּה זו, שֶׁנִּקְרָא

סָלַח: לֹד לָרֹבֵב בְּשָׁמִי שְׁמִי קָדָם הֵן יִתֵּן בְּקוֹלוֹ קוֹל עֹז:
 לֵה תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּבּוּלֹת} עַל יִשְׂרָאֵל גִּבּוֹרָתוֹ וְעֹזוֹ
 בְּשִׁחָקִים: לוּ נֹרָא אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּבּוּלֹת} מִמֶּכְרֶךְ שִׁיף אֵל יִשְׂרָאֵל
 הוּא נָתַן עֹז וְתַעֲצֻמוֹת לָעָם בְּרוּךְ אֱלֹהִים ^{הַקֹּדֶם בְּעַל הַכִּבּוּלֹת}

— זוהר תהלים —

חֲמִץ. וְעַל זֶה נִקְרָא חֵית קִנְהָ, שְׁנוּחַ לְשַׁבְּרוֹ כְּמוֹ קִנְהָ זֶה. בְּמָה
 נִשְׁבֵּר? בְּחוּט קָטָן כְּמוֹ שְׁעָרָה שְׁבַר ח' וְעֵבֶר מְאִיתָנָה, וְהִיא
 מִצָּה. וְעַל זֶה כְּתוּב גָּעַר חֵית קִנְהָ. גָּעַר בָּהּ הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא,
 וְנִשְׁבֵּר ח' שֶׁל חֲמִץ וְנַעֲשֶׂה ה'. (ועובר ח' של חמץ ונעשה). וְעַתִּיד
 הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְשַׁבֵּר לוֹ לְאוֹתוֹ קִנְהָ כְּמוֹ זֶה, יִשְׁבֵּר רִגְלֵ
 ק' מִקִּנְהָ, וְיִשְׁאַר הִנָּה. (ישעיה מ) הִנָּה ה' אֱלֹהִים בְּחֻזֵּק יָבוֹא
 וְזִרְעוּ מִשְׁלָה לוֹ הִנָּה שְׁכָרוֹ אֹתוֹ וּפְעֻלָּתוֹ לְפָנָיו. מֵהוּ וּפְעֻלָּתוֹ?
 זֶה פֶּעַל שֶׁל אוֹתָהּ ק' (פַּעֲלָה שֶׁל אוֹתוֹ חֲמִץ) שִׁישְׁבֵּר אוֹתָהּ, וְהִיא
 פֶּעַלָה שֶׁלְּפָנָיו, וְהוּא יַעֲבִיר רִגְלוֹ וְיִהְיֶה הִנָּה, שְׁנֶאֱמַר (שם מא)
 רִאשׁוֹן לְצִיּוֹן הִנָּה הֵנָּה וְגו'.

תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים – יִשְׂרָאֵל נֹתֵנִים כַּח בְּפִמְלִיָּא שֶׁל מַעֲלָה
 בְּכִיכּוֹל

תִּנּוּ עֹז לְאֱלֹהִים וְגו' (סח, לה): [זוהר ח"ב פ' בא (דף ל"ב):] וְיִבְאֹו בְּנֵי
 הָאֱלֹהִים – אֵלּוּ מִמְּנִים גְּדוֹלִים שְׁלוּחִים בְּעוֹלָם, לְהַשְׁגִּיחַ
 בְּמַעֲשֵׂי בְנֵי הָאָדָם. לְהַתִּיצֵב עַל ה' – כְּמוֹ שְׁנֶאֱמַר (מלכים א כב)
 וְכָל צָבָא הַשָּׁמַיִם עִמָּד עָלָיו מִיָּמִינוֹ וּמִשְׁמָאלוֹ. אָבָל לְהַתִּיצֵב
 עַל ה', בְּפֶסוּק זֶה מִצָּאנּוּ אֶהְבֵּת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עַל יִשְׂרָאֵל,
 מִשּׁוּם שֶׁהַשְׁלוּחִים הִלְלוּ, שֶׁמִּמְּנִים לְהַשְׁגִּיחַ עַל מַעֲשֵׂי בְנֵי

זוהר תהלים

הָאָדָם, הוֹלְכִים וּמְשׁוּטָטִים וְלוֹקָחִים אֶת כָּל אוֹתָם הַמַּעֲשִׂים,
וּבַיּוֹם שֶׁבָּא הַדִּין לַעֲמֹד לְדוֹן הָעוֹלָם, נַעֲשִׂים קִטְגוּרִים לַעֲמֹד
עַל בְּנֵי אָדָם. וּבֹא רָאָה, מִכָּל הָעַמִּים שֶׁבָּעוֹלָם לֹא עוֹמְדִים
לְהַשְׁגִּיחַ בְּמַעֲשֵׂיהֶם רַק עַל יִשְׂרָאֵל לְבָדָם, מִשּׁוּם שֶׁאֵלֶּה בָּנִים
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וּכְשֶׁלֹּא נִמְצְאוּ הַמַּעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל
כְּרָאוּי, כְּבִיכּוֹל אוֹתָם שְׁלוּחִים מִמֶּנִּים, כְּשֶׁרוֹצִים לַעֲמֹד עַל
אוֹתָם מַעֲשִׂים שֶׁל יִשְׂרָאֵל, הֵם עוֹמְדִים וְדַאי עַל ה', שֶׁהִרִי
כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל עוֹשִׂים מַעֲשִׂים שֶׁלֹּא כְּשֶׁרִים, כְּבִיכּוֹל מְתַשִּׁים כְּחוֹ
שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וּכְשֶׁעוֹשִׂים מַעֲשִׂים כְּשֶׁרִים, נוֹתְנִים
כַּח וְתִקֵּף לַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל זֶה כָּתוּב (תהלים סח) תִּנּוּ עַז
לְאֱלֹהִים. בְּמָה? בְּמַעֲשִׂים כְּשֶׁרִים, וְעַל זֶה בְּאוֹתוֹ יוֹם כָּל
הַשָּׁרִים הַגְּדוֹלִים הַמִּמֶּנִּים הַתְּכַנְּסוּ עַל ה'. עַל ה' וְדַאי, שֶׁהִרִי
כִּיּוֹן שֶׁהַתְּכַנְּסוּ עַל יִשְׂרָאֵל, הֵם הַתְּכַנְּסוּ עֲלָיו.

אשרי התורה והתפלה שהיא קן שלה אשרי הנשמה שהיא
הקן שלה שבשהיא מקננת שם לא פוחדת מכל המקטרגים
של העולם

אם תשכבון בין שפתים וגו' (סח, יד): [(תיקונים תכ"א זוהר חדש)]
אשרי הַפּה שֶׁבִּתְפִּלָּה עוֹשֶׂה בּוֹ מִשְׁכָּב לְשִׁכְנָה, וְזֶהוּ
(תהלים סח) **אם תשכבון בין שפתים**, שֶׁבָּהֶן אֲדֹנֵי שְׁפָתַי תִּפְתָּח,
לְהַשְׁכִּיב בָּהֶם הָאֵם הָעֲלִיּוֹנָה שֶׁנֶּאֱמַר בָּהּ (דברים כב) וְהָאֵם
רִבְצָת עַל הָאֲפֻרָּחִים. שֶׁבִּזְמַן שֶׁהִיא פּוֹרֶשֶׁת כְּנָפֶיהָ עַל גּוֹזְלֶיהָ,
שֶׁהֵם יִשְׂרָאֵל, בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים, כְּמוֹ שֶׁבִּאֲרוּהָ (לברך)

— זוהר תהלים —

הפֹּרֶשׁ סֶכֶת שְׁלוֹם עָלֵינוּ, נִמְצְאוּ בְּחֵרוֹת מִכָּל אֲמוֹת הָעוֹלָם, וּמִשּׁוּם זֶה בְּשִׁבְתוֹת וַיָּמִים טוֹבִים שֶׁהִיא רוֹבֶצֶת עַל יִשְׂרָאֵל, אֵין לָהֶם פֶּחַד מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁבַּעוֹלָם. וּכְשִׁיבָאוּ יָמוֹת הַחֹל, נֶאֱמַר בּוֹ (שם) שֶׁלַח תִּשְׁלַח אֶת הָאֵם. וּמָה יֵשׁ בֵּין הַשְּׂכִינָה הָעֲלִיוֹנָה לַתַּחְתּוֹנָה שֶׁהִכָּל אֶחָד? אֲלֹא הַשְּׂכִינָה הַתַּחְתּוֹנָה הִיא כִּיּוֹנָה, וְנֶאֱמַר בָּהּ (תהלים סח) כִּנְפֵי יוֹנָה נִחְפָּה בַּכֶּסֶף, צָרִיךְ לְכִסּוֹתָהּ, שֶׁהִיא יִרְאָה וּפֶחַד נִמְצָא מִצְדָּהּ, מִשּׁוּם שֶׁנִּטְלָה מִצַּד הַגְּבוּרָה שֶׁשֵּׁם סִמָּא"ל לְתַבַּע דִּינִים. וּמִשּׁוּם זֶה צָרִיךְ לְכִסּוֹת אוֹתָהּ מִכָּמָה בַּעֲלֵי דִינִים שֶׁלֹּא מִכִּירִים אוֹתָהּ. וּבִמָּה? בַּכֶּסֶף, שֶׁהוּא יָמִין, שֶׁבִּגְלָלוֹ נֶאֱמַר, כָּל הָעוֹסֵק בַּתּוֹרָה בְּלִילָה, הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא מוֹשֵׁךְ עָלָיו חוּט שֶׁל חֹסֶד בַּיּוֹם. וּמִשּׁוּם זֶה נִחְפָּה בַּכֶּסֶף לְרִשָּׁם אוֹתָהּ מִצַּד הָרַחֲמִים, שֶׁלֹּא יִכִּירוּ בָּהּ בַּעֲלֵי הַדִּין. אֲבָל הָאֵם הָעֲלִיוֹנָה הִיא כְּנֶשֶׁר, שֶׁלֹּא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הָעוֹפּוֹת שֶׁלֹּא מַעֲלָה, וְהַכְּנָפִים שֶׁלָּהּ הֵם מְסוּף הָעוֹלָם וְעַד סוֹף הָעוֹלָם, וּבְשִׁבִּילָהּ נֶאֱמַר (דברים לב) כְּנֶשֶׁר יַעִיר קִנּוּ, וְזוֹ יְרוּשָׁלַיִם. וְעָלָיו נֶאֱמַר (שם כב) כִּי יִקְרָא קֵן צִפּוֹר. שֶׁהֵקֵן שָׁלָה הִיא יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מַעֲלָה, וְקֵן הַצִּפּוֹר יְרוּשָׁלַיִם שֶׁל מִטָּה. אֲשֶׁרִי הִפָּה שֶׁהוּא הֵקֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרִי הַתּוֹרָה וְהַתַּפְּלָה שֶׁהִיא קֵן שָׁלָה. אֲשֶׁרִי הַנְּשָׁמָה שֶׁהִיא הֵקֵן שָׁלָה. שֶׁכְּשֶׁהִיא מְקַנְנָת שָׁם, לֹא פּוֹחֶדֶת מִכָּל הַמְּקַטְרָגִים שֶׁל הָעוֹלָם. וּמִשּׁוּם זֶה נִקְרָאת נִשְׁמַת כָּל חַי.

יג לחודש

סמ א לַמִּנְצַח עַל שׁוֹשְׁנִים לָדוֹד: ב הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים
 בִּי בָאוּ מִים עַד נֶפֶשׁ: ג טַבַּעְתִּי בֵּין
 מְצוּלָה וְאֵין מַעְמֵד בָּאתִי בְּמַעְמָקֵי מִים וְשִׁבַּלֹת
 שְׁטָפְתָּנִי: ד יָגַעְתִּי בְּקָרְאִי נָחַר גְּרוֹנִי כָלוּ עֵינַי
 מִיַּחַל לְאֱלֹהֵי: ה רַבּוּ מִשְׁעָרוֹת רֹאשִׁי שְׁנָאִי
 חֲנָם עֲצָמוֹ מַצְמוֹתֵי אִיבֵי שֶׁקֶר אֲשֶׁר לֹא גִזְלָתִי
 אֲזִ אָשִׁיב: ו אֱלֹהִים חֲתָהּ בְּעַל הַיּוֹסֵף
 וְאַשְׁמוֹתֵי מִמֶּדָּ לֹא נִבְחָדוּ: ז אֵל יִבְשׁוּ בִי קַיִיף
 אֲדָנִי יִחְוָה (קרי אלהים) צָבָאוֹת אֵל יִבְלָמוּ בִי מִבִּקְשֵׁיךָ
 אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל: ח בִּי עָלֶיךָ נִשְׁאַתִּי חֶרֶף
 בִּסְתָה כְּלָמָה פָּנָי: ט מוֹזֵר חַיִּיתִי לְאַחִי וְנִבְרִי
 לְבִנִי אִמִּי: י בִּי קִנְאֹת בֵּיתְךָ אֲכַלְתָּנִי וְחֶרְפוֹת
 חוֹרְפֶיךָ נָפְלוּ עָלַי: יא וְאַכְכָּה בַּצּוֹם נֶפְשִׁי וְתָחִי
 לְחֶרְפוֹת לִי: יב וְאַתָּנָה לְבוֹשִׁי שֶׁק וְאַחִי לֶחֶם
 לְמִשְׁלִ: יג יִשְׁיחוּ בִי יֹשְׁבֵי שַׁעַר וְנִגְיִנוֹת שׁוֹתֵי שִׁכְרִ:

⚙ ————— ⚙ שימוש תהלים ⚙ ————— ⚙

לחמדי וזנאי

הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהִים כִּי בָאוּ (סט, ב): [שימוש תהלים לפרק סט] אם אתה
 חמדן וזנאי ובעל עבירות תאמר אותו על מים ותשתה.

יְהוָה יִפְלְתִי לְךָ יְהוָה אֱלֹהִים עַתָּה רְצֹן אֱלֹהִים
 בְּרַב חֶסֶדְךָ עֲנֵנִי בְּאַמֶּת יִשְׁעֶךָ: מו הַצִּילֵנִי מִיָּמִיט וְאַל

— זוהר תהלים —

אצל הקב"ה כביכול יכול להיות פרגע אחד דין וחסד
 וְאֲנִי תַפְלְתִי וְגו' (סמ, יד): [זוהר ח"ב פ' וירא (דף קה:)] וְאַבְרָהָם הָיָה
 יְהִיָּה לְגוֹי גָּדוֹל וְעָצוֹם. מָה הַטַּעַם הַבְּרָכָה הַזֹּאת כָּאֵן?
 אֲלֹא כְּדִי לְהוֹדִיעַ שְׁאֵפְלוּ בַשְּׁעָה שֶׁהַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא יוֹשֵׁב
 בְּדִין עַל הָעוֹלָם, לֹא מִשְׁתַּנֵּה. שְׁהָרִי יוֹשֵׁב בְּדִין עַל זֶה [ד"א
 ויושב] וּבְרַחֲמִים עַל זֶה, וְהַכֹּל בְּרַגַּע אֶחָד וּבַשְּׁעָה אַחַת. אָמַר
 רַבִּי יְהוּדָה, וְהָרִי כְּתוּב (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לְךָ ה' עַתָּה
 רְצֹן. לַפְּעָמִים שֶׁהוּא עַתָּה רְצֹן, וְלַפְּעָמִים שֶׁאֵינוֹ עַתָּה רְצֹן.
 לַפְּעָמִים שֶׁשׁוּמַעַ, וְלַפְּעָמִים שֶׁלֹּא שׁוּמַעַ. לַפְּעָמִים שֶׁנִּמְצָא,
 וְלַפְּעָמִים שֶׁלֹּא נִמְצָא, שְׁכָתוּב (ישעיה נה) דִּרְשׁוּ ה' בְּהִמְצָאוֹ
 קִרְאֵהוּ בִּהְיוֹתוֹ קָרוֹב. אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, כָּאֵן לִיחִיד, כָּאֵן
 לְצִבּוֹר. כָּאֵן לְמָקוֹם אֶחָד, וְכָאֵן לְכָל הָעוֹלָם. מִשּׁוּם כֶּף בְּרַךְ
 אֶת אַבְרָהָם, שֶׁהוּא שָׂקוֹל כָּכֵל הָעוֹלָם, שְׁכָתוּב (בראשית ב)
 אֵלֶּה תוֹלְדוֹת הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ בְּהִבְרָאָם, [ובכתוב] וְשָׁנִינוּ
 בְּאַבְרָהָם. יְהִיָּה בְּגִימָטְרִיא שְׁלֹשִׁים. כֶּף שָׁנִינוּ, שְׁלֹשִׁים
 צְדִיקִים מִזְמִין הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל דּוֹר וָדוֹר לְעוֹלָם, כְּמוֹ
 שֶׁהִזְמִין אֶת אַבְרָהָם.

אימתי הוא עת רצון

וְאֲנִי תַפְלְתִי וְגו' (סמ, יד): [זוהר ח"ב פ' וירא (דף קנ:)] פָּתַח אוֹתוֹ
 הַסּוּחֵר וְאָמַר, (תהלים סט) וְאֲנִי תַפְלְתִי לְךָ ה' עַתָּה רְצֹן

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

אֱלֹהִים בָּרַב חֲסִדָּךְ עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ. שְׁנִינוּ, אִימָתִי נִקְרָאת
 עֵת רָצוֹן? בְּשַׁעָה שֶׁהַצְבוֹר מִתְפַּלְלִים. יִפָּה הוּא, וְכָךְ הוּא
 וְדָאִי. שְׁהִרִי אֲזֵ הַצְבוֹר מְסִדְרִים וּמִתְקַנִּים אֶת תְּקוּנָהּ שֶׁל הָעֵת
 הַזֹּאת, וְאֲזֵ הוּא עֵת רָצוֹן וְצִרִיךְ לְבַקֵּשׁ בִּקְשָׁה, שְׁכָתוֹב אֱלֹהִים
 בָּרַב חֲסִדָּךְ עֲנֵנִי בְּאֵמֶת יִשְׁעֶךָ, שְׁהִרִי אֲזֵ יֵשׁ לְבַקֵּשׁ אֶת
 הַבִּקְשָׁה. וְאֵנִי תַפְלָתִי לָךְ ה', הִרִי כֵּאֵן סוּד הַיַּחְדוּד. וְאֵנִי – זֶה
 דְּוֹד הַמֶּלֶךְ, הַמָּקוֹם שֶׁנִּקְרָא גְּאֻלָּה. תַּפְלָתִי – זֶה תַּפְלָה. וְכֵאֵן
 הוּא סְמִיכָה לְגְּאֻלָּה, שֶׁהוּא אֶחָד. כִּשֶּׁהוּא סוּמֵךְ גְּאֻלָּה
 לַתַּפְלָה, אֲזֵי הוּא עֵת רָצוֹן. עֵת רָצוֹן – אֵף כֵּךְ, כָּלֵל הוּא
 כְּאֶחָד, עֵת אֶחָד, רָצוֹן אֶחָד, נִכְלָלוּ זֶה בָּזֶה וְנִהְיוּ אֶחָד. וְדוּד
 הַמֶּלֶךְ רָצָה לֵיחַד בְּפִסּוּק הַזֶּה יַחְדוּד אֶחָד. וְאֵם תֹּאמַר, לָמָּה
 הַתְּמִנָּה הַפִּסּוּק הַזֶּה בַּתַּפְלָת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת? נֶאֱמַר הוּא
 לְהִיּוֹת בְּשַׁבָּת בְּאוֹתָהּ תַּפְלָת מְנַחָה וְלֹא בַתַּפְלָת חֹל, שְׁוֹדָאִי
 אֵין תַּפְלָת מְנַחָה שֶׁל שַׁבָּת כְּמוֹ חֹל. מִשּׁוּם שְׁהִרִי בַּחֹל, בְּשַׁעָת
 הַמְּנַחָה, תְּלוּי הַדִּין בְּעוֹלָם וְאֵינוֹ עֵת רָצוֹן, אֲבָל בְּשַׁבָּת כִּשְׁכָּל
 הַרְגֵז הוֹסֵר וְהַכֵּל נִכְלָל כְּאֶחָד, וְאֵף עַל גִּב שְׁמַתְעוֹרֵר דִּין, זֶה
 הַתְּבַשְׁמוֹת, וְלִכְנֵן צִרִיךְ פִּסּוּק שֶׁל יַחְדוּד לֵיחַד אֶת כָּל הַדְּרָגוֹת.
 שְׁכִשְׁיֵשׁ יַחְדוּד, הַדִּין מִתְחַבֵּר וְנִכְלָל בְּרַחֲמִים וְהַכֵּל מִתְבַּסֵּם,
 וְאֲזֵ כָתוֹב עֵת רָצוֹן. עֵת רָצוֹן כּוֹלֵל הַכֵּל כְּאֶחָד. וְהַדִּין מִתְבַּסֵּם
 בְּאוֹתוֹ זְמַן, וְיֵשׁ שְׁמִחָה בְּכָל.

מִשָּׁה הַסִּתְלָק מִן הָעוֹלָם בְּאוֹתָהּ שַׁעָת תַּפְלָת מְנַחָה שֶׁל
 שַׁבָּת, בְּשַׁעָה שְׁנִמְצָאת עֵת רָצוֹן. וּבְאוֹתָהּ שַׁעָה רָצוֹן
 הִיָּה לְמַעְלָה, וְצִעֵר לְמַטָּה, וְעַל זֶה נִנְעָלְלוּ הַשְּׁעָרִים בְּשַׁבָּת

— זוהר תהלים —

מַשְׁעַת הַמִּנְחָה וּמַעֲלָה. אֵילֹו שְׁעָרִים נִנְעָלוּ? שְׁעָרֵי בֵּית
הַמִּדְרָשׁ, כְּדֵי לְהַזְכִּיר אֶת מֹשֶׁה הַרוּעֶה הַנֶּאֱמָן שֶׁהַתּוֹרָה
הַתְּבַטְּלָה בְּגָלְלוֹ. בְּאוֹתוֹ זְמַן בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה בָּטַל,
כָּל שְׁכֵן הָאֲחֵרִים. מִי רוֹאֶה אֶת שְׁעָרֵי בֵּית מִדְרָשׁוֹ שֶׁל מֹשֶׁה
שׁוֹנֵעִים, וְשֶׁלֹּא יִנְעָלוּ כָּל הָאֲחֵרִים?! כְּשֶׁהַתּוֹרָה שֶׁל מֹשֶׁה
עֲצוּבָה עָלָיו בְּאוֹתוֹ זְמַן, מִי לֹא עֲצוּב?! מִשּׁוּם כֶּף כָּל
שְׁעָרֵי בֵּית הַמִּדְרָשׁ נִנְעָלוּ, וְהַצֵּטְרָכוֹ כֻּלָּם לְצַדֵּק אֶת הַקָּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא בְּדֶרֶךְ שְׁבַח, וְהִינּוּ (תהלים לו) צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל.

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן מִנְחָה דְּשַׁבַּת בַּעַת
רְצוֹן- מֹשֶׁה רַבֵּנוּ יוֹסֵף הַצַּדִּיק וְדוֹד הַמֶּלֶךְ עָלָיו הַשְּׁלוֹם

שְׁלֹשָׁה הֵם שֶׁהִסְתַּלְקוּ מִן הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה, וְכֻלָּם כְּלוּלִים
בְּמֹשֶׁה. אֶחָד - מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנֶּאֱמָן הָעֲלִיּוֹן, וְאֶחָד
- יוֹסֵף הַצַּדִּיק, וְאֶחָד - דָּוִד הַמֶּלֶךְ. מִשּׁוּם כֶּף יֵשׁ כָּאֵן
שְׁלֹשָׁה צִדּוּקֵי דִין. אֶחָד הוּא שֶׁל יוֹסֵף הַצַּדִּיק קוֹדֵם לְכָל
אֱלֹהִים, וְזֶהוּ צִדְקָתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תְּהוֹם רַבָּה וְגו'. זֶה
יוֹסֵף, שֶׁהוּא לְבָדוֹ כְּהַרְרֵי אֵל, כְּמוֹ כָּל הַהָרִים הָעֲלִיּוֹנִים.
וְאֶחָד מֹשֶׁה הַנְּבִיא הַנֶּאֱמָן, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עא) וְצִדְקָתְךָ
אֱלֹהִים עַד מְרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְּדֻלוֹת, מִשּׁוּם שֶׁהוּא נוֹטֵל לְכָל
הַצַּדִּיקִים, יְמִין וְשְׂמָאל. וְאֶחָד הוּא דָּוִד הַמֶּלֶךְ, וְזֶהוּ שְׁכָתוֹב
(שם קיט) צִדְקָתְךָ צֶדֶק לְעוֹלָם וְתוֹרָתְךָ אֱמֶת. לְעוֹלָם - זֶה דָּוִד
הַמֶּלֶךְ. אֲזַי מִתְּכַנֵּס הַכֹּל בְּזְמַן הַזֶּה, תּוֹרָה שֶׁבִּכְתָּב וְתּוֹרָה
שֶׁבְּעַל פֶּה. וְעַל זֶה בְּזְמַן הַזֶּה נִנְעָלוּ שְׁעָרֵי תּוֹרָה, וְנִנְעָלוּ
שְׁעָרֵי כָּל הָעוֹלָם בְּזְמַן הַזֶּה. בְּשַׁעֲרֵי שְׁמַת יוֹסֵף הַצַּדִּיק, יָבִישׁוּ

הַמְּקוֹרוֹת וְהַמְּעִינֹת, וְכָל הַשְּׂבָטִים נָפְלוּ בַּגְּלוֹת. פָּתְחוּ
הָעֵלְיוֹנִים וְאַמְרוּ, צִדְקַתְךָ כְּהַרְרֵי אֵל מִשְׁפָּטֶיךָ תִּהְיֶה רַבָּה
וְגו'.

בְּשָׁעָה שְׁמַת מִשָּׁה, נִחַשְׁךָ הַשֹּׁמֵשׁ בַּצְהָרִים, וַנִּנְעֲלָה תוֹרָה
שְׁבַכְתָּב, הָאוֹר שֶׁל הָאֶסְפֶּקְלָרִיָּה הַמְּאִירָה. בְּשָׁעָה
שְׁמַת דּוֹד הַמֶּלֶךְ, כְּנִסָּה הִלְכָנָה אֶת אוֹרָה, וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה
כְּנִסָּה אֶת אוֹרָה. וּמֵאוֹתוֹ זְמַן נִגְנְזוּ אוֹרוֹת הַתּוֹרָה, וְהַתְּרַבְּתָה
הַמַּחְלָקָת עַל הַמִּשְׁנָה, וְהַחֲכָמִים בְּמַחְלָקָת, וְכָל חֲזָקֵי הַלֵּב
בְּעֶרְבּוֹכֵיָהּ. וְעַל זֶה אֵין שְׁמַחַת הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן בְּכָל דּוֹרוֹת
הָעוֹלָם. וּמֵהֵן חֲמֻרוֹת הַתַּעֲנִיּוֹת שֶׁגִּזְרוּ רַבָּנָן? כְּשִׁמַּת פְּלוֹנֵי
גִּזְרוּ תַעֲנִית, כְּשֶׁהָיָה כֶּךָ גִּזְרוּ כֶּךָ. (זֶה שֶׁהָיָה) וְכִשְׁהָיָה כְּנוֹס יִתְר
שֶׁל שְׁמַחַת הַתּוֹרָה שְׁבַכְתָּב וְתוֹרָה שְׁבַעַל פֶּה, בְּאוֹתוֹ זְמַן עַל
אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שְׁצָרִיף לְנַעַל שְׁעָרֵי הַתּוֹרָה בְּאוֹתוֹ זְמַן. וְלִכֵּן
אוֹמְרִים אֶת אֱלוֹ צְדוּקֵי הַדִּין, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר. שֶׁמָּחוּ רַבִּי יוֹסִי
וְרַבִּי חֲזִיָּא וַנִּשְׁקוּהוּ בְּרָאשׁוֹ כְּמַקְדָּם, וְאָמְרוּ, אֲשֶׁרִי חִלְקֵנוּ
בְּדֶרֶךְ הַזֶּה!

היכל הרצון - ששם עומדות כל הבקשות וכל השאלות שבעולם

וְאֲנִי תַפְלְתִּי וְגו' (סמ, יד): [זוהר ח"ב פ' פקודי (דף רנג.)] הַהִיכָל הַשָּׁשִׁי. זֶהוּ הַהִיכָל שֶׁנֶּקְרָא הֵיכַל הָרָצוֹן, שֶׁהוּא רָצוֹן שֶׁנֶּקְרָא (דברים ח) מוֹצֵא פִי ה', שֶׁמֶתָחָ שֶׁל הַדְּבָקוֹת שֶׁל הַכֹּל. וְכֵאן הוּא רָצוֹן הָרָצוֹנוֹת, בְּסוֹד הַכְּתוּב (שיר השירים ד) כְּחוֹט

זוהר תהלים

הַשְּׁנִי שִׁפְתוֹתַיִךְ. רָצוֹן כָּל הַנְּשָׁמוֹת שְׂיוּצָאוֹת מֵאוֹתוֹ מוֹצֵא פִי
ה'. הַהִיכֵל הַזֶּה הִיכַל הָרָצוֹן, שֶׁשָּׁם עוֹמְדוֹת כָּל הַבְּקָשׁוֹת וְכָל
הַשְּׁאֵלוֹת שֶׁבְּעוֹלָם, מְשׁוֹם שֶׁרָצוֹן כָּל הָרְצוֹנוֹת כְּשֶׁנִּשְׁקָוֹת
נִמְצְאוֹת, בְּסוֹד הַכְּתוּב (בְּרֵאשִׁית כט) וַיִּשָּׁק יַעֲקֹב לְרַחֵל. וְאָז,
כְּשֶׁנִּשְׁוֹשֵׁק זֶה לָזֶה, אֵז נִקְרָאֵת עֵת רָצוֹן, מְשׁוֹם שֶׁהָרִי אֵז נִמְצָאֵת
שְׁלֵמוֹת וְכָל הַפְּנִים מְאִירוֹת. וּכְשֶׁתְּפִלּוֹת עוֹלוֹת, אֵז הוּא עֵת
רָצוֹן לְהִמְצֵא. וְעַל כֵּן כְּתוּב, (תְּהִלִּים ט) וְאֲנִי תִפְלְתִי לְךָ ה' עֵת
רָצוֹן. שֶׁהוּא חֲבוּר זֶה עִם זֶה.

עַת רָצוֹן בַּעַת מְנַחָה דְּשַׁבַּת

וְאָנֹכִי תִפְּלֹתִי וְגו' (סט, יד): נְזוּהַר ח"ג אִידְרָא רַבָּא קְדִישָׁא פ' נִשְׁא (דף קכ"ט.) מִצְחָא דְגִלְגֻלְתָּא רַעּוּא דְרַעּוּן, רַעּוּתָא דְזַעִיר אֲנַפִּין לְקַבְּלִי הֵהוּא רַעּוּתָא (נ"א מִצְחָא דְגִלְגֻלְתָּא, רַצוֹן אֲקָרִי. דֵּהָא רַעּוּא דְרַעּוּן אֲתַגְלִי בַּהֵהוּא מִצְחָא לְקַבֵּל דָּא לְתַתָּא. כְּתִיב) דְּכַתְּיב (שְׁמוֹת כח) וְהָיָה עַל מִצְחוֹ תָּמִיד לְרַצוֹן וְגו' וְהֵהוּא מִצְחָא דְאַקְרִי רַצוֹן, הוּא גְלוּיָא דְכָל רִישָׁא וְגִלְגֻלְתָּא, דְּמִתְּפַסְיָא בְּאַרְבַּע מָאָה וְעֶשְׂרִין (נ"א וְעֶשֶׂר) עֲלָמִין. וְכֵד אֲתַגְלִיא, אֲתַקְבֵּלָא צְלוּתְהוֹן דִּישְׂרָאֵל. אִימְתִי אֲתַגְלִיא. שְׁתִּיק רַבִּי שְׁמַעוֹן. שְׂאֵל תְּנִינּוֹת אִימְתִי. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֱלֵעָזָר בְּרִיה, אִימְתִי אֲתַגְלִיא. אָמַר לִיה בִּשְׁעָתָא דְצְלוּתָא (רפ"ח) דְּמִנְחָה דְשִׁבְתָּא. אָמַר לִיה מֵאִי טַעְמָא. אָמַר לִיה, מָשׁוּם דֵּהִיא שְׁעָתָא בְּיוֹמֵי דְחוּל, תְּלִיא דִּינָא לְתַתָּא בְּזַעִיר אֲפִין. וּבִשְׁבַתָּא אֲתַגְלִיא מִצְחָא דְאַתְקָרִי רַצוֹן. בַּהֵהוּא שְׁעָתָא אֲשַׁתְכִּיךְ רוּגְזָא. וְאַשְׁתַּכַּח רַעּוּא, וּמִתְקַבֵּלָא צְלוּתָא. הֵדָּא הוּא דְכְּתִיב, (תְּהִלִּים סט) וְאָנֹכִי

אֶתְּבַעֵה אֶנְצֹלָה מִשְׁנָאִי וּמִמַּעַמְקֵי מַיִם: מִן אֵל תִּשְׁטַפְּנִי
 שְׂבִלַת מַיִם וְאֵל תְּבַלְעֵנִי מִצֹּלָה וְאֵל תֵּאֱמָר עָלַי בְּאֵר
 פִּיהָ: י' עֲנֵנִי יְהוָה אֱלֹהֵי אֱמֶת: כִּי מִזֶּבֶד חֲסִדְךָ כָּרֹב רַחֲמֶיךָ
 פָּנֶה אֵלַי: יח וְאֵל תִּסְתַּר פָּנֶיךָ מֵעֲבֹדְךָ כִּי צָר לִי מֵחַר
 עֲנֵנִי: יט קָרְבָּה אֵל נַפְשִׁי גְּאֻלָּה לְמַעַן אֵיבִי פָּדֵנִי:
 כ אֲתָה יִדְעָתָה חֲרָפְתִּי וּבְשֹׁתִי וּבְלִמְתִּי נִגְדְּךָ כָּל צוּרְרִי:
 כא חֲרָפָה שְׂבָרָה לְבִי וְאֶנְיֹשָׁה וְאַקְוָה לְנוֹד וְאִין
 וְלִמְנַחֲמִים וְלֹא מִצָּאתִי: כב וַיִּתְּנוּ בְּכִרוֹתַי רֹאשׁ
 וְלִצְמָאִי יִשְׁקוּנִי חֲמוּץ: כג יְחִי שְׁלַחָנָם לִפְנֵיהֶם לֶפֶח
 וְלִשְׁלוּמִים לְמוֹקֶשׁ: כד תַּחֲשִׁכְנָה עֵינֵיהֶם מִרְאוֹת
 וּמִתְנִיחֶם תָּמִיד חֲמָעַד: כה שִׁפְךָ עֲלֵיהֶם וְעָמַד וַחֲרוֹן
 אַפֶּךָ יִשְׁיִגֵּם: כו תִּהְיֶה טִירָתָם נִשְׁמָה בְּאַהֲלֵיהֶם אֵל יְחִי
 יֵשֵׁב: כז כִּי אֲתָה אֲשֶׁר הַבֵּית רָדְפוּ וְאֵל מִכָּאוֹב חֲלָלֶיךָ
 יִסְפְּרוּ: כח תִּנֶּה עֵזֶן עַל עֲזָנָם וְאֵל יִבְאֹו בְּצִדְקָתְךָ:
 כט וַיִּמְחוּ מִסֵּפֶר חַיִּים וְעַם צִדִּיקִים אֵל יִכְתֹּבוּ: ל וַיִּנֵּי עֲנִי

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

תַּפְלִיתִי לָךְ יי עַת רָצוֹן. וְעַת רָצוֹן מַעֲתִיק יוֹמִין, לְגֻלָּה
 מִצָּחָא. וּבִגִּין כָּךְ אֶתְתַּקֵּן הָאִי קָרָא, לְמִימְרֵיהָ בְּצִלוֹתָא
 דְּמִנְחָה בְּשִׁבְתָּא. אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן לְרַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהָ,
 בְּרִיךְ בְּרִי לְעֵתִיק יוֹמִין, רַעוּא דְּמִצָּחָא תִּשְׁכַּח בְּשַׁעֲתָא
 דְּתַצְטְרִיךְ לִיהָ.

וְכֹאֵב יִשְׁוַעְתְּךָ אֱלֹהִים תִּשְׁנֶנְבִּי: ^{הַתְּנָה בְּעַל חִבּוּלָת וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ} לֹא אֶחְלָלָה שֵׁם
 אֱלֹהִים ^{הַתְּנָה בְּעַל חִבּוּלָת וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ} בְּשִׁיר וְאֶגְדְּלֶנּוּ בְּתוֹדָה: לֵב וְתִיטֵב
 לִיחֻזְאֵי ^{אֶתְּנֶנּוּ הָאֱלֹהִים} מִשׁוֹר פָּר מִקֶּרֶן מִפְּרִים: לֹג רָאוּ עֵנָיו
 יִשְׁמְחוּ דְרָשִׁי אֱלֹהִים ^{הַתְּנָה בְּעַל חִבּוּלָת וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ} וַיְחִי לְבַבְכֶּם: לֹד כִּי שָׁמַעַ
 אֶל אֲבִיוֹנִים יִחֻזְאֵי ^{אֶתְּנֶנּוּ הָאֱלֹהִים} וְאֵת אֲסִירָיו לֹא בָזָה:
 לֹה יַחְלִלְוֵהוּ שָׁמַיִם וָאָרֶץ יָמִים וְכָל רִמְשׁ בָּם: לו כִּי
 אֱלֹהִים ^{הַתְּנָה בְּעַל חִבּוּלָת וּבְעַל תְּבוּחוֹת בָּרוּךְ} יוֹשִׁיעַ צִיּוֹן וַיִּבְנֶה עָרֵי יְהוּדָה וַיֵּשְׁבוּ שָׁם
 וַיִּרְשׁוּהָ: לו זֶרַע עֲבָדָיו יִנְחַלְוֶה וְאַחֲבֵי שְׁמוֹ יִשְׁכְּנוּ בָּהּ:

❧ ————— ❧ זוהר תהלים ❧ ————— ❧

הַקִּבְ"ה שׁוֹמֵעַ יוֹתֵר תְּפִילַת הָאֲבִיוֹן שֶׁהוּא קְרוֹב יוֹתֵר לֵה'
 כִּי שׁוֹמֵעַ אֵל וְגו' (סמ, לד): [זוהר ח"ב פ' המון (דף סא.)] אָמַר רַבִּי
 חֲזִיָא, תְּמַהֲתִי עַל הַפְּסוּק הַזֶּה שֶׁכָּתוּב (שם סט) כִּי שׁוֹמֵעַ
 אֶל אֲבִיוֹנִים ה', וְכִי אֶל אֲבִיוֹנִים שׁוֹמֵעַ וְלֹא לְאַחֵר? אָמַר רַבִּי
 שְׁמַעוֹן, מִשּׁוּם שֶׁהֵם קְרוֹבִים יוֹתֵר לְמַלְךְ, שֶׁכָּתוּב (שם נא) לֵב
 נִשְׁכָּר וְנִדְפָּה אֱלֹהִים לֹא תִבְזֶה, וְאֵין לָךְ בְּעוֹלָם שֶׁהוּא שְׂבוּר
 לֵב כְּמוֹ הָעֵנִי. עוֹד, אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן, בֹּא רֵאֵה, כָּל אוֹתָם בְּנֵי
 הָעוֹלָם נִרְאִים לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּגוֹף וְנִפְשׁ, וְהָעֵנִי לֹא
 נִרְאֶה אֵלָּא בְּנִפְשׁ לְבָדָּה, וְהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא קְרוֹב לְנִפְשׁ
 יוֹתֵר מִלְּגוֹף.

ע א לַמְּנִצָּח לְדוֹד לַחֲזִיר: ב אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל חובות בולם</sup> לַחֲצִילָנִי
יְהוָה ^{ההנהגה} לְעֹזְרָתִי חוֹשָׁה: ג יִבְשׁוּ וַיַּחֲפְרוּ מִבְּקָשִׁי
נַפְשִׁי יִסְגּוּ אַחֲזֹר וַיִּכְלְמוּ חֲפָצֵי רַעְתִּי: ד יִשׁוּבוּ עַל עֵקֶב
בְּשִׁתָּם הָאֲמָרִים הָאֵחָד הָאֵחַ: ה יִשְׁיִשׁוּ וַיִּשְׁמְחוּ בְּךָ כָּל
מִבְּקָשֶׁיךָ וַיֹּאמְרוּ תָמִיד יִגְדֵּל אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל חובות בולם</sup> אֱהִי
יִשׁוּעָתְךָ: ו וְאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים <sup>תקנה בעל חיובות
ובעל חובות בולם</sup> חוֹשָׁה לִי עֲזָרִי
וּמִפְּלִטִי יְהוָה ^{ההנהגה} אֵל תֵּאֱחָזֵר:

— שִׁמּוֹשׁ תְּהִלִּים —

למלחמה

אלהים להצילני (ע, ב): [שימוש תהלים לפרק ע] אמור יתיה בקרבא לקבל שונאך ותנצח.

— זוהר תהלים —

הקדוש ברוך הוא התרצה מדוד המלך בעולם הזה ובעולם הבא
וְאֲנִי עָנִי וְאֶבְיוֹן אֱלֹהִים חוֹשָׁה לִי עֲזָרִי וּמִפְּלִטִי אֵתָה ה' וגו'
(ע, ו): [זוהר ספר שמות (פרשת פקודי דף רל"ב ע"ב)] דוד המלך
תמיד היה משפיל עצמו לקדוש-ברוך-הוא, שכל מי
שמנמך עצמו לפני הקדוש ברוך הוא, הוא מזקיף אותו על
הכל, ומשום כך התרצה בו הקדוש ברוך הוא בעולם הזה
ובעולם הבא. בעולם הזה – שכתוב (ישעיה לז) וגנותי על העיר
הזאת להושיעה למעני ולמען דוד עבדי. ובעולם הבא –
שכתוב (הושע ג) ובקשו את ה' אלהיהם ואת דוד מלכם ופחדו
אל ה' ואל טובו באחרית הימים. דוד הוא היה מלך בעולם

— — — — —

הָזֶה, וְדָוִד יִהְיֶה מֶלֶךְ לְעֶתִיד לָבֹא. וְעַל זֶה אָמַר, אֶבֶן מָאֶסוּ
הַבּוֹנִים הִיתָה לְרֹאשׁ פֶּנֶה.



עא א בך יתוואה ^{ההוא אלהים} חסיתי אל אבושה לעולם:
 ב בצדקתך תצילני ותפלטני ^{הוא} חטה אלי אונד
 וחושיעני: ג יהיה לי לצור מעון לבוא תמיד צוית
 להושיעני ^{הקוף בעל חובלות} כי סלעי ומצודתי אתה: ד אלהי ^{בעל תפוחות בולם}
 פלטני מיד רשע מפני מעול וחומץ: ה כי אתה תקנתי
 אדני יחנה (קרי אלהים) מבטחי מנעורי: ו עליך נסמכתי
 מבטן מפעי אמי אתה גוזי בך תחלתי תמיד: ז כמזפת
 חייתי לרבים ואתה מחסי עז: ח יפלא פי תחלתך כל
 חיים תפארתך: ט אל תשליכני לעת זקנה ככלות כחי
 אל תעזבני: י כי אמרו אויבי לי ושמרי נפשי נועצו
 יחדיו: יא לאמר אלהים ^{הקוף בעל חובלות} עזבו רדפו ותפשונו כי ^{בעל תפוחות בולם}
 אין מציל: יב אלהים ^{הקוף בעל חובלות} אל תרחק ממני אלהי ^{בעל תפוחות בולם}
 לעזרתי (חישא) חושא: יג יבשו יכלו שמי נפשי
 יעמו חרפה וכלמה מבקשי רעתי: יד ואני תמיד איחל
 וחוספתי על כל תחלתך: טו פי יספר צדקתך כל חיים
 תשועתך כי לא ידעתי ספרות: טז אבוא בגברות אדני

שימוש תהלים

למצא חן

בך ה' חסיתי (עא, א): [שימוש תהלים לפרק עא] להנצל מהתפיסה
 אמור אותו בכל יום ז' פעמים ערב ובקר וצהרים.

יְהוָה (קרי אלהים) אֶזְכִּיר צְדָקָתְךָ לְבָדָךְ: יי אֱלֹהִים
 לַמִּדְתָּנִי מִנְעוּרֵי וְעַד הַנָּה אֲגִיד נִפְלְאוֹתֶיךָ: יי וְגַם עַד
 וְקִנְיָ וְשִׁיבָה אֱלֹהִים ^{הַתָּמִיד בְּעַל חִסְדוֹת} אֶל תַּעֲזֹבֵנִי עַד אֲגִיד וְרוֹעֶךָ
 לְדוֹר לְכָל יְבוּא גְבוּרָתְךָ: יי וְצְדָקָתְךָ אֱלֹהִים ^{הַתָּמִיד בְּעַל חִסְדוֹת} עַד
 מָרוֹם אֲשֶׁר עָשִׂיתָ גְדֻלּוֹת אֱלֹהִים ^{הַתָּמִיד בְּעַל חִסְדוֹת} מִי כְמוֹךָ:
 כ אֲשֶׁר (הראיתנו) הִרְאִיתָנִי צָרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב
 (תחיינו) תַּחֲיִינִי וּמִתְהַמּוֹת הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי: כא תָּרַב

— ❦ — זוהר תהלים ❦ —

הַרְחֵמִים מְעַכְבִּים אֶת הַדִּין שֶׁלֹּא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם

אֲשֶׁר הִרְאִיתָנִי צָרוֹת רַבּוֹת וְרַעוֹת תָּשׁוּב תַּחֲיִינִי וּמִתְהַמּוֹת
 הָאָרֶץ תָּשׁוּב תַּעֲלֵנִי (עא, כ): [זוהר ח"א 9' וישב דף ק.9] רַבִּי
 חֲזִיָּא פְתַח וְאָמַר, (איוב לד) לָכֵן אֲנָשִׁי לִכְבֹּשׁ שָׁמְעוּ לִי חֲלָלָה לְאֵל
 מְרַשַׁע וְשֹׁדֵי מַעוֹל, כִּי פָעַל אָדָם יִשְׁלֹם לוֹ וּכְאֲרַח אִישׁ
 יִמְצָאנוּ. בא רָאָה, כְּשֶׁבָרָא הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֶת הָעוֹלָם,
 עָשָׂה אוֹתוֹ עַל הַדִּין, וְעַל הַדִּין הַתְּקִיִּם, וְכָל הַמַּעֲשִׂים שֶׁל
 הָעוֹלָם הֵם עוֹמְדִים בְּדִין חוּץ מִשַּׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, כְּדִי
 לְקַיֵּם אֶת הָעוֹלָם שֶׁלֹּא יֵאבֹד. פָּרַשׁ עָלָיו רַחֲמִים, וְאוֹתָם
 הַרְחֵמִים מְעַכְבִּים אֶת הַדִּין שֶׁלֹּא יִכְלֶה אֶת הָעוֹלָם, וְעַל
 הַרְחֵמִים מִתְנַהֵּג הָעוֹלָם וּמִתְקִיִּם בְּשִׁבְלֵם. וְאִם תֹּאמַר
 שֶׁהַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עוֹשֶׂה דִין בְּאָדָם בְּלִי דִין, הֲרִי נֹאמַר,
 שֶׁכָּאֲשֶׁר הַדִּין שׁוֹרֶה עַל הָאָדָם כְּשֶׁהוּא צָדִיק, מִשּׁוֹם אֲהַבְתּוֹ
 שֶׁל הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אֵלָיו הִיא, כְּמוֹ שֶׁנִּתְבָּאֵר, שֶׁהֲרִי הַקָּדוֹשׁ

גִּדְלָתִי וְחִסְבִּי תִנְחַמְנִי: כִּבְגֵם אֲנִי אֶזְדָּךְ בְּכָלִי נִבֵּל
 אִמְתָּךְ אֱלֹהֵי <sup>הַקֹּדֶשׁ בְּעַל הַדְּבָרִים
 בְּעַל הַתְּהִלָּה בְּעַל הַכְּבוֹד</sup> אֶזְמַרְהָ לָךְ בְּכַנּוּר קְדוֹשׁ יִשְׂרָאֵל:
 כִּגְ תִרְנְנָה שְׁפָתַי בִּי אֶזְמַרְהָ לָךְ וְנַפְשִׁי אֲשֶׁר פָּדִיתִי:
 כִּדְ גַּם לְשׁוֹנִי כָּל הַיּוֹם תִּהְיֶה צִדְקָתְךָ בִּי בִשְׁנוֹ בִּי חֲפָרוֹ
 מִבְּקָשִׁי רָעִיתִי:

— — — — — זוהר תהלים — — — — —

ברוך הוא מרחם עליו באהבה לקרב אותו אליו, משבר את
 הגוף כדי להשליט את הנשמה, ואז מתקרב האדם אליו
 באהבה כראוי, והנשמה שולטת והגוף נחלש. וצריך גוף
 חלש ונפש חזקה שמתגברת בחזק, ואז הוא אהוב של הקדוש
 ברוך הוא, כמו שאמרו החברים, נותן הקדוש ברוך הוא
 לצדיק צער בעולם הזה כדי לזכות אותו לעולם הבא.

ובאשר הנשמה חלשה וגוף חזק, הוא שונאו של הקדוש
 ברוך הוא, שאינו מרצה בו, לא נותן לו צער בעולם
 הזה, אלא דרכיו מתקנות והוא בשלמות יתרה, משום שאם
 עושה צדקה או חסד, הקדוש ברוך הוא משלם לו את שכרו
 בעולם הזה, ולא יהיה לו חלק בעולם ההוא. וזהו שתרגם
 אונקלוס (דברים ז) ומשלם לשונאיו וגו' - משלם לשונאיו
 טובות שהם עושים [הוא], ומשום כך אותו צדיק שנשבר
 תמיד הוא אהוב של הקדוש ברוך הוא. והדברים הללו
 כשפדק, ולא מצא חטא בידו שנענש עליו.

יד לחודש

עב א לשלמה אלהים הקדוש בעל הכול
ובעל המדות טובות משפטיך למלך תן
וצדקתך לבן מלך: ב ידן עמך בצדק וענייך
במשפט: ג ישאו חרים שלום לעם ויבכעות בצדקה:
ד ישפט עניי עם יושעי לבני אביון וידבא עושק:
ה ייראוך עם שמש ולפני ירח דור דורים:

שימוש תהלים

למצא חן וחסד

לשלמה אלהים משפטיך (עב, א): [שימוש תהלים לפרק עב] כתיב
אותו ותלהו עליך ותמצא חן וחסד בעיני הבריות. ושם שלו הוא
א"ה א' מן "אלהים, ה' מן יאשרוהו וטוב שלא ירד מנכסיו.

זוהר תהלים

זמן התפלה הוא מיד עם שמש תחלת היום

ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"א פ' וישלח (דף קעח)] **ועכשיו**
שהאיר השמש, הוא זמן התפלה להתפלל, כמו
שבארוהו, שכתוב (תהלים עב) **ייראוך עם שמש**. מהו עם
שמש? לשמר אור השמש עמנו להאיר לה, שהרי יראה עם
השמש צריך, ולא להפרידם. וכשלא מאיר היום, הוא לא
יראה עם השמש, וצריך לחבר אותם כאחד, וזהו עם שמש.
בשעה שנוסע השמש בגלגליו פותח בקול נעימה ואומר שירה
ייראוך עם שמש (עב, ה): [זוהר ח"ב פ' ויקהל (דף קצ"ו)] בשעה
שיוצאת השמש ביום, ישראל נוטלים שירה למטה,

זוהר תהלים

וְהַשְׁמַשׁ לַמַּעֲלָה, שְׁכָתוֹב יִירָאוּךְ עִם שְׁמִשׁ. בְּשַׁעַה שְׁנוֹסַע
הַשְׁמִשׁ בְּגִלְגָּלָיו, פּוֹתַח בְּקוֹל נְעִימָה וְאוֹמֵר שִׁירָה. וְאִיזוֹ
שִׁירָה אוֹמְרִים? (תהלים קד) הוֹדוּ לַה' קְרָאוּ בְּשִׁמּוֹ וְגו' (שם)
שִׁירוֹ לוֹ זָמְרוּ לוֹ וְגו'. וְיִשְׂרָאֵל מְשַׁבְּחִים אֶת הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ
הוּא בַּיּוֹם עִם הַשְׁמִשׁ. זֶהוּ שְׁכָתוֹב (שם עב) יִירָאוּךְ עִם
שְׁמִשׁ. וְאַף עַל גַּב שְׁהָרִי בְּאֲרָנוּ אֶת הַפֶּסוּק הַזֶּה, אָמַר
רַבִּי אֱלֶעָזָר, אֲלֵמָּלָא שְׁבַנֵּי הָעוֹלָם הֵם אֲטוּמִי לֵב וְסִתּוּמִי
עֵינַיִם, לֹא יְכוּלִים לַעֲמֹד מִקּוֹל הַנְּעִימָה שֶׁל גִּלְגָּל הַשְׁמִשׁ
כְּשֶׁנוֹסַע (ויוצא) וּמִשְׁבַּח לִפְנֵי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא.

זמן תפילת מנחה לפני ששקעה חמה

יִירָאוּף עִם שְׁמִשׁ (עב, ה): [זוהר חדש (פרשת בראשית)] **וּמִשׁוּם כָּךְ**, אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזָר, אֲסוּר לוֹ לֵאדָם לומר אֶת תִּשְׁבַּחוֹת תַּפְּלוֹתוֹ אֲלֵא עִם דְּמִדּוּמֵי הַחֲמָה, שְׁכָתוֹב יִירָאוּף עִם שְׁמִשׁ. וְכֵן אָמַר רַבִּי אֱלֻעָזָר, הַתַּפְּלָה וְהַתִּשְׁבַּחַת שֶׁל הַלִּילָה, מִשְׁשַׁקְעָה הַחֲמָה טָרָם נִרְאָתָה הַלְּבָנָה, שְׁכָתוֹב (תהלים עב) **יִירָאוּף עִם שְׁמִשׁ**, זוֹהִי תַפְּלוֹת הַבֶּקֶר. וּלְפָנֵי יְרַח וְגו', זוֹהִי תַפְּלוֹת הַלִּילָה.

מֵאוֹתוֹ יוֹם נִדְרָתִי שֶׁלֹּא לְהַקְדִּים שְׁלוֹם רַק לְאָדָם צָדִיק

יִירָאוּךָ עַם שְׁמִשׁ (עב, ה) : [וזהר ח"א 9' מקץ (דף טד:)] **רַבִּי חֵיִיא וְרַבִּי יוֹסִי** הָיוּ הוֹלְכִים בַּדֶּרֶךְ. בִּינְתָיִם רָאוּ אִישׁ אֶחָד שֶׁהָיָה בָּא מֵעֵטָף בְּעֵטוֹף שֶׁל מִצּוֹה וְכָלִי זֵין קְשׁוּרִים תַּחְתָּיו. אָמַר רַבִּי חֵיִיא, הָאִישׁ הַזֶּה, אֶחָד מִן הַשְּׁנַיִם יֵשׁ בּוֹ - אוֹ שֶׁהוּא

— ❦ — זוהר תהלים — ❦ —

צדיק שלם, או שהוא בשביל לרמות את בני העולם. אמר לו רבי יוסי, הרי החסידים העליונים אמרו, הוי דן כל אדם לכף זכות. הנה שנינו, אדם שיוצא לדרך, יתכונן לשלשה דברים - לדורון, לקרב, ולתפלה. מנין לנו? מיעקב. שהרי הוא התכונן לשלשת אלו, ונרז עצמו לדורון, לקרב ולתפלה. והאיש הזה הוא הולך בדרך, הנה יש בו עטוף של מצוה לתפלה, והנה בו כלי זין לקרב. כיון שיש בו שני אלה, השלישי אין לרדף אחריה. כשקרב אליהם, נתנו לו שלום ולא השיב להם. אמר רבי חייא, הנה אחד מאותם השנים שראויים להיות בו - אין בו, שהרי לא תקן עצמו לדורון, ובדורון כלול השלום. אמר רבי יוסי, אולי היה משתדל בתפלתו, או שמרחיש תלמודו כדי שלא ישכח אותו. הלכו יחד, ולא דבר אותו האיש עמהם. אחר כך נשמטו רבי חייא ורבי יוסי והשתדלו בתורה. כיון שראה אותו האיש שמשתדלים היו בתורה, קרב אליהם ונתן להם שלום.

אמר להם, רבותי, במה חשדתם אותי כשנתתם לי שלום ולא השבתי לכם? אמר לו רבי יוסי, אולי היית אומר תפלה או מרחיש בתלמודך. אמר להם, הקדוש ברוך הוא ידון אתכם לכף זכות. אבל אמר לכם, יום אחד הייתי הולך בדרך, מצאתי איש אחד והקדמתי לו שלום, ואותו איש היה שוֹדֵד, וקם עלי וצער אותי, ואלמלא שהתגברתי עליו הצטערתי. מאותו יום נדרתי שלא

ו ירד במָטֶר על גֹז בְּרִיבִים וְרוֹיף אֶרֶץ: ז יִפְרַח
 בְּיָמָיו צָדִיק וְרַב שָׁלוֹם עַד בְּלִי יָרַח: ח וַיֵּרֶד מִיָּם
 עַד יָם וּמִנְהָר עַד אֲפְסֵי אֶרֶץ: ט לִפְנָיו יִכְרְעוּ צִיִּים
 וְאִיָּבּוֹ עֶפֶר יִלְחֲכוּ: י מֶלֶכִּי תִרְשִׁישׁ וְאִיִּים מִנְּחָה יָשִׁיבוּ
 מֶלֶכִּי שָׁבָא וְסָבָא אֲשֶׁכֶּר יִקְרִיבוּ: יא וַיִּשְׁתַּחֲווּ לוֹ כָּל
 מְלָכִים כָּל גּוֹיִם יַעֲבֹדוּהוּ: יב כִּי יֵצִיל אֲבִיוֹן מִשּׁוֹעַ וְעָנִי
 וְאִין עֲזָר לוֹ: יג יָחַם עַל דָּל וְאֲבִיוֹן וְנִפְשׁוֹת אֲבִיוֹנִים
 יוֹשִׁיעַ: יד מִתּוֹךְ וּמִחֲמָם יִגְאֹל נַפְשָׁם וַיִּיקֶר דָּמָם בְּעֵינָיו:
 טו וַיַּחֲוֶי וַיִּתֵּן לוֹ מִזֶּחֶב שָׁבָא וַיִּתְּפֹלֵל בְּעָדוֹ תָּמִיד
 כָּל הַיּוֹם יִבְרַכְנָהוּ: טז יְהִי פֶסֶת בַּר בְּאֶרֶץ בְּרָאשׁ
 חָרִים יִרְעַשׁ כָּלִבְנוֹן פָּרִיז וַיִּצִּיצוּ מֵעִיר בְּעֶשֶׂב הָאֶרֶץ:

— ❧ — זוהר תהלים — ❧ —

לְהַקְדִּים שָׁלוֹם, רַק לְאָדָם צָדִיק, אֲלֵא אִם הִפְרַתִּיו
 בְּרָאשׁוֹנָה, מִשּׁוֹם שְׂיָכוֹל לְצַעַר אוֹתִי וַיִּתְּגַבֵּר עָלַי בְּכַח,
 מִשּׁוֹם שְׂאָסוֹר לְהַקְדִּים שָׁלוֹם לְאִישׁ רָשָׁע, שֶׁכְּתוּב (ישעיה
 מט) אֵין שָׁלוֹם אָמַר ה' לְרָשָׁעִים. וְאוֹתָהּ הִשְׁעָה שְׂרָאִיתִי
 אֲתָכֶם וּנְתַתֶּם לִי שָׁלוֹם וְלֹא הִשְׁבַּתִּי לָכֶם, חֲשַׁדְתִּי אֲתָכֶם,
 מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא רָאִיתִי בָכֶם מִצְוָה שְׂנֵאִית בַּחוּץ, וּכְמוֹ כֵּן
 הֵייתִי חוֹזֵר עַל תַּלְמוּדִי, אֲבָל עֲכָשׁוּ שְׂרָאִיתִי אֲתָכֶם שְׂאֵתֶם
 צָדִיקִים, הִנֵּה הִדְרָךְ מִתְקַנֶּת לִפְנֵי.

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמִשׁ יִצְחָק שְׁמוֹ וַיִּתְּבָרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: יח בְּרוּךְ יְהוָה אֱלֹהִים

— זוהר תהלים —

ההנהגה שתהיה קודם ביאת המשיח

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמִשׁ יִצְחָק שְׁמוֹ וַיִּתְּבָרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: (עב, יז). [זוהר (ח"ב דף טז:)] רבי שמעון הרים ידיו, ובכה ואמר, אוי למי שיזדמן באותו זמן, ואשרי חלקו של מי שיזדמן באותו זמן. אוי למי שיזדמן באותו זמן - משום שפשטבא הקדוש ברוך הוא לפקד את האילה, יסתכל מי הם אותם שעמדו עמה, בכל אותם שנמצאים עמה, בכל מעשי כל אחד ואחד, ולא ימצא צדיק, שכתוב (ישעיה סג) ואביט ואין עוזר. וכמה צרות על צרות לישראל. אשרי מי שיזדמן וימצא באותו הזמן - משום שאותו שיעמד באותו זמן באמונה, יזכה לאותו אור של שמחת המלך, ועל אותו זמן כתוב (זכריה יג) וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב וגו' וצרפתים כצורף את הכסף ובחנתים כבחן את הזהב וגו'.

כשיהיה קרוב לימות המשיח אפלו תינוקות של העולם עתידים למצא נסתרות של חכמה ולדעת בו קצים וחשבונות ובאותו זמן יתגלה לכל

יְהִי שְׁמוֹ לְעוֹלָם לְפָנַי שְׁמִשׁ יִצְחָק שְׁמוֹ וַיִּתְּבָרְכוּ בוֹ כָּל גּוֹיִם יִאֲשְׁרֵהוּ: (עב, יז): [זוהר ח"א פרשת וירא דף ק"ח:] כשבאו אל רבי שמעון, ספרו לו המעשה הזה. אמר להם, אולי בקץ המשיח של אותם אותיות הייתם עסוקים? אמרו לו, את זה לא ידענו, שהרי הכל נשפך מעמנו.